

*Horváth*

*Gita*

*A Butaság*

*laposra veri*

*a Földet.*

*Cseszd meg!*

***Horváth Gita***

***A Butaság laposra veri a Földet.  
Cseszd meg!***

***Barátomnak, Bokor Balázsnak ajánlom***

*Horváth Gita*  
*A Butaság*  
*laposra veri*  
*a Földet*  
*Cseszd meg!*



*Magyar Hollywood Tanács*



## ***Mese arról, hogy most kezdődik a mese***

*Mióta világ a világ, hajnalanta a Mindenségben kialszik milliárd meg milliárd csillagfény.*

*Ám ma munka után kíváncsian várakoznak a csillagok, komótosan elvackolódnak, ollik csillag a lábát húzza maga alá, ollik a fejcskáját ejti a könyöke hajlatába, mások összegyűrődnek, megint mások eleresztik fülüket-farkukat, ejtőznek. Lesik, hogy Venus is letegye a lantot, és közéjük toppanjon, mert annyi, de annyi kérlelés után tegnap végre megígérte, mesél a titokzatos bolygócskáról, akit csak ő ismer úgy, mint senki más az Űrben.*

*Egyetlen pissenés nincs, amíg lehuppan a lócájára, amíg kiönti a Rooibos Truffel teáját, amíg pisze orrát beledugja a pikáns gőzölgésbe, amíg szája csücskén megjelenik egy különleges mesemosoly.*

*A mély, bársonyos hang száll, száll a Világmindenség legtávolabbi zugába is, a messzi messzeségbe, a csillagok tapsikolnak, kezdődik a mese, kezdődik a mese!*

*A mese a Kék Bolygóról.*

*A Mindenség milliónyi millió éve odavan a magának való kicsi golyóbisért. Olyan más, olyan kék, olyan egyedülálló, olyan különleges. Nincs még egy csillag rajta kívül, akinek a hátán a feje búbjától a talpa csücskéig bokrok bokrosodnak, faágak ágaskodnak, varázslatos virágillatok birizgálják a levegőt, malacok dagonyáznak a pocsolyában, leveli békák ugrándoznak, tigrisek lefetyelnek a patak vizéből, és emberek rázzák a feneküket egy tilinkó szapora ritmusára.*

*A Kék Bolygó telis-teli van étellel. Milyen jó lenne tudni, hogyan élnek az élőlények? Mi az életrevaló? Életet adnak? Életet elvesznek? Poroszkálnak az életúton vagy tán száguldanak? Küldözgetnek életjelt magukról? Életuntak vagy telve vannak életörömmel? Élnek-e életfogytiglan? Ki*

vannak téve életveszélynek vagy az éltető életerő mindig kirántja őket a slamasztikából?

*Milyen jó lenne tudni!*

*De nem lehet. Semmit nem lehet. Nem lehet a magányos golyócskát táncra kérni, lapogatni a lapockáját, simogatni a buksiját, világmegváltó gondolatokat suttogni a fülébe, egyetlen egy csillagujjal nem lehet hozzáérni, a közelébe se lehet menni.*

*Ózonpalást borítja, ózonpajzs védi a Nap sistergő sugaraitól, ózonrétegből kap levegőt. Burokban él a csillagok között, elzárva a csillagoktól.*

*Ha csak egy picit is sérül az azúrkék ózon, oda az élet a Kék Bolygón.*

*Csupán az Est és a Hajnal csillagának fénye olyan átható, hogy áthatol az ózonhéjon, minden másodperc minden másodpercében beragyogja a Földet. Örökkön-örökké csillogó fényfonal. Venus csak rácsimpaszkodik, és sutty! már meg is érkezik a Place Dauphine kellős közepébe, a háromszögbe. Hogy aztán onnan merre kószál, kivel találkozik, hogyan mulatja az időt, senki nem tudja.*

*Pedig a Mindenségnek nagyon furdalja az oldalát a kíváncsiság. A szűk baráti kör, a Hét Csillag Csapat is kérleli őt eleget, mesélj, mesélj már! Milyen az élet? Milyenek az élők? Mit csinálnak? Mit beszélnek?*

*De Venusnak nem akaródzott kiadni a Kék Bolygó titkait.*

*Ott van a Net, buksikáim, azt böngésszétek! vágta oda mindig a haveroknak, jól tudta, hogy titokban Pluto a dark neten sompolyog, Jupiter csak a könyvtárakban császkál, Makemake furtonfurt Mozartot hallgat a YouTube-on, Mars virtuális vadbarmokra lödöz, Saturnus gyűrűjében mindig el van rejtve néhány konteó, Eris meg online rendel Chanel, Givenchy, Cabochard, Femme, Dior parfümöt, mind magára fújja. Orrfacsaró bukéja van.*

*De mára a Net olyan, mint az elszabadult hajóágyú. A fake news szabadon száguldozik össze-vissza, lerombol minden igaz szót, ami csak az útjába kerül. A Kék Bolygó meg hülyét kap a töméntelen sületlenségtől, olyan nyűgös, mint akinek giliszta csiklandozza a segglyukát.*

*Mielőtt még nem késő, tiszta vizet kell önteni a csillagok fejébe.*

*Még csak az kéne, hogy a Kék Bolygóról szétszóródó hazugságok, a Mindenséget is kikökkentsék az évmilliárdos kerékvágásból!*

*Még csak az kéne!*

*Mert, ha a hazug szavak összezavarják a csillagokat is, úgy, ahogy a földlakók fejét, nincs az a Big Bang, aki kiismerné magát a zűrzavaros Űrben, és képes lenne újra beindítani az egész kócerájt.*

*Venus tehát kötélnek állt, jól van.*

*Így aztán a mély, bársonyos hang száll majd, száll a Világmindenség legtávolabbi zugába is, a messzi messzeségbe, a csillagok tapsikolnak, mindjárt kezdődik a mese.*



## ***Mese arról, hogyan jött világra a Világ***

*Egyszer egy rejtélyes reggelen a Semmi arra ébredt, hogy Minden akar lenni, mert elege lett abból, hogy ő csak egy Senkifiaborja, aki Semmikor nincs Sehol. Mert micsoda dolog, hogy ő egy atomka milliommódszor milliomod részét sem éri el, annyira pici, micsoda dolog ez? Morgolódtott, morgolódtott, ettől mind nagyravágóbb lett, még hogy Minden? Mit Minden! Az nekem nem elég! Én egymagam leszek az egész Mindenség!*

*Így kezdte el a mesét Venus. Kortyolt a teájából, közben csettintett az ujjáival, mire egy mondás jelent meg a Mindenség orra előtt.*

***Mert minél kisebb valaki, annál nagyobb akar lenni.***

***A nagy nem akar nagy lenni, mert ő nagy.***

***Az erős se akar erős lenni, mert erős. A jó se jó, a szép se szép.***

***Kell-e akarni azt, ami van?***

***Nem kell.***

*Ez a Semmi csupa energia volt, nem bírt magával, mert mindenáron anyag akart lenni. Addig-addig erősködött, míg egyszer csak felrobbant. Bang, ménkű nagyot durrant. A Kék Bolygón ezt hívják Ősrobbanásnak.*

*Így született meg a Mindenség. A Semmiből.*

*Ej, ej, hüledeztek a csillagok szerte az Űrben, Venus, te most hülyéskedsz velünk! A semmiből nem lehet semmi. A semmiben nincs semmi, ami valami lehetne. A semmi, semmi marad, még ha kezét-lábát töri is. A csillagok egymás szavába vágva semmiztek.*

*Venus szépen kívárta, míg mindenki elmondja a magáét, aztán folytatta, márpedig volt Semmi, mert nem volt semmi! És ezt a Kék Bolygó nagy fizikusa, Stephen Hawking jelentette ki. Ő pedig sose hülyéskedett.*

*Venus felállt a lócáról, Jupiter mellé telepedett és feltekintett a méltósággteljes, tekintetes csillagra.*

*Tudjátok, buksikák, Jupiter mindent tud. Láthatjátok nap, mint nap, ahogy szépen fésült, dús szakálla körbefonja a notebookját. Nincs betű, nincs az a szó, nincs olyan mondat, amit ő el ne olvasna, és amire ne emlékezne. Az én fejemből meg minden kiesik, amit nem én találtam ki, gúnyolódott magán Venus, az okos szavaktól meg egyenesen undorodom, ki nem ejtenék a számon egyet sem. Kérlek szépen Jupiter, a mesélésben legyél a jobb kezem, illetve, a jobb szavam, és kezdhethéd máris a kezdetek kezdetével.*

*Jupiter kihúzta magát, torkot köszörült, érces hangja bezengte az Őrt, a semmi az, amiben létrejönnek parányi részecskék, aztán eltűnnek, megint előbukkannak, és hatalmas sebességgel száguldoznak, összeütköznek elképzelhetetlen forróságban és ettől akkora energia szabadul fel, hogy szétrepíti őket. Ez a kvantumfluktuáció jelensége, mely a semmiből anyagot képes létrehozni. A kvantumfizika törvényei szerint a vákuumból szubatomi részecskék jöhetnek létre.*

*A csillagok buzgón bólogattak, mert egy szót se értettek. Vákuum. Szubatomi. Fluktuáció. Kvantum. Atyaég!*

*Jupiternek tetszett az ütemes bólogatás, ércesebbre fogta a dolgot.*

*Tizenhárommilliárd nyolcszáz évvel ezelőtt egy szingularitásban. Elhallgatott, mert a Mindenségből feltört a csúfondáros nevetés.*

*Nincs vihogás! emelte fel a hangját. Ez a szó azt jelenti, hogy egyetlen, egyedi, kivételes, különleges, szabálytalan pont! Tehát ebben a pontban, a szingularitásban a hihetetlen sűrűség és a felfoghatatlan forróság már annyira összezsugorodott, hogy fel kellett robbannia.*

*Ez volt a*

***Big Bang.***

*Az ősrobbanás.*

*És megszületett a Világegyetem a másodperc milliomod részének milliomod része alatt.*

*Venus átvette tőle a szót, buksikáim, elképedtek, ha meglátjátok leírva.*

*Ekkor ez jelent meg a Mindenségen.*

**0, 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 1.**

*Ennyi idő alatt született meg ez az egész hatalmasnál is hatalmasabb világmindenség, amiben élünk, mondta Venus.*

*Jupiter folytatta.*

*Ebben a pillanatban az iszonyatos nyomás létrehozta az összes létező energiát, ami az Univerzumot azóta is alkotja, és alkotni fogja. Ebben a pillanatban született meg a Tér és az Idő, melyek a semmiben még nem léteztek. A hatalmas nyomás hatására taszítás jött létre, és ettől a taszítástól távolul a Világegyetem, távolodnak egymástól a galaxisok térben és időben.*

*Te jószágú almacsutka! Venus kinyúlt a lócáján, ahogy Salvador Dali festményén az azúrkék zsebórák, moccanni se tudott, a csillagok se, pisszenés se hallatszott, na, ezeket alaposan fejbe kólintotta a Bang, ki is mondta, ez az ősrobbanás dolog alaposan fejbekólintott titeket, de a ma élő földlakókat is. Mert ezekről a hatalmas horderejű ügyekről mostanáig ők se tudtak semmit. Nem tudták, mi volt akkor, amikor ők még nem voltak, mi van ott, ahol ők nincsenek. Még csak mostanság találták fel azokat a kíváncsi és virgonc szerkentyűket, melyek az Űrben mindenhova bekukucskálnak, mindent lemérnek, lefényképeznek, mind többen és többen vannak, ide suhannak, oda suhannak, viszik rólunk a híreket a Kék Bolygóra.*

*Igen, igen, bolydultak fel a csillagok, azok a dühítő kis izék, az ember nem győzi kerülgetni őket, nem átallnak belecsimpaszkodni a sugaraimba, méltatlankodott Eris,*

*morgott Pluto is, aki nem szerette, ha a körmére néznek, az a pimasz paparazzo, a Hubble, mindenhol ott van, nincs hova bújni előle. Planck a legszemtelenebb, mondták többen is.*

*A nagy hangzavarban Venus nagyon halkán, nagyon lágyan, finoman, bársonyosan suttogetta, pofa be!*

*Egy csapásra csönd lett.*

*Annak a legszemtelenebb Plancknak köszönhetitek, hogy ország-világ tudja, mi történt velünk milliárd és milliárd évvel ezelőtt, mondta Venus és Jupiterre nézett.*

*Jupiter készségesen magyarázott, mert Planck megmutatja az Űr legelső látható állapotát a fény megjelenésének idején, vagyis háromszáznolcvanezer évvel az Ősrobbanás után, amikor a robbanásból származó részecskék kiszakadtak a gravitációs térből. El is nevezték Planck-időnek azt az időt, mely visszafelé haladva az Univerzum tudományosan leírható kora. Némely tudós arra gondolt, ha az Univerzum folytonosan tágul és tágul, akkor gondolatban meg kell fordítani. És akkor zsugorodik és zsugorodik, míg a végén istentelenül besűrűsödik és beforrósodik, és egyetlen picike kis pont lesz, és akkor már, bummm! visszajutottunk a Big Bang pillanatához. Ezt a gondolatot igazolta a ti szemtelen műholdatok.*

*Nahát, nahát, álmélkodott a Mindenség. Eddig még senki nem árulta el, hogyan lettem. Erről az óriási pukkanásról nem tudtam semmit. Szóval, ennek a Plancknak a közreműködésével jöttek rá a földlakók a születésem titkára. Ezután, ha összefutok veletek, meglapogatom a hátát, megszeretgetem, mert nélküle nem is tudnám, hogy világra jöttem-e vagy nem.*

*De mi akkor is voltunk, amikor még semmit nem tudtunk arról, hogy vagyunk, okoskodott Makemake.*

*A földlakók se tudták, semmit nem tudtak, folytatta a mesét Venus. Mert nem tudtak semmit, hát találgattak. Mindenféle*

történetet találtak ki, aztán azt addig mesélték maguknak, míg el is hitték. Szerteszét a Kék Bolygón mindenfelé, anélkül, hogy tudtak volna róla, ugyanazt a mesét találták ki a Világmindenség keletkezéséről.

Az egyiptomi mese úgy kezdődött, hogy kezdetben nem volt sem ég, se föld, sem élők, se holtak nem voltak. Nun volt az őselem, az ősz víz formájában létező istenség, az ő alkotórészeiből keletkezett a mindenség.

Messze onnan, a kínaiak szerint az eget, a földet és mindent, ami él és mozog, Pan Ku, a mindenség atyja teremtette.

Messze onnan, Európában a germánok azt mesélték, hogy a határtalan semmiben élt a titokzatos világszellem. Ő teremtette északon a Ködök Birodalmát, délen a Muspell, a tűz országát.

Messze onnan, Afrikában úgy szólt a mendemonda, hogy a dolgok kezdetén, mindennek az elején, mikor még semmi se volt, csak Isten volt. Úgy hívták, hogy Nzamé. Kezdetben teremtette Nzamé az eget és a földet.

Messze onnan, a tibeti ősök szerint kezdetben semmi se létezett, se tér, sem idő, se valóság, se jel, se lét, se nemlét. Ebből keletkezett minden, ami látható és tapintható.

A világon mindenfelé az ősemberek kitaláltak maguknak egy istent, aki a semmiből teremtette a világot. Így aztán évmilliókon át tele volt a Kék Bolygó semmikkel meg istenekkel.

Mi is isten-neveket kaptunk, mondta Jupiter, aki nagyon büszke volt arra, hogy ő Főisten. Én a harc istenét, tette hozzá Mars. Engem Plutoról, az alvilág istenéről neveztek el, csak tudnám, miért, csóválta meg a fejét a nagy maffiózó. Ezen mindenki nevetett, mire Pluto nekiállt gonoszkodni, naná, hogy te, Eris kisasszony a harag, a veszekedés, a viszály istennője vagy, Saturnus te vagy a könnyörtelen idő istene, mert megátalkodottan fafejű vagy. Nem illik így beszélni, szólalt meg a kis Makemake, akit a Húsvét-sziget istenéről

neveztek el. Nocsak, csapott le rá Pluto, a gyáva húsvéti nyuszi is megmukkant.

Venus rájuk se hederített, kihúzta magát, felcsapta az orrocskáját, pillекönnyen végiglebbent a csillagok előtt, nem szégyellte, hogy nagyon el van telve magától, én Venusról kaptam a nevem. A szerelem és a szépség istennőjéről. Én vagyok a báj és vágy megtestesítője, enyém a május, a tavasz, a virágzás, a boldogság, a napom pedig a péntek, tette hozzá, mert nagyon szerette a pénteket. Persze, jó szokása szerint fintorokat vágott az öndicsérethez. Cefetül beképzelt volt, hiú és öntelt, de még ezért is szerették a Mindenségben, mert magán ő röhögött mindig a legharsányabban. Valójában rendes kis csaj volt.

Amikor befejezte a vonulást, kényelembe helyezte magát, és tovább mesélt.

Ám, vagy kétezer évvel ezelőtt valakinek nem tetszett, hogy mindenféle istenek teremtetnek mindenfélét, úgy döntött, a világnak elég egyetlen egy isten, kitalálta az egyetlen istent, az Úristent, ő uralkodik öröktől fogva, mindörökké, ámen. Aztán ráfogták, hogy ő teremtette a világot, fönn a Mennyei, alatt a Pokollal, középiött a mozdulatlan Lapos Földdel, mely körül a Nap kering meg az összes csillagok.

Ez úgy hülyeség, ahogy van, kiabáltak mindenfelől a Mindenségben. Mióta lapos a gömbölyű?

Persze, hogy hülyeség, buksikáim, de a Kék Bolygón az istenfélő hívő emberek ebben ma is vakon hisznek.

De miért, amikor már köztudott, hogyan keletkezett a Világmindenség?

Mert az Anyaszentegyház így akarja. Kétezer éven át kiátkozta, mi több, kinyírta azt, aki azt mondta, mozog a Föld, aki azt mondta, a világot nem Isten teremtette. Aztán amikor már a körmére égett a sok bizonyíték arról, hogy nem igaz, amit oly' fennem hirdet, amikor már egyre többen nem hitték egyetlen szavát sem, a homlokára csapott, ja, persze,

valóban a Föld nem is lapos, hanem kerek, nem is mozdulatlan, hanem mozog. De csak azért mozog, mert Isten mozgatja. Igaz, igaz, valóban volt Ősrobbanás. De azt Isten maga robbantotta. Szegény Anyaszentegyház évek óta vért izzad, hogy minden újabb és újabb tudományos felfedezésre ráhúzza az Istenét. A szerencsétlen pápák meg káromkodnak, mint a kocsisok, hogy azt a magasságos-úrstenit-az-anyád-szentegyházába, mindig nekünk kell elvinni a balhét!

Az Anyaszentegyház ezek szerint, újra és újra megmásítja Isten megmásíthatatlan szavait?

Ezzel a görcsös ragaszkodással pont ő tagadja meg az Istenét.

Az Anyaszentegyház kínjában egyre-másra segget csinál a szájából.

A csillagok megtapsolták Plutót.

De miért?

A zozsoéért.

Pluto megint fején találta a szöget, állt ki maffiózó barátjáért Venus. Ha nincs Isten, aki csak a papokkal áll szóba, Anyaszentegyház sincs. Ha nincs Isten, akkor istenhívők sincsenek, akik a pénzecskéikből hatalmasnál hatalmasabb vagyont imádkoztak össze a papságnak. És akkor a Vatikánnak kilógna a feneke a gatyából. A vakhit a legjövedelmezőbb buli, amit csak a földlakók kitaláltak. Ugyan az Anyaszentegyház találmánya, de kiválóan alkalmazza mindenkor és mindenhol mindmáig minden pénzéhes diktátor.

Venus csettintett, a Mindenségen megjelent a mondas.

**A hívők hite a hitet hirdető kincseskamrája.**

Venus elrendezte a párnáit, felállt, körülnézett, a csillagok szóltanul néztek rá, laposakat pislogtak. Elfáradtatok, buksikáim, mars aludni!

*Azzal bement a szobájába, lesminkelt, pöttyös pizsamába  
bújt, mire fejére húzta a takarót, a Mindenség már javában  
húzta a lóbőrt.*

*Az égen csak Venus órlángja, az Esthajnalcsillag őrködött  
rendületlenül.*



## ***Mese a csillagokról meg magáról a Kék Bolygóról***

*Ezen az éjszakán tükön ültek a csillagok, alig tudták kivárni, hogy vége legyen a műszaknak. Munka után azonnal elvackolódtak. A csendben zizegett a türelmetlenség, mert Venus ma elmeséli, hogyan születtek a csillagok, a napok, a planéták, a Kék Bolygó, meg minden. Aztán nagy buli lesz, ígérte, nagy születésnapi buli.*

*Csillagporból lettünk, csillagporrá leszünk. A bűgó csillaghang megkongatta az Űr legtávolabbi csücskét is, a várakozás elszállt, jól van, kezdi már.*

*Mi mindannyian, te is, én is, a csillagok, planéták, holdak, galaxisok, fekete lyukak, és minden élettelen és minden élő, minden állat, minden egyes ember, mi mindannyian ugyanabból a csillagporból vagyunk.*

*Venus ámuló csillagszemeket látott maga körül, na, ne mondd! Mi, meg az emberek is? Meg az okapi? Meg a Hebridák? Azonos csillámló porszemekből! Nahát!*

*A csodálkozástól Venus lelkesebben folytatta a mesét.*

*Csillagporból lettünk később csillagfelhők, és röpiültünk, száguldoztunk, süvítettünk szerteszét és távolodtunk és távolodtunk egymástól a nagyobb, egyre nagyobb Térben. Aztán lassan ritkult a sűrűség, a forróság hűlt, egyre hűlt, a ménkű nagy nyomásból kis nyomás lett, a csillagporfelhők már nem száguldoztak olyan eszeveszetten, összetalálkoztak, köszöntötték egymást, csao, drasztvujtye, hello, báj, ha összeütköztek, pardon, mondták, aztán összeölelkeztek, elemi részecskék lettek, ha többen összeálltak, komoly elemi részeknek hívták magukat, és már létre is jött az első igazi atom, a Hidrogén, rögtön utána a Hélium. Először ezek ketten bútoroztak össze. Majd mind többen és többen kapaszkodtak a másikra, mind többen és többen vonzódtak egymáshoz, csillagok lettek, csillagpárok, csillagesomók, csillaggolyók meg gömbök, kisebbek, nagyobbak, már*

milliárdszor milliárdnyi csillag száguldott, pörgött, suhant, röpködött, süvített, forgott, csapongott, libbent és lebbent a Térben.

Így múltak az évmilliárdok, mint a percek, csillagok születtek, felnőttek, megvénültek, eltűntek. Egyesek nem voltak nagyravágók, megmaradtak olyannak, amilyenek megszülettek. Ám némely csillag nem bírta magát, hatalmas akart lenni, felfuvalkodott, öntelt hólyag lett belőle, elherdálta az összes energiáját, mire jól kiment belőle a szufla, összeomlott, végül csak egy vacak, pislákoló törpe lett. Pluto nem hagyta szó nélkül, úgy kellett, úgy kellett, káposztába hús kellett.

A csillagok nem hederítettek rá, le se vették a szemüket Venusről.

Másokkal még jobban elszaladt a ló, százszor-ezerszer nagyobbak akartak lenni a Napoknál, a kivagyiságtól végül felrobbantak, istentelen nagy erővel szerteszét szóródtak. Ami megmaradt belőlük, azt a végzetes vonzerő sűrű, forró maggá zsugorította, egyetlen pontba tömörítette, végül egy láthatatlan égitestbe, a Fekete Lyukba zuhantak.

Még hogy égitest! fölényeskedett Eris. A lik az lik. Punktum.

Mars ráripakodott, a szép Venus nem traktál minket légből kapott lódításokkal. Ha ő azt mondja, hogy a test lyuk, akkor lyuk. Punktum.

Jupiter elmagyarázta, hogy a Fekete Lyuk égitest. Csak nem tudni, mi zajlik benne. Nem lehet belelátni, ő se látható, mert az ereje minden más erőnél nagyobb, nagyobb a fény sebességénél is, ezért a fény se tud kiszökni a belsőjéből, hogy megvilágítsa. Ahol ő van, olyan, mintha nem lenne ott semmi. A Fekete lyukak az éktelen erejükkel maguk köré gyűjtik a többmilliárd keringő, kavargó csillagot, ők tekeregnek a Fekete Lyukak körül, ők a hatalmas galaxisok. Mindenhol óriási csillagrendszereket láttok, spirálokat, gyűrűket,

*ellipsziseket, hosszúkásakat, oválisokat és majd mindegyik közepén nem láttok semmit.*

*Csakhogya az egész Tejútrendszer telis-teli van fránya Fekete Lyukakkal, egyre több van belőlük, néha csak akkor veszem észre őket, amikor már orra estem valamelyikben, méltatlankodott Eris.*

*Miért nem nézel a lábad elé?*

*Lökött vagy. Nem látom őket.*

*De ha figyelsz, hallod őket, mert köpködnek.*

*Nem köpdösnek, hanem plazmasugarakat párolognak, pontosított Jupiter.*

*Mars megelégette a vitát, mikor bulizunk már! Kiszáradt a torkom. Azt mondtad, szülinapi buli lesz, a mi bulink. Hányadik szülinapunkat ünnepeljük ma, drága Venus?*

*Négymilliárd hétszáznegyvenediket. Négymilliárd és hétszáz évvel ezelőtt az összecsomósodott csillagporokból félmillió év alatt megszületett a mi Napunk. Illegette magát, forgott, pörgött maga körül, a pörgéstől csillagszemcséket szórt ki magából, ezek összetapadtak a derekánál, hamarosan már több mint száz égitest keringett körülötte, aztán ezekből lettünk mi, nyolcan meg a törpebolygók.*

*A Kék Bolygó is?*

*Az is.*

*Akkor jöhet a dajdaj!*

*Mindjárt jól becsiccsenthetsz, csak még egy kis türelem, intette le Venus a nagydarab férfit. Még csak most jön a java, a titokzatos pici planéta. Nem vagy rá kíváncsi?*

*Dehogyan! Félre ne érts, szépséges csillagasszonyom, a legdrágább piát vettem neki, Dom Perignon Rosével fogom felköszönten.*

*Rendben, akkor hűtsd be!*

*Már behűtöttem.*

*Az én aranyos ikertestvérem először vörös volt, fortyogó, forró, izzó, folyékony, olvadt, tüzes láva, mondta melegséggel*

Venus, úgy négy egész ötszázhetvenhat milliárd éve. Aztán hűvösebb lett, a könnyebb cuccok felülre kerültek, megszilárdultak, kövek lettek, kőzetek, gyémánt, arany, gránit, kvarc, bazalt, a nehéz fémek meg a mélyben fortyogtak tovább. Egyszer csak egy robbanás kiszakított a Földből egy darabot, keringett, keringett, gömb lett, Hold lett belőle. A Föld meg tovább hidegedett, a gőzök, vízgőzök lecsapódtak, ósóceánok, óceánok, tócsák, tavacsák között vulkán szigetek terpeszkedtek, földrészek lettek, és ezzel el is készült a

### **Kék Bolygó!**

Kórusban zengett a Mindenség, éljen! éljen! ugrált-bugrált mindenki, Mars töltögette a Dom Perignont. Éljen, éljen, éljen a Kék Bolygó! aztán a kredenc aljáról előkerült a zugi pia, Pluto a bárpultnál koktélt kevert, bólét kavart, Jupiter Radebergert kortyolt, Mars feltett egy Chuck Berry számot, a Johnny B. Good-ot, és felkérte Venust. Hú, ezek aztán remekül roktak, emelgették a talpukat, rázták a vállukat, pucstottak rendesen.

Táncra perdült a Mindenség, ropták, amíg bírták. Amikor már a talpuk is elzsibbadt, lerogytak, ziháltak, de jó volt, jaj, de jó tánc volt.

Venus ekkor feltette az I'm just a gigolo-t, tudta, Louis Prímát mindenki szereti. A lóca mellől meg elővett egy hatalmas albumot, íme, a meglepetés!

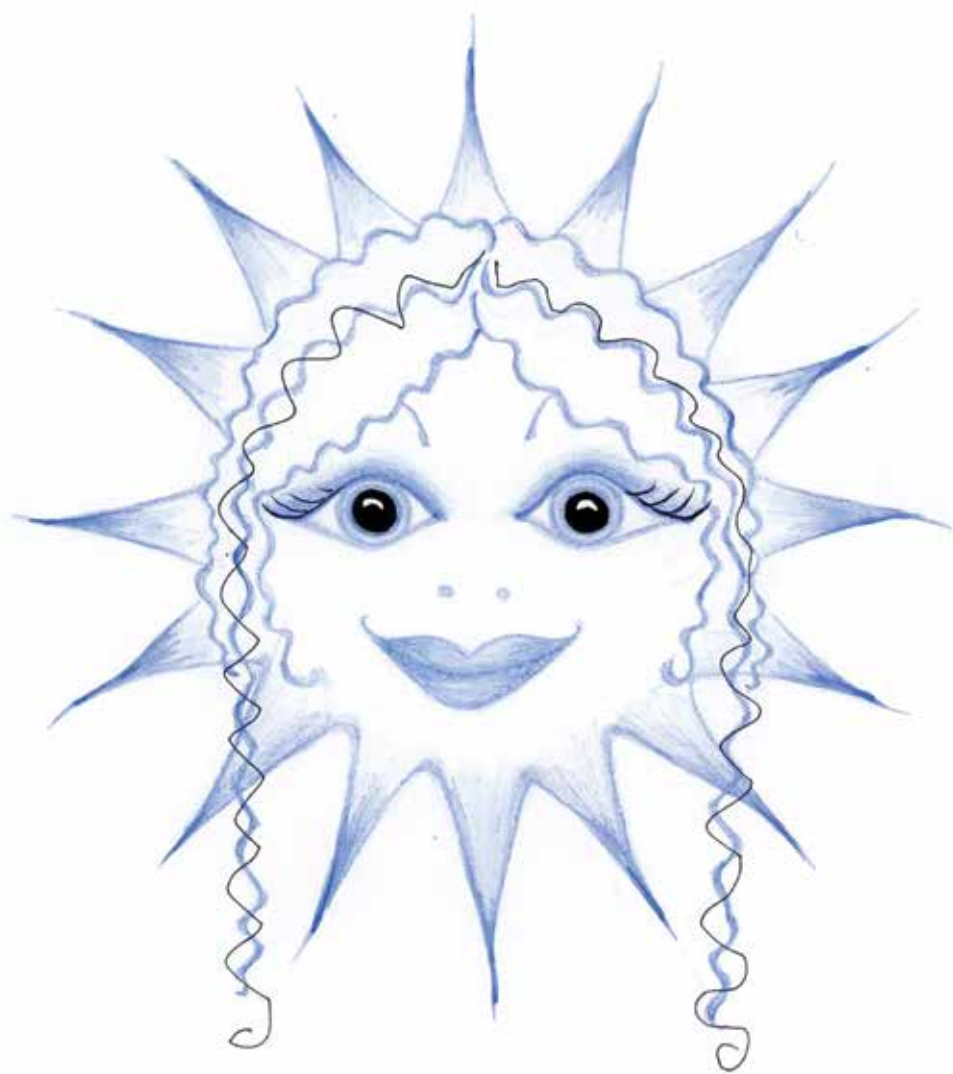
A kedves Hubble fotózta erre a napra, nekünk, rólunk. Sok-sok boldogságot kíván, azt azért hozzátette, hogy mondd meg annak a pernahajder Plutónak, hogy én nem vagyok paparazzo, én fotográfus vagyok.

Jól van, na, hajtotta le a fejét Pluto, nem akartam megbántani.

Ne is! Ő igazi művész. A fotói csodás megfesthetetlen festmények.

*A Hét Csillag Csapata körbeülte a Hubble Albumot.  
Makemake, Jupiter, Eris, Mars, Pluto, Saturnus és persze  
Venus.*

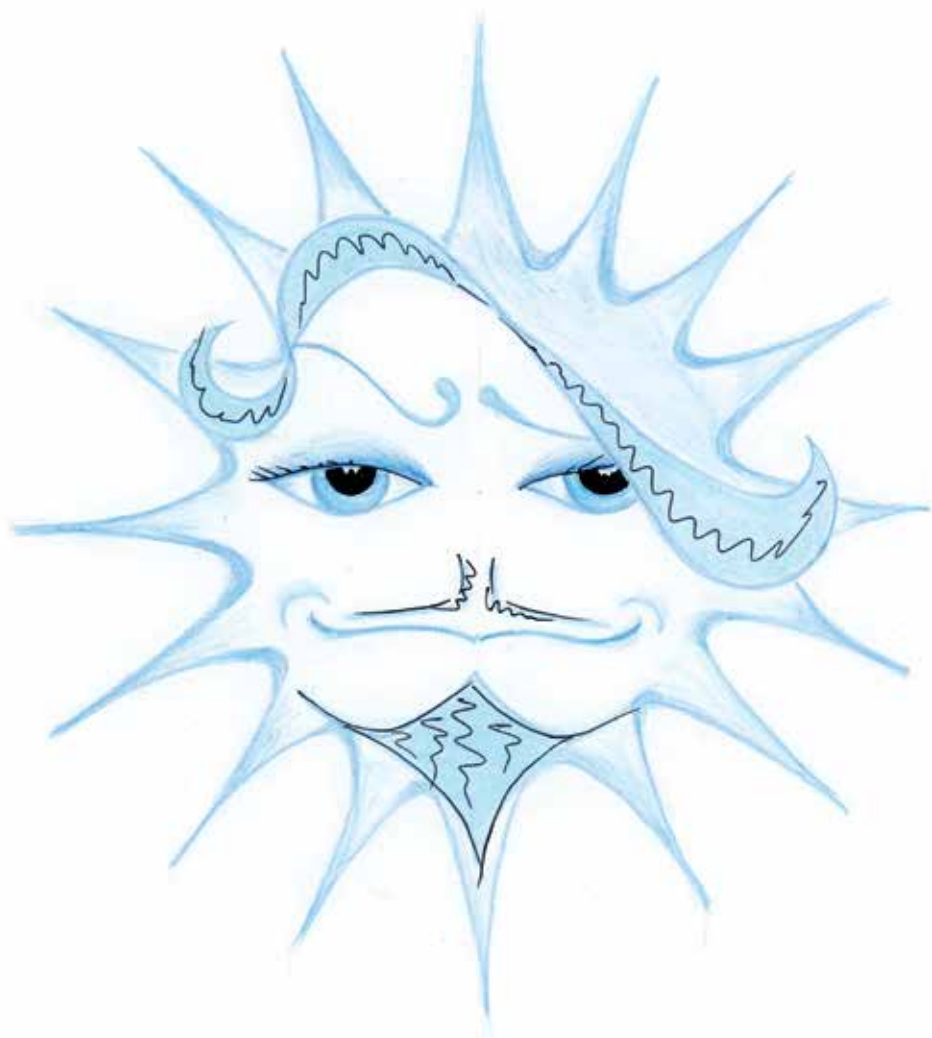
*Ámuldoztak, a képeken, meg egymásra mutogattak,  
Jupitert kék-zöld üveggolyónak nézték,  
Saturnus dereka körül tüll-tütüt láttak,  
nem tütü, hanem gyűrű,  
Pluto ez itt egy nagy szív a hasadon?  
nem lehet, mert ő szívtelen,  
nem vagyok szívtelen, de a te képed, Eris, tiszta ragya,  
nem ragya, te rosseb! Ez a sminktetoválásom,  
Mars, a Kék Bolygón neked van a legnagyobb nézettségi  
indexed,  
nézd, Makemake bajuszkái szálanként látszanak,  
óh, én Venusom, finom vagy, lágyan erezett carrarai  
márvány,  
ugyan már, valamikor kobaltkék vizeim voltak, azok hagytak  
erecskéket rajtam,  
és itt a kis kedvenc. A Kék Bolygó fotóját puszilgatták,  
cirógatták.  
Hubble vigyorogva kukucskált, annyi dicséretet kapott, hogy  
még!  
Venus titokban rákacsintott, a te képeid a legcsodálatosabb  
festmények a világon.  
Hubble belepírult.  
Ne pironkodj! Hiszen a valóságnál nincs csodálatosabb.  
A valóság mindent felülmúl.  
**Mert van!***



***Venus***

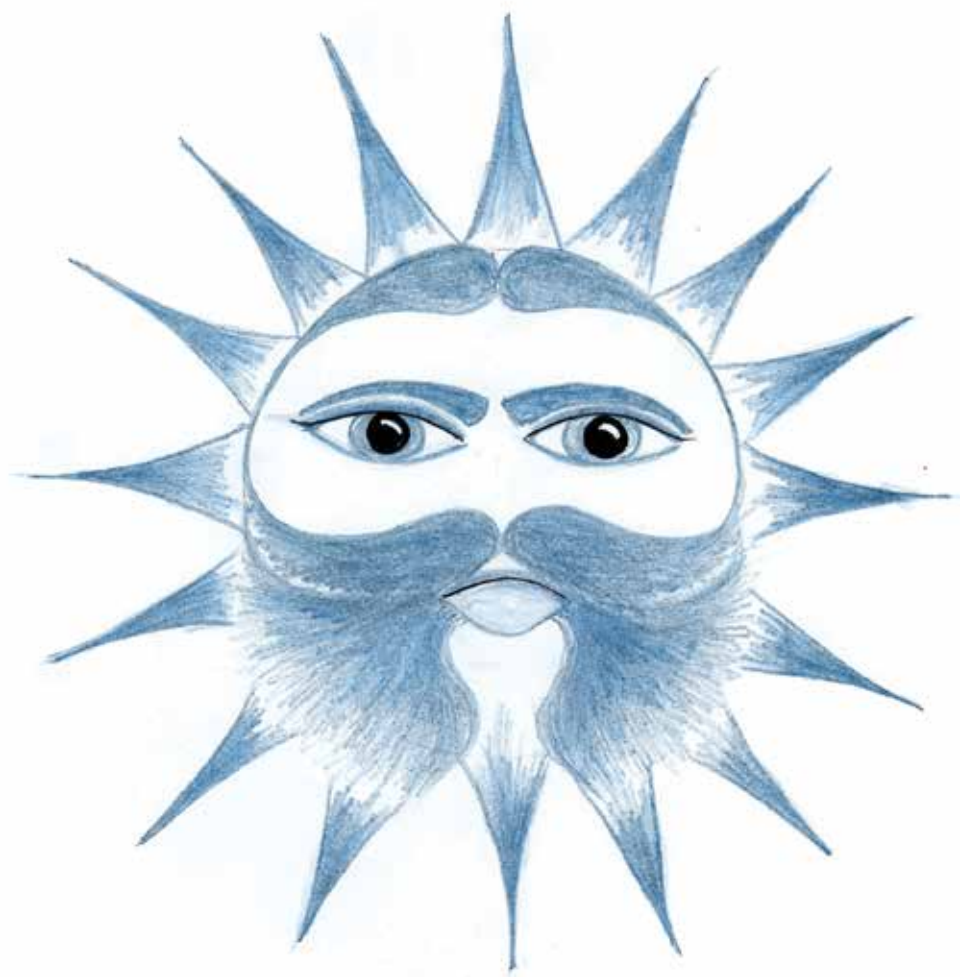


***Makemake***

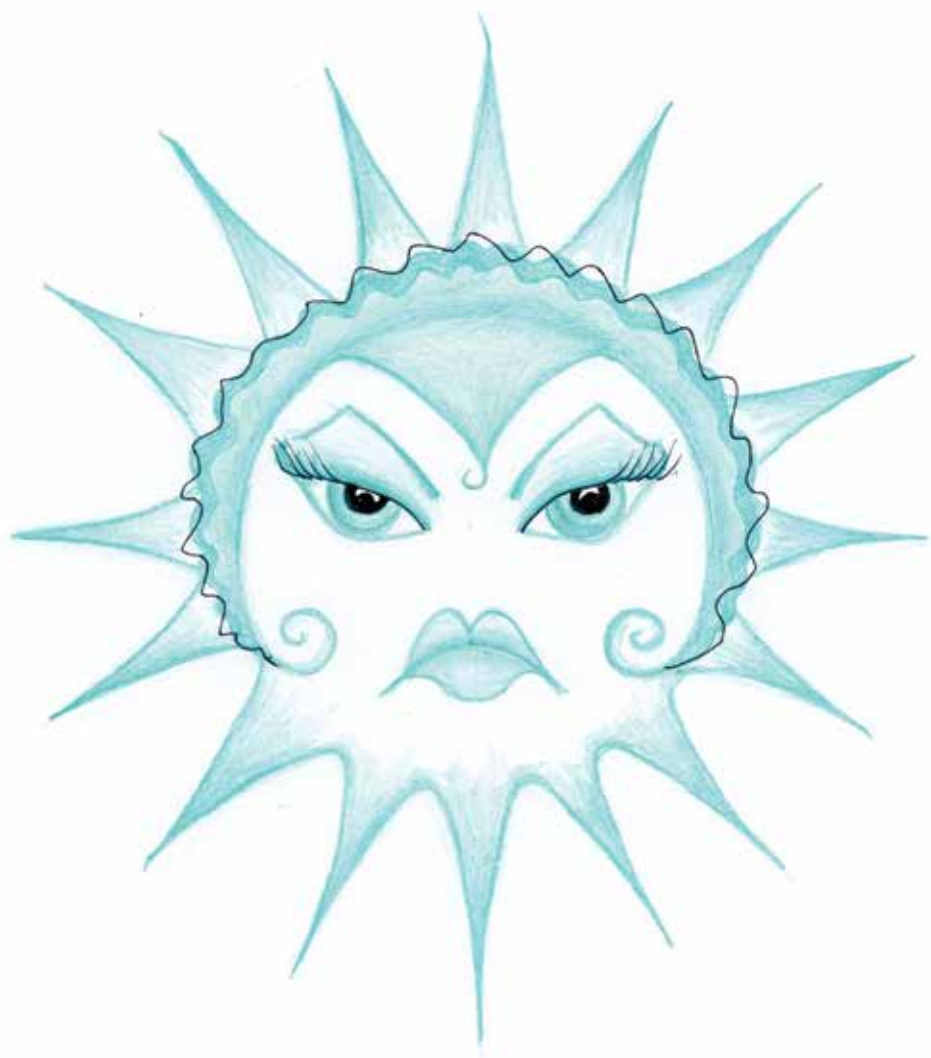


***Pluto***

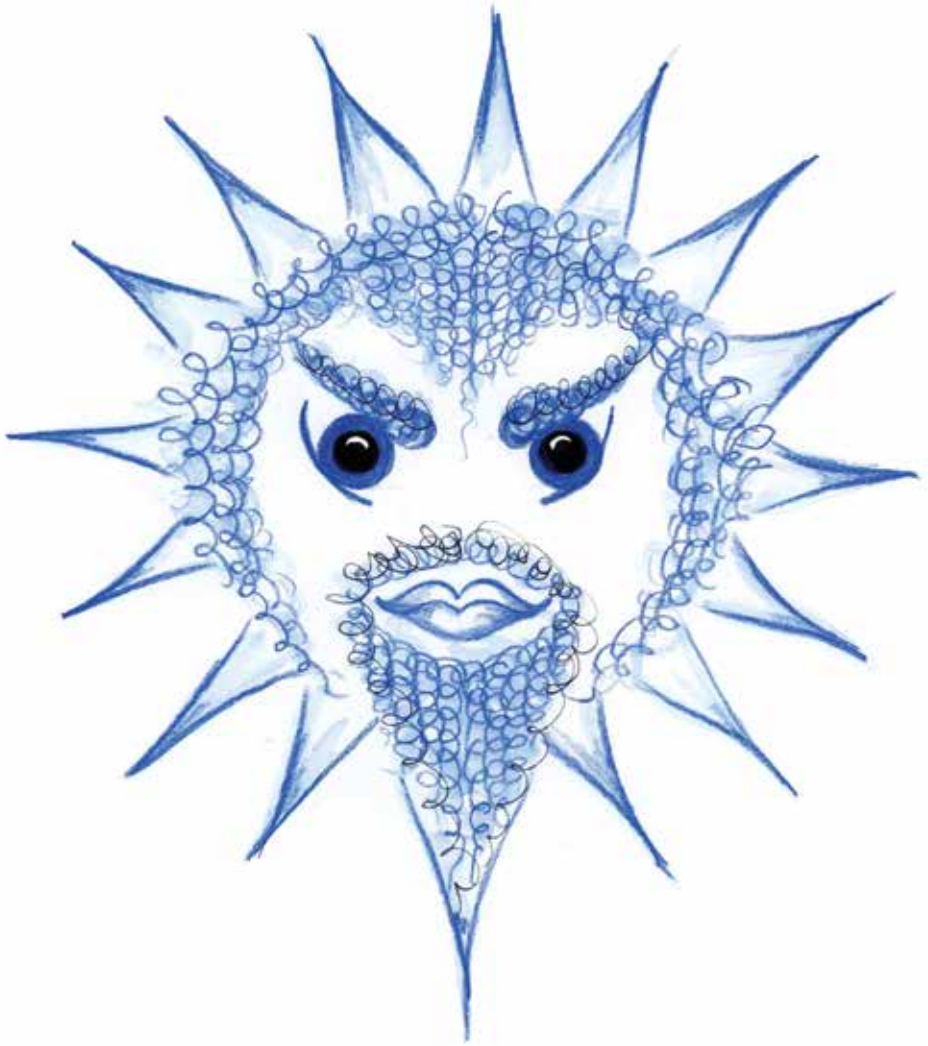




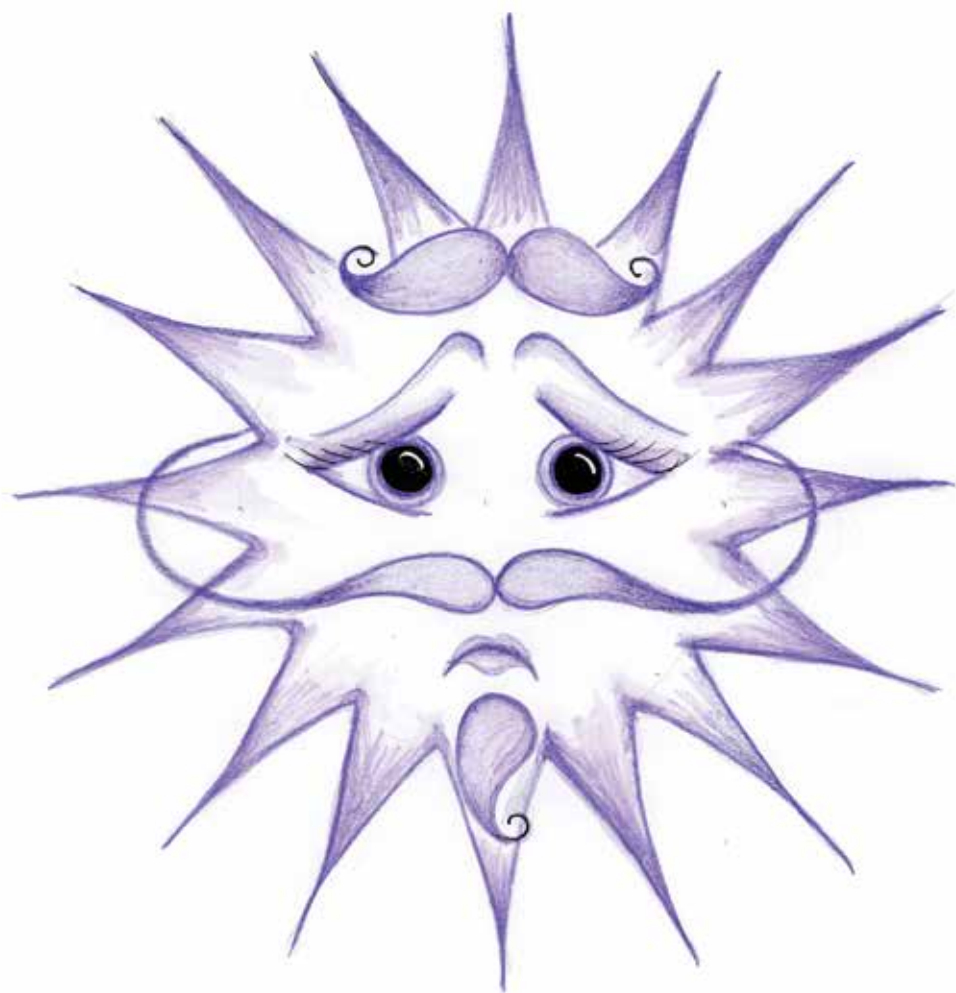
***Jupiter***



***Eris***



***Mars***



***Saturnus***

***Mese arról, hogy az élet életbe lép, majd kilép a régi életéből, hogy belépjen az újba***

*Amint Venus megérkezett, középső ujját a hüvelykéhez csettintette, és egy szó jelent meg a Mindenségben.*

***Migráció***

*A csillagok felkapták a fejüket, mi a bánatos ördög az a migráció!*

*Én tudom, én tudom, nyújtózkodott Saturnus, a migrációk gumicsónakkal jönnek elő a tengerből a szárazföldre, robbantanak, gyilkolnak, rabolnak, megrontják a kicsi fiúcskákat, megerőszakolják a fehér ténsasszonyokat, meg buzik meg melegek meg feketék meg négerek meg zsidók, meg muszlimok, meg ufók, meg büdösek, fújta egy szuszra.*

*Minden csillag egyszerre állította le, állj le!*

*Te oktondi, szólt szigorúan a gyűrűs csillagra Jupiter, össze-vissza zagyválsz mindent, azt se tudod, mit beszélsz.*

*Butaságokat beszél. Minden marhaságot összeolvas a Neten.*

*Én nem beszélek butaságokat, Pluto. Azt mondom, amit az okos földlakók mondanak.*

*A te okos földlakóid hülyék!*

*Először is, Jupiter felemelte a hangját, hogy véget vessen a vitának, a migráció latin szó. Csupán helyváltoztatást jelent. Valaki elmegy arról a helyről, ahol addig volt. Elköltözik, elvándorol, innen megy oda. Emigrál. Ő a migráns. Gyűrűs kisapám, vedd tudomásul, hogy minden épkézláb földlakó migráns.*

*Venus helyeselt,*

***Mindig mindenki migrál mindenholn mindenhol.***

*Ez az élet maga.*

***Választ, változik és változtat.***

*Varietas delectat, latinkodott Makemake.*

*Ez meg mi a fene?*

*A változatosság gyönyörködtet, válaszolt Venus Mars kérdésére, majd elrendezgette magát a párnái között, és belekezdett a migráció meséjébe.*

*Valamikor, amikor még az ósóceán indigókék volt a kicsi bolygón, majdnem fekete, az űrből meteoritok csapódtak sisteregve a tengerbe, villámok borzolták a felszínét, aszteroidák hullottak alá, üstökösök potyogtak a vízbe. Egyik a másik után. Rengeteg. Ásványokat hoztak magukkal, különböző anyagokat, aminosavakat. Lehet, hogy egy üstökös csóváján bukkant a tenger felszíne alá az élet részecskéje, lehet. Talán így történt, talán nem, egyszer csak élni kezdett a tenger. Hamarosan mikrobák, baktériumok, planktonok, algák, szálacskák, indácskák hemzsegtak a vízben. Úszkáltak ide-oda, a tenger fenekén mászkáltak erre-arra. Évmilliárdok teltek el, az ósóceán ultramarin kék lett, aztán kobalt kékre kékült a kék algáktól, akik játszadozni kezdtek a bekukucsáló fényesíkokkal. Addig cicáztak, addig incselkedtek a nap sugaraival, míg tele nem lett az óceán oxigénnel. Egy idő után el se fért a vízben a töméntelen oxigén, kitüremkedett a felszín fölé, a szárazföldre fölé, és égszínkék levegő-lepelbe rejtette a Kék Bolygót. Megtörtént a csoda. Lélegezni lehetett. Élni lehetett a tengeren kívül is. Az életnek több se kellett, kikelt a tengerekből, kikelt a habokból.*

*Mint te, szépséges aranyhajzuhatagú Venus a Botticelli képen.*

*Venus Marsra nézett, ez most hízelgés, vagy udvarlás, vagy kérkedik a műveltségével? Nem tudta eldönteni, ezért úgy tett, mintha nem hallott volna semmit. Folytatta, ahol abbahagyta.*

*Először moszatok tapadtak meg a sziklákon, aztán fűvek, bokrok, fák, virágok nőttek mindenfelé a szárazföldön. A Kék Bolygó kizöldült. Telt, múlt az idő, mígnem háromszázhetvenöt millió évvel ezelőtt valami kidugta a fejét a vízből. Nyújtogatta a nyakát, nézegette a szárazföldet,*

tetszhetett, amit látott, mert kiúszott, na, ha már kinn vagyok, járok egyet, gondolta, uszonyait lábacskának használta, fel s alá kezdett sétífkálni a parti fövényen. A tudósok a Sétáló Hal nevet adták ennek a valakinek. Ő volt az átmenet a halak és a négylábúak között. Ő volt az összes szárazföldi gerinces elődje, a kétéltűek, a hüllők, az emlősök őse. Így az emberek őse is. Ő volt Tiktaalik. Ő volt az első, aki elhagyta a lakhelyét, az első, aki változtatott az addigi életén, ő volt az első, aki elindult világot látni.

### **A Sétáló Hal volt az első migráns.**

Változtatott, mert választott, ezért változott, idézte Makemake Venus szavait. A szárazföldi élőlények ennek a kis kivándorlónak köszönhetik az életüket. Mert nem maradt a fenekén a tengerfenéken? Igaz?

Igaz, mosolygott a kis bajszosra Venus. Tiktaalik kivándorolt a szárazföldre, szaporodott, változott, rengetegféle állattá alakult, ebből aztán nagyon sok év múlva az lett, hogy Afrika szívében, ott, ahol csimpánzok, gibbonok lengették magukat egyik fáról a másikra egy majommama egy nem majom porontynak adott életet. Egy olyan kis majom leánykának, aki különbözött a testvéreitől, aki más volt, mint a többi majom csemete. Ő változat volt, egy majom-mutáns, egy emberszabású kis majmocska, és ebből a kis másféle majomból lett az előember, aki évmilliókon át vígan ugrándozott az erdő lombjain egyik ágról a másikra. Mígnem egyszer a Csodálatos Természet úgy gondolta, ideje megint csúszkáltatni egy kicsit a Föld lemezeit, erre meg arra, egyiket a másikra, a másikat a harmadikra. Az lett a vége, hogy Afrikában is feltornyosultak a lapocskák, hosszú hegységbe türemkedtek. Ennek a hatalmas hegységnek a tuskés tetejébe beleakadtak a duzzadó felhők, többé nem érkezett aranyat érő májusi eső az Indiai Óceán felől. A szárazföld kiszáradt, az erdők kihaltak, a lombkoronák nem értek többé össze. Az emberek elődjeinek le kellett mászniuk a

*fáról, és földön kellett futni a következő fáig, amíg volt fa, mert aztán csak szavanna volt Afrika belsejében, bokrok és hajladozó füvek.*

*Aki nem akart éhen halni a csupasz ágak között, le kellett jönnie a fáról, el kellett hagyni a lakhelyét.*

### ***Ez volt a második migráció!***

*Ha le kellett mászni a lombok közül, akkor a földön járni, futni kellett, izzadni kellett, hogy hűljön a bőr, a bundát le kellett dobni, aztán két lábra kellett állni, hogy ki lehessen látni a bozótból.*

*Jupiter jött a tudománnyal, a „déli majomból”, az Australopithecusból „felálló ember” lett,*

### ***Homo erectus.***

*Pluto felröhögött, Venus azonnal leintette, netene! Ki ne mondd! De Pluto kimondta, a felállásból lesz az erekció, mi?*

*Jupiter adott egy taslit az alvilági csillag feje búbjára.*

*Venus folytatta, ezzel a két mellső pracli felszabadult, lehetett velük kovakövet pattintani, bölényt festeni a barlang falára, jeleket rajzolni a levegőben, mutogatni a többieknek, és máris kész lett a kezes ember, az ügyes,*

### ***Homo habilis.***

*Ricsajozni lehetett, száját jártatni, elmesélni este a tűz mellett, hogyan ugrik a párduc, szavakkal cirógatni a mamát, megtanítani a gyereket beszélő dobot ütögetni, és megszületett a*

### ***Homo sapiens.***

*A mai ember, a bölcs ember, az eszes ember. Ez volt a Természet Törvénye, az evolúció. Jupiter először a bal, aztán a jobb pofaszakállát simogatta meg akkurátusan, és felemelte a hangját, ez volt a legeslegnagyobb ugrás a földlakók fejlődésében. A szabadon kalimpáló két kézre gondolok. Esze még alig volt, amikor már ügyködött, tett-vett, barkácsolt, közben meg morfondírozgatott, aztán mondatokat formált,*



*gondolkodni kezdett, kitalált ezt, azt és elkészítette. Alkotott. Teremtett, és ettől lett ő a Teremtés Koronája, a Világ Ura.*

*Még hogy a világ ura! Afrika nem a Világ. Afrika egy sziget a tengerben. Fejlődés ide vagy oda, a vizeken aztán nem úszott át senki, az szent! Kezes ember ide, eszes ember oda, a Queen Maryt vagy a Queen Elizabeth-et még biztosan nem tudták összepattintani, akadékoskodott Eris.*

*Venus helyretette a csillagleányzót, márpedig, Eris, Természet Törvénye Uraság pofonegyszerűen intézte el ezt is. Amikor az elviselhetetlen forróság és a szárazság északra üldözte az ősembereket, elértek Afrika felvégéhez, nem volt hova menni, előttük már csak a tenger volt. Ám a forróságtól a víz apadni kezdett, ott, ahol Afrika és Arábia majdnem összeért, egy pici kis gázló, egy kicsi földsáv bukkant ki a tengerből, és pár afrikai fekete ember átcaplatott Euráziába, mielőtt a víz bezárta volna ezt a kis átjárót.*

*Venus felemelte a karját megjelent a Mindenségben, hogy **hetvenezer évvel ezelőtt ez volt a harmadik migráció.** Az emberiség elhagyta azt a helyet, ahol addig lakott, hogy belakja az egész Földet.*

*Saturnus bekiabálta, hogy akkor az egész Földön minden ember fekete nigger!*

*Te jószágú almacsutka! Dehogyan! jajdult fel nevetve Venus, te édes tüüeszűm!*

*Igaz, hogy minden ember ősanyukája afrikai néger. Mégse fekete minden ember, javította ki Makemake a bugyuta beszólást.*

*Már miért ne lenne fekete? erősködött Saturnus. Igenis, ha minden földlakó Afrikából származik, akkor minden ember nigger. És fekete.*

*Csapja már le valaki ezt az eszementet, nyafogott Eris.*

*Jupiter nekilátott, hogy tisztázza ezt a talányos bőrszínkérdést. A földlakók csak ott feketék, ahol forró a levegő. Amikor az ősemberek elvesztették a bundájukat az afrikai*

nagy melegben, a Nap ibolyántúli sugarai megperzszelték a csupasz bőrüket, tele lettek égési sebekkel. A Természet sietett a segítségükre, telepakolta őket bőrvédő melaninnal, ettől mindenki leburnult, a halálos sugarak nem hatoltak át a sötét hámon. Ám, ahogy vándoroltak hidegebb tájakra, ahol ritkán sütött a nap, a szép, barna bőrükön át nem kaptak elég D-vitamint, kezdtek kókadni, sorvadozni. Erre a Természet fogta magát, csökkentette a melanint a bőrükben, ahogy haladtak a havas, jeges úton az északi sark felé. Az északi féltekén az emberek kifehéredtek.

És akkor a mai fekete emigránsok ük-ükunokái majd olyan fehérek lesznek, mint a többi európai, szögezte le Makemake.

Több se kellett a csillagoknak, kórusban skandálták,

**a feketék leburnult fehérek, a fehérek kifehéredett feketék!**

Most akkor az emberek feketék vagy fehérek,  
dobolták a ritmust, fehérek vagy feketék, az emberké.

Addig marhultak a csillagok, míg a zsi bongásba be nem kúszott a bársonyosan behízsgő hang.

Pofa be!

A puha suttozás most is éles késsel vágta el a lármát.

A csöndben jól hallatszott, ahogy Makemake motyog magának, most akkor miért migránsoznak oly' sokan a Kék Bolygón. Azok óbégatnak, akik maguk is bevándorlók. Mindenki jött valahonnan.

Migránsok migránsoznak, vetette közbe Pluto.

Jupiter ismét jónak látta, hogy megértesse a csillagokkal, miért is mászkálnak a földlakók, miért mennek egyik helyről a másikra. Mennek a hideg elől, a meleg elől, menekülnek a háború, a halál elől, az éhezés elől, mennek onnan, ahol rosszul érzik magukat oda, ahol talán majd jobb lesz nekik. Ez mindig így volt és így is lesz. Élni akarnak, jobban akarnak élni. Ez természetes. Ma se történik más. Délen forrósodik a

Föld, melegszik a Kék Bolygó, sokan éheznek, északra vándorolnak.

És ezek az éhenkórász migránsok elesznek minden falatot a többiek elől! Utálom ezeket!

Fejezd be, Saturnus. Az Űrben nem gyűlölködünk! Elég legyen! Még csak az kéne, hogy a Mindenségben is migránsozzunk!

Saturnus végre befogta a száját, csönd volt.

Akkor most mindenkinek alvás!

A csillagok szót fogadtak Venusnak, fejükre húzták a takarót és már aludtak is.

Ő meg gyorsan lesminkelt, és leült a gép elé.

Itt vagy?

Itt vagyok, jött a válasz a Kék Bolygóról. Hogy ment? Mit szóltak?

Megértették.

Egyből?

Nem tudom. Aludniuk kell rá egyet. Talán nem olyan fafejűek, mint a földlakók.

Jó lenne. Mert itt minden értelmes szó falra hányt borsó mióta világ a világ.

Venus felnevetett. Fel is írom a falamra,

**mióta Világ a Világ, minden értelmes szó falra hányt borsó.**

Ha ennyire tetszik, van néhány történetem arról, mennyire nincs értelme az értelemnek itt, a Földön.

És szokásuk szerint addig kvaterkáztak, míg bírták szusszal.

## ***Mese a mászkálásról, a munkáról meg a művészetről***

*Ma hajnalban is Venus tette le utoljára a vakolókanalat. Mire befészkelte magát a párnái közé, és úgy tette a lábát keresztbe, hogy a vádlója szépséges íve jól érvényesüljön, már fenn volt a Nap, már minden csillag csupa fül volt, most mi jön? Mi jön azután, hogy az őseember kivándorolt a forró Afrikából?*

*Amikor a mai ember őse kimasírozott a forró Afrikából, a Jégkorszak kellős közepébe, cudar hidegbe érkezett, kezdte a mesélést Venus. Cidrizett is cefetül, ahogy caplatott Eurázsiaiban.*

*Eris nem állta meg, hogy meg ne jegyezze, na, jól ráfázott a sompolygásra!*

*Venus rábólintott, fázott, bizony! Jég hátán jég, amerre a szem ellát. Csikorgó hóban, csilingelő jégcsapok között menetelt, kapkodta a talpát, nehogy megfagyjon. Mindig a vadállatok nyomát követte, hiszen a csorda jó orral kizsaszorolta, merre van valami, bármi, ami ehető. Az őseembernek az elejtett állatok jelentették a napi betevőt. Mentek, mendegéltek, a menet elején az őstulok, a bölény, oroszlán, szarvas. Az állatok mögött a család, élen a vadászok. Mögöttük a nők menet közben összeszedtek minden ehetőt, csigát, békát, gyíkot, gilisztát, bogyót, gumót, gyökeret. A felnőttek körül szaladgáltak a gyerekek meg a kuttyák. Végül, az emberhorda után a szelídített növényevők, ezernyi év múlásával mind többen és többen, ahogy szép sorjában édesgette magához az ember a bárányt, kecskét, disznót, marhát, lovat, szamarat meg az aprójószágot. Így haladtak mindig tovább és tovább, új vidékre, új földrészre töméntelen éven át. Más dolguk nem is volt, mint menni, enni, inni, sokasodni.*

*Ezt nevezem! sóhajtott Pluto, ez ám az édes élet! Menni, enni, inni, kamatyolni...*

*Pfuj, nem szégyelled magad?*

*Jupiter rátette a kezét Saturnus gyűrűjére, Jaj, te gyűrűs gyurmaeszu! Nem örökéletű egyetlen élőlény sem. Tudod, kisapám, sokasodni kell, szaporodni, megújulni, mert az élőlények életben maradásának feltétele az alkalmazkodás új élethez, új emberekhez, ismeretlenekhez, idegenekhez.*

### **A túlélés titka a keveredés.**

*A természetes kiválasztódásban mindig azok maradnak életben, akik meg tudnak változni, magyarázta Jupiter. Mindig a legújabb variáció él tovább. A fejlődés csúcsa azért lett az ember, mert ő tudott a legügyesebben kavarodni.*

*Fűvel-fával lefeküdni, összegezte Pluto a tudományos fejtegetést.*

*Jupiter folytatta, már Afrikában is kereszteződtek egymással az ide-oda kószáló előemberek. Találkoztak, barátkoztak, beszélgettek, párosodtak, aztán ment mindenki a maga útjára. Addig-addig ügyeskedtek, míg Afrika Nagy Hasadékában össze nem hozták a mai ember őst, a Homo Sapienst, az Észembert. A tudósok nemrég mitokondriális DNS vizsgálattal megtalálták az ősanját, minden nő közös őst, és elnevezték Mitokondriális Évának. Es megtalálták minden férfi őst, Ipszilonkromoszóma Ádámot. Jupiter várt egy kicsit, de senki nem kérdezett semmit, hát azzal folytatta, hogy az afrikai ős Közel-Keleten találkozott először a Neandervölgyi emberrel, aki éppen a fagy elől húzódott le északról melegebb vidékre. Galileában, Izraelben vagy tízezer évig együtt is éltek. Aztán az Eszes Ember tovább vonult, Ázsiában is találkozgatott ezzel-azzal, a gyenyiszovai emberrel, a Felálló Emberrel, a Majdnem Emberrel, meg mindenféle más előemberrel. A merészebbje átevezett Ausztráliába az apadó tengeren, de a dagadó tengeren már nem tudott visszajönni. Ott maradt aborigine-nek. Volt, aki Szibéria és Alaszka között, a földnyelven átsétált Amerikába,*

közülük páran visszajöttek Ázsiába, és elbarangoltak egész Európáig.

Venus átvette a szót Jupitertől, így aztán a mai európai emberben van indián DNS is Amerikából. Van természetesen afrikai. Ők a barnahajú, barnaszeműek, és a Duna mentén érkeztek Európába. Velük keveredett a szőke hajú, kékszemű skandináv gén, meg a stuttgarti neandervölgyi, meg az ázsiai, és az ördög tudja, mi még.

Nesze neked eredeti vérvonál, árja fajelmélet, népnemzeti büszkeség, ősök meg családfák, mosolygott Makemake, nem félsz, Venus, hogy a fejedet veszik a nemzettudatos harcosok, ha legközelebb beteszed a lábad a Kék Bolygóra?

Oh, már megkaptam tőlük a magamét. Egyszer nem tudtam tartani a szám, és arról szónokoltam egy sok évszázados családfára büszke arisztokratának, hogy ne nagyon dicsekedjen, hiszen nem tudhatja, melyik hercegné őse osont ki éjjel titokban az istállóba, hogy a lovász úgy istenigazából meglovagolja, aztán a korai magömléstől búbanatos hercegének ujjongva jelentse, apukám, mégiscsak sikerült neked, terhes lettem tőled! Az évszázadok alatt vajon hány vérbő hercegnének támadhatott kedve egy-egy kéjjel bélelt éjszakára a szénapadláson vagy éppen egy szénakazalban?

Nem tudhatja. Hány lovászsarj szaladgál a világban hercegi rangban?

Venus elnevette magát, a finom, nemesi uraság úgy üvöltött velem torkaszakadtából, hogy csak, na!

És a rengeteg háborúban a győztes idegen katonák első dolga volt hanyatt vágni a helyi menyecskéket, tette hozzá Makemake.

És a földesurak vajon hány cseléd leánykába vetették el úri magjaikat? Hány grófutód porolja a perzsaszőnyeget?

És a plébános úr megszentelt farka se válogatott. Úrnő, cseléd, apáca egyre ment.

*Elég legyen már, fiúk! Eris dühös lett. Elegem van a mocskos szátokból! Te meg, Venus, mondd már meg, meddig mászkálnak még a te izgága földlakóid? Mikor maradnak már a fenekükön?*

*Amikor már nem fagy be a fenekük. Venus felállt, ellépett a lócától, maga a természet állította meg az embert az örökös vándorlásban.*

### **Megint és mindig a Nagy Természet. Az evolúció.**

*Amikor vége lett a jégkorszaknak, tíz-tizenkétezer évvel ezelőtt a Föld felmelegedett, az emberiség letelepedett, és nekiállt megváltani a világot.*

*Na, végre! Mert eddig semmit nem csinált, csak össze-vissza rohangált, mint pók a falon.*

*Adok én neked pókot a falon! Még hogy semmit! állt meg Venus Eris előtt. Csípőre tette a kezét, csak a világ két legfontosabb dolgát csinálta meg, angyalom! Csámborgás közben csupán azt, amitől ember lett az ember, amitől világ lett a világ! A munkát és a művészetet. Mászkálás közben, angyalom!*

*Othagyta a csillaglányt, leült, könyökét a térdére támasztotta, állát összekulcsolt ujjaira ejtette, és mesélt.*

*Amikor az ősember felállt a két hátsó lábára, járni kezdett, a két mellső lába ott kalimpált az orra előtt, ez zavarta, mert nem tudta, mihez is kezdjen velük. Egy ideig egyik kezével csapkodta a másikat. Aztán elkapott egy hulló pálmalevelet, aztán egy szitakötőt, ugrált, mert a báránnyelvet is el akarta kapni, helyette kavicsokat kapkodott föl, kovaköveket cipelgetett ide-oda, ezt ehunta, akkor játszott a kövekkel, egymáshoz ütögette őket, jól szóltak, pattogtak, szétpattantak, a hegyes élükkel botot lehetett faragni, meg bölényfarkat szeletelni. Húha, gondolta, akkor hegyesre pattintom a köveket és feltrancsírozok mindent, ami a kezem ügyébe kerül. Így is tett, elkészítette az első művét, a munkaeszközét. Ugrált örömeiben, kitaláltam valamit,*

kitaláltam, és megcsináltam! Ezután már nem volt megállás, elkészültek a nyilak, a dárdák, agyagból pálinkás pitlik, guruló kerekek, házacsákák, paloták, hidak, nercbundák, vonatok, autók, úrhajók, kalocsnik, laptopok, robotok.

Venus csettintett, megjelent egy mondás.

**Az őseMBER feltalálta az első csodát, a munkát.**

És ez a csoda akkor kezdődött, Eris, amikor még írni, olvasni se tudott, beszélni se igazán, csak höhögött.

Jó kis csoda, melózni látástól vakulásig, hogy belegebed az ember, éhbérért. Eris nem nyugodott, Saturnus ájtatosan kíségette: Mózes első könyve, három, tizenhét, tizenkilenc. „Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Orczád veritékével egyed a te kenyeredet.” Mondta maga az Úristen.

Mars rögtön rávágta, mondta egy semmirekellő élősködő, akinek bűdös a munka. Ti összekeveritek a tevékenység örömét a munkaundorral.

Erre nem jött válasz, egy ideig csönd volt.

Végül Venus bűgő, bársony hangja betakarta a csöndet.

A második, az igazán nagy csoda következik. Mert a munka ép ésszel még felfogható, de a művészet felfoghatatlan. Hunyjátok be a szemeteket. És lássatok a szavaimmal. Egy őskori barlangba kukucskáltok. A hatalmas csarnokot pirosasra világítják a tűz lángjai. A tűz körül a törzs vacsorázik. A menü fenséges, előétel grillezett csíkos csigahát gyíkfarokkal tűzdelve. Utána hamisgumó leves, kukac betéttel. A főétel bölény pörkölt szőlőkacs feltéttel, végül a desszert marinírozott gránátalma páfrányinda ágyon. A család cseveg, csacsog, csámcsog a kőhasábokon álló kőlapok körül. Az asztalok kicsinyített elődei az angliai Stonehenge-nek. A finom falatok agyagból, tökhéjből, faragott agyarakból, bőrből készült kicicomázott edényekben gőzölögnek. Van oroszlánformájú kehely, madáralakú pohár, szarvast utánzó lábaska, kutyafejű kanna, a tányérokra



*arcok vannak pingálva. Az őseemberek teste is ki van hímezve. Minden őson ékszerek, nyakláncok, karperecek, bokakarikák, felfűzött kagylók, csigák, gyöngyök, agyarak.*

*A bőrük alig látszik ki a csilingelő csecsebecséktől, még a fütykösüket is piercingek díszítik. A vállukon festett, hímzett prémek, keppék, pelerinek, ponchók. A kezükben még evés közben is a kicsi szobrocskákat, az amulettjeiket szorongatják.*

*Venus intett Makemakénak, aki térdére fektette a laptopját és a Mindenségre vetítette a pici amuletteket, a huszonötezer éves Willendorfi Vénuszt meg a két negyvenezer éves elefántesont figurát, a Hohlenstein-Stadel-i oroszlánemberkéket.*

*A falatozó társaság körül, az óriási teremben hatalmas faragott kőoszlopok állnak, folytatta Venus. Mögöttük a barlang falain festmények, domborművek, okkerral, színes földdel, gyantával, korommal, madártojással, levélmedvekkal festett kezek, tenyerek, arcok, bikák, bölények, kőszáli kecskék, emberek, kutya, madarak.*

*Makemake megmutatja nektek azokat a remekműveket, melyeket hátrahagytak az ősök az utódoknak.*

*A kis csillag egymás után vetítette a képeket a Mindenségre.*

*Íme, az altamirai tenyérleNyomatok, mondta lelkesen, ezek huszonötezer évesek.*

*A következő kép a tizenhatezer éves Argentínában a Kezek Barlangja.*

*Huszonötezer éves vörös vadászok Brazíliában.*

*A szomáliai barlangfalon kutya között állnak köntösben az emberek. Tízezer év körüliek.*

*Indiában hatszáz barlangban találtak tizenkétezer éves vörös, fehér, sárga, zöld alakokat.*

*Nyolcezer évesek a Magura barlangi táncoló figurák.*

*Ezen a képen a művész röntgen-szemmel festett meg egy kakadut, a csontjait, beleit, máját, szívét. Vagy húszezer évvel ezelőtt.*

*Lascaux-ban a híres ötméteres bika tizenhétezer éves.*

*Chauvet falain harmincháromezer évesek a mamutok, lovak, medvék, oroszlánok, kőszáli kecskék.*

*A csillagok ámuldoztak, elragadottan hüledeztek, a művészetbolond Makemake elemében volt, nézzétek, ez a híres, ötméteres bika olyan, mintha Picasso rajzolta volna.*

*Le is rajzolta. A festő bika-sorozatának a lascauxi barlangrajz volt az ihletője.*

*Makemake utoljára hagyta a kedvencét, a Pech-Merle-i pöttyös lovakat, képzeljétek, a DNS vizsgálat kimutatta, hogy huszonötezer évvel ezelőtt valóban éltek ilyen pöttyfoltos lovak. Bizony, az ősemberek mindent megörökítettek a barlangok falán, mindent, amit láttak.*

*Venus arra gondolt, odapörköl egyet Erisnek, hogy ezeket az örök értékű műveket olyan ősemberek alkották, akik még csak kaffogtak, de aztán legyintett, minek piszkáljam.*

*Egy ideig hagyta, hogy a csillagok kedvükre nézelődjenek, aztán folytatta.*

*A mi mesebarlangunkban közben az asszonyok leszédtek az asztalt, már mindenki a tűzrakásnál ücsörög, várják az esti műsort. Néhány férfi leül a hosszú, hengerforma beszélődobok elé. Négy ősasszony feláll. Az őskórus. Perdülnek a dobok, középre perdül egy szép szál őslegény, hogy eltáncolja, mi történt aznap.*

*Forgatja a fejét, forgatja a szemét, keresi a bölényt, meglátja. Eljátssza, hogyan fut a bölény, fut-fut-fut, szól a kórus. Jön-jön-jön a legény. Dobol a vadász, dob-dob-dob, a legény dobja a dárdát. A sebzett bölény dől-dől-dől, a lelke száll föl-föl-föl. A legény a földre esik. Vége a játéknak, a törzs tapsol, aztán mindenki felugrál, körtáncot jár, mind vadabban, mind szilajabban, énekelnek, kurjongatnak,*

***Fut-fut-fut, jön-jön-jön.***

***Dob-dob-dob, dől-dől-dől.***

***Száll-száll-száll, föl-föl-föl.***

*Tomboló görcestánccal ér véget az este. Elfáradnak, eldőlenek, a tűz is kialszik, az ősvadász megforgatja az ujját a hamuban és a barlangfalra festi a sebzett bölényt.*

*Venus csettintett,*

***Az őseember kitalálta a második csodát, a művészetet.***

*A csönd megint elterpeszkedett a Mindenségen. Az ámulat befogta a csillagok száját.*

*Mars sokáig köszörülte a torkát, míg végre megszólalt, képtelen vagyok felfogni, drága Venus, hogy az őseember forróságban, fagyban, viharban, amikor megszenved minden falatért, és nincs semmije, nekiáll festeni, énekelni, mesélni, táncolni, szobrokat faragni, hangszereket pengetni. Ezekből semmi haszna nincs. A táncot nem lehet megenni, se a mesét.*

*Pluto helyeselt, a művészek ezért éhenkórászok. Mind tökkelütött lökött, barátom!*

*Venus alig hallhatóan azt mondta, a világ csakis ezektől az éhenkórász tökkelütött lököttektől megy előre. Azoktól, akik még sosemvolt dolgokon törik a fejüket, azoktól a lúzerektől, akiket semmibe vesznek, akik azért élnek, hogy teremtsenek, és nem azért, hogy azok csodálják, akik leszarják. A csillagok megszeppentek, Venus akkor ilyen halk, amikor istentelenül dühös. Pluto meg is kapta a magáét, te meg, elvetemült alvilági gazfickó, ismeretlenül szórhatnád szét az űrben a gunyoros gonoszságaidat, a kutya se tudna rólad, ha nincs néhány lökött éhenkórász, aki addig nem nyugodott, míg fel nem fedezett téged az égbolton. Ezzel megfordult, bevonult a szobájába, és jól becsapta az ajtót.*

*A Mindenség moccanni se mert, a csillagok lehajtott fejjel kucorogtak a csöndben, atyaég! A szelíd Venus még a barátjának is nekimegy, ha az bántja a művészeket.*

*Makemake gyorsan mentette, ami menthető, tudjátok, nemrég kíváncsiságból egy földlakó kifaragta a két oroszlánembert, a két Lion Mant. Vajon mennyi ideig dolgozhatott rajtuk az ősművész? Négyszázötven órán át faragott, éjjel-nappal, nem evett, nem vadászott, mást se csinált. Ehhez pedig az kellett, hogy a többiek vadásszanak az ősművész helyett, etessék, itassák. A társai tették lehetővé, hogy faragjon. Mert az ősemler még tisztelte a művészetet. Venus Pluto tiszteletlensége miatt lett mérges, fejezte be Makemake, aztán leült.*

*Venus mindent hallott, a kis barátja elpárologtatta a mérget, kilépett az ajtó mögül, és felirat jelent meg a Mindenségben.*

***A halandó nyomot hagy maga után, hogy el ne tűnjön, amit ő tud, így ő se tűnik el.***

*Venus Pluto vállára tette a kezét, begorombultam, ne haragudj, mondta. A művészet az emberrel született, és a művészettől született az ember. Rajta kívül nincs élőlény, aki teremt, ő pedig nem tud nem teremteni. Öregem, ezért pingálták tele a falat a vartyogó ősemlerek korgó gyomorral, szaros fenékkal.*

*A csillagok jóízűen felnevettek.*

*Naná! Mert Venus tudta, hogy egy malac szó jót tesz a komor kedélyeknek.*

*Így a csillagok mosolyogva hajtották álmra a fejüket.*

## ***Mese a legelső léhűtőről, a légből kapott Istenről, na meg a léről***

Venus libbenő léptekkel toppant a csillagok közé, csak úgy szállt utána a muszlinbársony köntös, jöttében csettintett és máris felkerült a Mindenségre, hogy

***Amint a pénz a perselyben csörren,***

***A lélek a tűzből a mennybe röppen.***

Hát, ez megint mi a frászkarika, húzták fel a csillagok a szemöldöküket, máris megtudjátok, nevetett Venus, mégpedig Jupitertől, addig én lazállok, aztán elmondom, mi köze a pénznek meg a perselynek a vadon élő ősemberhez. Azzal elnyúlt a lócáján, még a szemét is behunyta, Jupiter csak törje magát, őt meg ne zavarja senki.

Vagy ötszáz évvel ezelőtt a világ legfőbb vezetője már a pápa volt, kezdte Jupiter, fölötte állt minden királynak, császárnak, uralkodónak. A legeslegfőbb hatalom maga az Úristen volt, akinek a római pápa volt az ügyintézője. Ezerötszáz első éveiben Második Gyula pápa elhatározta, hogy felépíti a világ leghatalmasabb székesegyházát Rómában, a Szent Péter Bazilikát. Az építkezés ette a pénzt. Bár akkorra az Anyaszentegyház már dúskált a földi javakban, pár száz év alatt töméntelen kincsrre tett szert, de a kiadásokra az Isten pénze se volt elég. Ezért a következő pápa, tizedik Leo a tetemes költségeket a hívektől óhajtotta bezsebelni. Kitalálta, hogy Bűnbocsájtó Cédulákat, lánykori nevén Búcsúcédulákat osztogat majd szét a hívők között. Természetesen nem ingyen. Ezeket a cetliket aztán Európa-szerte árulták a papok, szerzetesek, egyházi méltóságok. A hívőnek, aki jó pénzért megvett egy ilyen nyomtatott Búcsúcédulát, a felszentelt árusok szentül fogadták, ha a Purgatórium kapujában felmutatja a papíráját a kidobó ördögnek, a talpát majd rövidebb ideig nyaldossa a Gyehenna tüze.

*Gyehenna tüze? értetlenkedett megint a Mindenség, ezért aztán Jupiter jónak látta, ha megmagyarázza, mi fán terem ez a forró foyer.*

*A Jóisten, kezdte el, mennyei örömeiket ígért a szófogadó híveinek, azokat pedig, akik őt cikizték, valamint loptak, csaltak, hazudtak és paráználkodtak, a pokol kínjaival büntette. Ám gond volt, mert voltak, akik istenkáromló szavaik és egyéb bűneik ellenére is a hívei maradtak. Az ő vétkeiket Isten bocsánatos bűnnek minősítette. Nekik találta ki a köztes állapotot Menny és Pokol között, ez volt a Tisztítótűz, a Gyehenna, a Purgatórium. Ahol megtörténik a purifikáció, a bűnös hívő égető lángok között megtisztul a bűneitől, és patyolat tisztán vonulhat be a Mennybe. Csakhogy ez a megtisztulás iszonyatosan fájdalmas lehet, és nagyon hosszú ideig is eltarthat.*

*A szerencsétlen hívő, aki mindig vétkezett valamelyik isteni parancsolat ellen, ha mással nem, hát jókat falatozott, jókat üzekedett, ha meg berúgott a kocszában, minden féldeci után felkurjantott, hogy-azt-a-hétszentséges-kaporszakállú-kurva-kutya-úr-istenit! Ő bizony riasztó félelemben töltötte élte napjait, mennyit fog mindezért pörkölni a halála után. Na, ettől az állandó frásztól mentette meg őt a pápa Búcsúcédulája. A céduláért jóféle imát lehetett venni. Minél több imát vett a bűnös hívő, annál rövidebb ideig égett a tűzben. A gazdagok több ezer ima vásárlásával akár ki is válthatták magukat, mehetek egyenesen a Mennyszádba. Johann Tetzel cédulaárus szerzetes ajánlotta a portékáját az édes versikével. Amint a pénz a perselyben csörren, a lélek a tűzből a mennybe röppen. Dőlt a lé, a hívők az utolsó gatyájukat is odaadták azért, hogy ne kelljen a Tisztítótűzben grill sütőn forogni.*

*Volt sütnivalója ennek a Leónak. Evilági aranyért túlvilági jóváírás! méltatta Pluto az ötletet.*

*Erre Venus kinyitotta a szemét, felült, ez jó, csettintett.*

### ***Evilági juttatásért túlvilági jóváírás.***

*Csak hogy plagizált ez a körmönfont tizedik Leo, lopta az ötletet. Eredetileg egy ősember találta ki, hogy meg kell vásárolni az istenek jóindulatát. Elmesélem, hogyan történt az eset.*

*Venus felállt és mesélt.*

*Lassan vége lett a jégkorszaknak, a Kék Bolygó melegedett, ahogy zöldült a Föld, az ősemberek mind tovább maradtak egy-egy vidéken. Közben a melegtől változott a világ, már nem a fagyhaláltól kellett félni, sűrűbben dörgött az ég, többet villámlott, tüzet okádtak a vulkánok, felgyulladtak a száraz ágak, szélvihar csavargatta a fákat, eső árasztotta a folyókat, az ősember egyre jobban félt, mert nem tudta, miért dörög a menny, miért reng a föld alatta, miért lángol az erdő, miért csapja agyon a villám az ősnagyit. Hatalmas, ismeretlen, földöntúli erők fenyegették az életüket. Nőtt a baj, nőtt a félelem.*

*Mesélés közben Venus rengeteg kalbászt karikázott, császárszalonnát szeletelt egy hatalmas tálba, berakta a mikrosütőbe, beállította az időt, aztán letelepedett.*

*Egyszer aztán az újkőkor hajnalán valahol született egy fura gyerek. Látszatra ép volt, meg volt minden haja szála, keze, lába, füle, farka, látott, hallott, evett-ivott, beszélt, pontosan olyan volt, mint a többi poronty. És mégse volt olyan, mert nem tudott örülni a két keze munkájának, mert soha nem volt kedve semmihez. Amikor a többiek már fogócskáztak, adj-király-katonát játszottak, farigcsáltak, segítettek a mamának, ő csak ült. Mozdulj már, te anyaszomorító, pörölt az anyja, nyilazni tanította volna az apja, jöjj velünk ürgét öntení, hívták a gyerekek, de ő csak ült. Ha néha tett is pár lépést, biztos, hogy leverte néhány edénykét, szétaposta az összerakott kovaköveket, letörte az ágakat, és senki nem tudta, direkt tesz tönkre mindent, ami az útjába akad vagy ennyire suta. A szülei veszekedtek vele, a fiúk csúfolták,*

rontópál, rontópál! Látták, hogy minden hiába, hátat fordítottak neki, és többé nem törődtek vele. Erre méregbe gurult, forrt benne a düh, utálta a szüleit, utálta a többieket, akik ugráltak, énekeltek, a tűz körül rázták a vízi füvet a fenekükön, ölelgették egymást, és rá se hederítettek. El is bújt egy barlang mélyére, ott szabadon engedte a mérgét, morgott, dohogott, öklendezett az émelyítő irigységtől.

Nem törődtek velem? Rám se hederítetek? Majd én megmutatom! Majd lesitek minden szavam! Majd azt teszitek, amit én parancsolok! És félni fogtok tőlem, félni, félni! Úgy, ahogy a mennydörgéstől féltek, mert azt hiszitek, a természeti erők földöntúli szellemek, haragvó istenek. Hát higgyétek, ti balgák, lelketek rajta! Az én malmomra hajtjátok a vizet. Felnevetett.

Ki mondja meg nektek, hogy miért haragszanak rátok a Mindenható Szellemek?

Én mondom meg nektek.

Ki mondja meg, hogy mit akarnak?

Én mondom meg.

Mert nekem mondják meg az istenek, miért dühösek, mit kérnek azért, hogy ne pusztítsanak el benneteket. Megint elnevette magát. És minden ajándékot nekem adtok, és könyörögtök, hogy juttassam el az adományokat az istenekhez.

**Két kezetek munkájának gyümölcsét mind nekem adjátok.**

Hibbantagyú, undok banda, majd meglátjátok, hogy **helyettem dolgoztok, nekem dolgoztok, rám dolgoztok.**

Kérrét fogtok görnyedni előttem. Egyikőtök se mer soha többé hátat fordítani nekem. Gondolatban játszott a jövővel, látta, ahogy a többiek a lába elé rakják a kincseiket, elejtett állataikat, finomabbnál, finomabb ételeket, látta, ahogy parancsolgat nekik, zsenge báránykát tegyetek az áldozati



oltárra, locsoljátok meg rozsdamártással. Egymást követték a jobbnál jobb ötletek, elemében volt, végre arra használhatta a ravasz esze járását, ami nagyon is kedvére való volt,

**mindenkit átverni!**

Az öblös barlang felerősítette a hahotáját. Aztán eltüntette a képéről a vigyorgást, faarcot vett fel, és kilépett a barlangból. Elkiáltotta magát,

**Én vagyok a Sámán! A Táltos!**

Innentől kezdve már könnyű dolga volt, kezében volt a varázspálca, a hazugság.

Venus felállt, kivette a sütőből a kolbászos szalonnazsírt, a kosárból kirakta a kenyereket, így történt, buksikák!

Megszületett az első máriás huncut, akinek azért fizettek, mert hazudik. Közben sorra kente a zsíros deszkákat, kapott rá mindenki lilahagymát is.

A csillagok meg rágtak és rágódtak, nyelték a falatokat és emésztették a hallottakat.

Venus egy ideig csak nézte a csillagokat, aztán csettintett,

**A vallás akkor keletkezett, amikor az első család találkozott az első ostobával.**

Vagy kétszáz évvel ezelőtt mondta ezt az én kedvenc íróm, filozófusom, Voltaire.

Makemake nyelte le elsőnek az utolsó falatot, hogy mielőbb megkérdezhesse, és ha nem születik meg ez az élősködő haszonleső? A hazugság se születik meg?

De megszületett, és megszülettek a hozzá hasonlók a Kék Bolygó minden táján, és a hazugságok is megszülettek, mert meg kellett születniük. Hiszen akkortájt az ősemberek semmit nem tudtak a világmindenségről, semmiről nem tudtak semmit. Már mondtam,

**aki nem tud semmit arról, ami van, kitalál valamit, ami nincs.**

*A teremtők után megszülettek a követelőző istenek, az éhenkórászok, akik mást se csináltak, csak tartották a markukat.*

*A Kék Bolygót ezután ellepték az istenek. Isten, isten hátán, ameddig csak a szem ellát. Indiában minden embernek volt egy saját istene, volt a tárgyaknak, állatoknak, voltak főistenek, kisistenek, voltak mindenhatók, fennkölteket, és voltak bulizó, piás, irigy, veszekedő istenek is.*

*Mars hozta a formáját, a fütyinek is volt istene. Hatalmas dákók álltak az útkereszteződésekben, az ősemberek óriási pénisz oszlopoknak áldoztak, a kis kabalájuk mind megannyi férfiálom volt, akkora meredező farokkal, mely a térdüktől a mellbimbójukig ért. A termékenység apró istennőszobrai másból nem álltak, mint két hatalmas dudából és akkora nunijuk volt, mint az afrikai nagy hasadék, ahonnan az ősök őse bújt elő.*

*Pluto is ab ovo ragadta meg az isteneket, Baal istennel jött elő, aki bő termést ígért szexáldozatért. Az istenség oltárán a főpapnak kellett bujálkodni több szűz leányszóval is, hogy a paráználkodás izgalomba hozza Baalt, aki a szétspriccelt magjával megtermékenyítette az esőt hozó felhőket, ezzel a papi pornót lágyan ringó arany búzatábla szentesítette. Mit mondjak? Mocskos fantáziájuk volt az ősöknek. Csak a fajtalankodáson járt az eszüik, aztán az istenekre fogták, mosolygott Pluto.*

*Venus vihogott, aztán visszatért a berezelt ősemberekre, akik mindent feláldoztak azért, hogy a telhetetlen, kielégíthetetlen istenségek ne haragudjanak rájuk. Ne mennydörögjenek, ne csapkodjanak holmi villámokkal. Áldozati oltárookra tették a kedvenc tárgyaikat, ételeiket, italaikat, állataikat, porontyaikat. A földi javakat aztán a közvetítő juttatta el az istenekhez. Ezek a követek a mihaszna anyaszomorító összvihák utánczóik voltak, sámánok, varázslók, mágusok, törzsi főpásztorok, pápák, püspökök, pátterek, mind egy-egy földi*

*helytartó. Az isteni szóvivő közvetített a túlvilág és e világ között. A halhatatlan isten és a halandó ember között. Az istenek neki mondták el, mit kívánnak. Az emberek pedig térdre rogyva előtte, neki adták át az engesztelő ajándékot.*

*Pluto nem lacafacázott, szimpla üzlet. Megkenték az istent, hogy elnézze a disznóságait. Manapság ez a kenőpénz. Ez az őszélhámos kitalálta a korrupciót.*

### **A hit a korrupció szoptatós dajkája.**

*Venus igazat adott Plutónak, bizonyám! és ezt az ősz ötletet koppintotta le aztán mindenki, aki nem a saját két keze munkájából, hanem mások munkájának a gyümölcséből akar élni.*

### **Akinek büdös a munka és viszket a valaga.**

*Ma ezeket hívják politikusnak. Utálnak dolgozni, de mindenáron ki akarnak tűnni. Makemake modernre fordította a csillagleányzó szavait. Akik meg elhiszik a valótlanságokat, az átlátszó ígéretéseket, azok a választók, akik ugyanúgy tejelnek, mint a berezelt őseimbek. A Búcsúcédulát meg voksnak hívják.*

*Több se kellett a csillagoknak, táncoljuk el a Búcsúcédulakeringőt, felugráltak, meghajoltak egymás előtt, mindenki felkért mindenkit, libbent-röppent az egész Mindenség, umtatta-umtatta, lágyan ringatózott a dallam az Űrben, a csillagok csilingelő hangocskáján szállt az ének, szólt az ének.*

### **Amint a pénz a perselyben csörren,**

### **A lélek a tűzből a mennybe röppen.**

## **Mese a Magvetőről meg a Nagy Ugrásról**

Vagy tizenöt-húszezer évvel ezelőtt, a Csodálatos Természet megállt terpeszben a világ kellős közepén, csípőre tett kézzel körülnézett, ahogy az a síheder néz körül a grundon, akinek legnagyobb a fütyije. Dagadt a keble a büszkeségtől, eddig megvólnánk! Megtettem mindent, benépesítettem a Földet, beindítottam a fejlődést, ezek a csacsogó kétlábúak még csak az ujjukat se mozdították, azért, hogy haladjon a szekér. Eljött az ideje annak, hogy átvegyék tőlem a stafétabotot. Alakítgassák ezután maguk a világ folyását, kezdek mindjárt azzal, hogy megművelik a földet, vetnek, palántáznak, növényeket termesztenek. Ám én nem vagyok Tervező Erő, csak a Törvényszerű-Szükségszerű Természet, így aztán, hogy mi sül ki abból, hogy az emberek áttérnek az állattenyésztésről a növénytermelésre, a gyűjtögetésről a földművelésre és nekirugaszkodnak a civilizációnak, nem tudom. Hogy jó lesz vagy nem lesz jó, ha egyetlen fűmagocskával elkezdődik minden a keréktől a mesterséges intelligenciáig, és tovább, nem tudom. Csak annyit tudok, hogy

**mindent minden úgy van, ahogy lennie kell, mert másképp nem lehet.**

Ezzel lépett be Venus. Még azt se várta meg, hogy elérje a lócát, annyira tele volt mondandóval. Épp csak letette a fenekét, és már mondta is tovább, hogy a Mindentudó Természet ekkor leült a Mont Blanc csúcsára, és Rodin-Gondolkodó pózba vágta magát. Számba vette mi következik. Először is véget vetek az utolsó jégkorszaknak, hideg után jöhet a meleg. Így mindenki a helyén marad, kunyhókat épít, bennük ágyacskákat leheveredni, finomakat szerelmeskedni. A földbe dugott magocskáknak is lesz idejük arra, hogy az éltető Nap megérlelje őket, szárba szökkenhessenek, termést hozhassanak. A palántáknak a Nap melege után víz kell.

*A vízzel könnyű dolgom lesz. Amikor a Pangeát szétszaggattam, és a földrészeket ide-oda tologattam, Afrikát nekivágtam Eurázsianak, az ütközéstől az afrikai lemez az európai tetejére pattant, ráncolódt, gyűrődött, kunkorodott, hegyesedett, hosszú hegység született a Pireneusoktól végig, végig a Himaláján át egészen az Indonéz szigetvilágig. A hegyláncból leeresztem majd az összes nagy eurázsiai folyót.*

*Venus felpattant, mint Afrika partjai, el kell nektek mondanom, buksikáim, hogy ekkor született meg az én szerelmes hegységem, a Dolomitok. A földlakók rózsakertnek látják, egy herceg megkövesedett rózsáinak, mert milliárdszor milliárdnyi kristály borítja. A kristályok visszaverik a felkelő és lemenő Nap sugarait, szikrázó, csillogó rózsaszínű minden hegycsúcs. A Nap a Dolomitok kristálytükrében nézegeti magát hajnaltájt és az alkonyatban. Én is mindig a Dolomitokban ellenőrzöm a sminkemet, ettől rózsaszín lesz a napom. Az emlékezéstől kis mosoly jelent meg a szája csücskében, egy másik mosoly meg a szeme sarkában, és visszaült a párnái közé.*

*A Természet folytatta a gondolatmenetét, most már csak az a dolgom, hogy a meleg felcsapja a párát, a hegyek fölött a párából hó legyen, a hóból eső, az esőből patak, a patakból folyó. Pó, Duna, Nílus, Tigris, Eufrátesz, Indus, Jangce, Sárga folyó. Mi is kell még a növénytermesztéshez?*

*Fű. Sok fű. Vadbúza, vadárpa, vadrozs, vadrizs, vadköles. Ha ez is meg van, az a kérdés, hol vessék el az ősemberek az első magot? Tanakodott, pörgette a Kék Bolygót jobbra, balra, lefele, fölfelé, úgy látom, a Tigris és az Eufrátesz öle tűnik a legjobb helynek. Itt mindenki megfordul, aki számít, ide jönnek az emberek a világ minden tájáról. Lovak, tevék, szamarak hozzák az utazókat, kereskedőket. Mezopotámia, a Termékeny Félhold olyan, mint a Times Square, a Trafalgar,*

*a L'Etoile vagy a Scala di Spagna. Mindenki ide beszéli meg a randevút.*

*Amikor már minden ott volt, ahol lennie kellett, leheveredett, hátát nekitámasztotta Csontváry-Kosztka Tivadar Magányos cédrusának, eddig minden dolgomat egyedül végeztem el, a Nagy Bummtól a Homo Sapiensig. Mától hagyom, hogy belepiszkáljanak a dolgomba.*

***Vajon az ember az eszével szebbé teszi a Földet vagy a butaságával kinyuvasztja?***

*Majd meglátjuk. Kíváncsi vagyok, ki lesz az első magvető, azzal letépett egy fűszálat, rágesálni kezdte, és várt. Nem kellett sokáig várakoznia, mert a kunyhók felől egy szőröstökű, szép szál legény igyekezett az Eufrátesz partjára. Nézelődött, nézelődött, aztán kiválasztott egy fájntos kis földdarabot, leguggolt, mutatóujjával lukakat fűrt egymás után a földbe, aztán a lukakba vadbúza magokat szórt, talpával tapicskált, betemette a magocskákat, bőrkannában vizet hozott a folyóból és meglocsolta a kis veteményest. Alea iacta est, gondolta a Természet, a kocka el van vetve.*

*A mag el van vetve, mosolygott, felállt, átlépte a Rubicont és elhúzta a csíkot.*

*Mit csinálsz, Kain? Egyre több ifjú vadász állta körül az első földművelőt. A holtakat kell eltemetni, nem a vacsorát. Megbuggyantál? Az öregek is előbújtak a fák közül, nekik se tetszett a dolog, még ilyet, nem helyes ez, fiam! Ne hozz szégyent apád fejére! Ami kijön a földből, azért jön ki, hogy kinn legyen. Nem szabad visszadugdosni! Szedd ki azonnal!*

*Ábel, Kain nyaviga kisöccse máris nyargalt az ősanjuhoz, vízfeje lötyögött a nyakán, Mama, suttogta az anyja fülébe, a földbe dugdossa előlünk az ennivalót! Az ősmama körbesutyorogta az ősbarátnőket, jöttek ám a nők is, kíváncsiskodtak, mit csinálsz, fiam?*

*Elvetem a búzaszemeket.*

*Miért csinálod?*

*Azért, hogy májusban kikeljen a búza.*

*Még hogy kikelnek! Azt lesheted! Neked állandóan csak rosszaságon jár az eszed!*

*Kapard ki! Ripakodott fiára az Ősmama. Aztán sipirc! Apád pávián becsináltat akar vacsorára, uccu, szedj le neki egyet!*

*Ezzel ő is ment a dolgára a többiek után.*

*Kain, amikor csak tehetett, leguggolt a kis veteményese kellős közepébe, és várt, mert tudta, hogy neki van igaza. Tudta, hogy a magocskák ki fognak kelni, mert jó ideje figyelte, hogy az eldobált magokat bemossa az eső a földbe, a napocska meg kikelti. Hitt abban, hogy az ő búzája is kikel majd. Csak ki kell várni.*

*Kain várt és locsolt, kikapirgálta a gyomot, az ujjával boronált, bámulta a földet. Kapott is hideget, meleget, szidták meg csúfolták, a gyerekek madárpiszokkal dobálták, mígnem egy aranyat érő májusi eső után kidugták a kis palánták a zöld fejceskéiket. Heuréka! Ugrándozott Kain, kikeltek! Kikeltek! Hívta az asszonyokat, férfiakat, hogy lássák, neki volt igaza, örüljenek ők is.*

*De a törzs nem örült. A törzsnek nem volt ínyére, hogy Kain megint nem hallgatott a szép szóra. Kain egyedül maradt az örömeivel, mert megint otthagyták.*

*Csak Ábel leselkedett titokban. Pizskálta a csőrét, hogy Kain már megint kitalált valamit. Mert Kain hol dárdahegyet pattint, máskor kókusz kancsókat farigcsál, megint máskor feltalálja a varrótűt és hermelin pelerint varr a szomszéd lurkóknak. Kain nagyon szeret kigondolni ezt-azt, aztán meg is csinálni mindent, ami csak az eszébe ötlik.*

*Ő meg csak ücsörögni szeretett, a köldöke környékét kapirgálni, hiába noszogatta a Törzsfőnök, csinálj már valamit! Végül elunta a hasztalan nőgatást és megtette Ábelt a törzs tulok-főpásztorának, mert akkor más dolga nincs, mint felkelni, kislattyni az őstulkokkal a legelőre, ott leheveredni, este visszaporoszkálni, enni, lefeküdni.*

*Egy éjszaka Ábel nem bírta már az irigységével, kilopakodott a veteményesbe és nekiállt, hogy agyontapossa a sarjadzó hajtásokat. Ám Kain észrevette, elkapta Ábelt, és akkorát lökött rajta, hogy az ősócsi beleröppült az Eufráteszbe.*

*A csuromvizes Ábel felverte az egész törzset, sivalkodott, Kain meg akart ölni, mert megvédtem a veteményesét. Hogyan történt, kérdezték a felriasztott asszonyok és férfiak. Hát úgy, hogy berúgott, részegen tántorgott a földcskéjén, és széttaposta a sarjadzó hajtásokat. Ez nem igaz, nem így volt, magyarázkodott Kain, az öcsém bántotta a búzafű sarjakat. Senki nem hitt Kainnak. Bár sose látták piálni, de a bögyükben volt ezzel magvetés marhasággal, mindenki csak a sopánkodó Ábelnek hitt, olyan kis csendes, mosolygós, nem bánt az senkit. Nagy ribillió volt, jól legonosozták Kaint, legyilkosozták, a közelünkbe ne merj jönni, te agyalágyult alkoholista!*

*Ettől a naptól kezdve senki se jött a veteményes felé, Kain egymagában dolgozott látástól vakulásig, pátyolgatta az arany búzaszemeket, kőkapát pattintott, kőkaszázt készített, aztán nyáron learatta a termést, kékbe kötötte. Dolga végeztével hanyatt vágta magát a sárga tarlón, felvigyorgott az azúrkék égre, a báránnyelvényeket finom búzalisztból készült cipóknak látta, nokedlinek, baquette-nek. És sejtelve se volt arról, hogy ő a Nagy Újító, hogy az, amit ő tett, az emberiség legnagyobb ugrása a történelemben. Azt aztán pláne nem gondolta volna, hogy vele születik meg a civilizáció.*

***Az első magvető, Kain vetette el a civilizáció magvait.***

*Venus elhallgatott, ez nagyon szép mese, tapsolták meg a csillagok, de tele voltak kérdésekkel.*

*Kain a gyilkosok atyja, ez áll a Bibliában, Kain a rossz!*

*Ha mindenki haragudott rá, miért haladt a világ Kain útján?*

*A törzs kicsúfolta, azért, mert magot vetett, később meg mindenki vetette a magot? Hogy van ez?*



*Jupiter megmagyarázta, egyrészt a kortársak utálják azt, aki először csinálja, amit még soha nem csinált senki, mondta Jupiter, másrészt a fejlődés mindig előrefele halad, sose hátra. Akkor az volt az előrefele, hogy az állattenyésztést a növénytermesztés követi. Ilyen a Természet Törvénye.*

*Venus folytatta.*

*Kainban még nem hitt senki, de Kain hitt a búzában. A búza, a rozs, az árpa meg a többi fű tette a dolgát, növekedett, szaporodott. A többiek is látták már, hogy ez nagyon jó dolog, először egy, aztán kettő, aztán sok ősember követte őt. A földlakók mind hosszabb és hosszabb ideig maradtak egy helyen, mind többet és többet dolgoztak, mert egyik dolog hozta a másikat, a veteményeshez kivágták a fákat, cserjéket, ehhez kőbaltát faragtak, a földet porhanyóssá tették, ehhez kőeke, kőásó, kőborona készült, az elvetett magokat locsolni kellett, hát folyók mellé telepedtek és öntözőcsatornákat építettek, a kőkapával gyomláltak, aztán kőkaszával arattak, kőmozsarakban összetörték a magokat, tárolókat építettek, ahol agyagedényekben tárolták a termést, aztán megrakták a szamarakat, tevéket. Jöttek-mentek, cipekedtek innen oda, onnan meg ide. A bivalyok ekét húztak, az igavonó barmok szekereket. A földlakók az állatoknak istállót építettek, karámot, ólat, a bőriükből, szőriükből gúnyát varrtak, fejfedőt, lábbelit. Lassan másra is jutott idejük, egyesek bundákat, cipőt készítettek, szoknyát szőttek, edényeket formáztak, házakat építettek, mások rászoktak a csereberére, kereskedők járták be a Földet. Innen már nem volt megállás, kisebb, aztán nagyobb falvak épültek, aztán városok.*

*Tizenkétezer éve Levantében háromszázan, nyolcezer éve Jerikóban már ezren éltek, hétezer évvel ezelőtt Catal Hüyüknek már tízezer lakosa volt, ahogy a Mindenségben a csillagporok csomósodtak csillagokká, úgy tömörültek az emberek városokba, épültek a házak, templomok, emlékművek, paloták, erődök, várak. Párezer év alatt már*

*négy hatalmas birodalom született millió és millió lakossal, Egyiptom a Nílus mentén, Perzsia az Indus partján, a Tigris és az Eufrátesz között, Mezopotámiában a Babilóniai Birodalom virágzott, távol, a Sárga folyót a Kínai Birodalom ölelte át, aztán nem sokkal később megszületett a Görög és a Római birodalom is. És a többi, és a többi.*

*Határ a csillagos ég, nevetett Pluto. Manapság azon mesterkednek, hogy rajtad építsenek lakóparkot, templomot, stadiont, Mars barátom!*

*Mars felkapta a fejét, na, abba nekem is lesz némi beleszólásom!*

*Naná, nevetgéltek a csillagok, ahogy téged ismerünk, harc nélkül nem ússzák meg, ha a göndör szakálladat szélkerekek borzolják.*

*Venus szólt Jupiternek, mesélje el az államok kialakulását, neki nincs hozzá türelme.*

*Úgy indult, kezdett bele Jupiter, hogy egyetlen földműves már sokkal több növényt termelt, mint amennyire az egész pereputtyának szüksége volt. Tele lett a Kék Bolygó dolgozó földművesekkel, és tele lett áruval. Amíg a parasztok túrták a földet, a törzsfőnökökből királyok lettek, uralkodók, akik rátették a kezüket a rengeteg fölöslegre, hogy aztán úgy osszák szét, ahogy nekik tetszik, elsősorban maguknak meg a haveroknak. Volt miből felépíteni az államhatalmat, a törvénykezést, jogrendszert, hadsereget. Politikát, filozófiát, ideológiát gondoltak ki, létrehozták a társadalom szerkezetét, legfelül az uralkodó osztállyal, és az alattvalókkal, katonákkal, papokkal, később a civilekkel. A civilizáció ebből a szóból született. Az alá-fölérendeltség, azaz a hierarchia legalján, a földlakók kilencven százaléka termelte a javakat. Alattuk már csak a szolgák voltak, akiknek a napi betevőre se jutott.*

*Ez a felállás azóta se változott semmit. Pluto a megszokott malíciával tett pontot Jupiter elbeszélésére. A Kék Bolygón páran aranyban pacsálnak, a többi meg főtt cipőtalpon él.*

*Mars felhördült, akkor meg mi a francnak volt az egész? Amondó vagyok, nagy lúzer volt ez a Kain. Hagyta volna meg a Homo Sapienset olyannak, amilyen volt a civilizáció előtt!*

*Makemake csak magának motyogta, a Homo Sapiens olyan ma is, mint amilyen volt a civilizáció előtt.*

*Hallottunk ám, Makemake. Eris mérgesen vonta össze tűhegyes szemöldökét, akkor meg semmi értelme az egész Kék Bolygó mesének. Ha az egészből úgyse sül ki semmi jó, akkor miért hallgassam tovább Venus kacifántos szövegelését. Unom már!*

*Neked nagyon a bögyödben van Venus minden édes mese szava.*

*Te meg tök rá vagy cuppanva! Borulj a lába elé!*

*Te meg szívesen csalánba ültetnéd, mi? Te! Te csalánnyelvű!*

*A csillagok jóízűt nevettek a két marakodó bolygón, aztán mosolyogva aludni mentek, otthagyták Erist meg Marsot, hadd szapulják egymást napestig.*

***Mese arról, miként teremté az ember az Istent a maga képére, a maga hasznára, na meg a maga kárára***

Venus először a párnáit rakosgatta a lócán, aztán az organza leplét terítgette a párnáira, végül a szépséges bokáit rendezgette a látvány kedvéért. Amikor elkészült, a szeme sarkából rálesett Mars uramra, aztán Plutóra, Makemakéra, Saturnusra, végül Jupiterre is, a csillagszemek majd felfalták, rendben, fiúk, gondolta, jöhet a mese.

Háromezer évvel ezelőtt a Kék Bolygó mindenfelé telis-teli lett istenekkel, akik pontosan olyanok voltak, mint az emberek, loptak, csaltak, hazudtak, árulkodtak, öldököltek üptre, piáltak, megették egymást, aztán kidobták a taccsot, megállás nélkül üzekedtek, megkoréfáltak mindenkit, aki élt és mozgott, apát, anyát, gyereket, testvért, istent, földi halandót, szamarat. Akadtak közöttük kedves, szelíd istenek is, de akár jók voltak, akár rosszak, megtehettek mindent, amit az emberek nem mertek megtenni, mert féltek a büntetéstől. Bezzeg, az istenek randalírozhattak, sose húzták ki a gyufát, sóhajtottak az emberek, de szeretnék isten lenni, **és rosszalkodni, és nem kikapni.**

A legmenőbbek az Olümposz görög istenei voltak, élükön Zeusszal, az istenek királyával. Ő volt a Főisten. Istentelen pasas volt. Hirtelen haragú, és mániákus gyermeknemző. Minden valamirevaló isten, minden földi lánykától született félisten az ő ivadéka volt. Amikor éppen nem dühöngött, akkor kefélt, igazi kakasbaszó volt, ha elkezdte, rögvést be is fejezte, ideje se volt kellően kedvét lelni a műveletben, ettől aztán örökké dühbegurult, villámokkal csapdosott maga körül, mérgét a kölkein töltötte ki meg a földi halandókon.

Furtonfúrt kúrt, röhögött Pluto, csak hát a mennyiségnek már az ókorban is a minőség itta meg a levét. A bizonyítás

vágya olyan messze van a szerelmi vágytól, mint Makó Jeruzsálemtől.

Venus erre csettintett egyet,

**az igazi legény akkor is legény, amikor alszik.**

Professzorom, vedd magad az ókori történesekbe, mert én összekeverem az egyik birodalmat a másikkal.

Jupiter megint örömmel vállalta a történelemórát, azzal kezdte, hogy Zeuszék annyira el voltak telve maguktól, hogy nem izgatta őket, mekkorára nőnek alattuk a birodalmak, melyek majd a vesztüket okozzák.

Egyik ókori birodalom legyőzte a másikat, egyik hatalmasabb volt, mint a másik, óriási államok születtek, virágoztak, aztán kinyíffantak. Kezdetben a nagy Sumérok felfedezték az írást, a kereket, aztán meghódították őket az Akkádok, az Akkádokat az Asszírok, őket a Babilóniai Birodalom, a babilóniaiakat a Perzsa Birodalom kebelezte be, a perzsákat a makedón Nagy Sándor győzte le, aki már nyolcmillió négyzetkilométer ura volt, Peloponnészosztól Indiáig, épp Arábiát készült elfoglalni, amikor a fáma szerint belehalt az ivásba.

Ekkor a híres hellenisztikus korban Athén, az óriási városállam lett a világ kellős közepe, a civilizáció, a művészetek, az építészet, a politika, a filozófia bölcsője. Ráadásul Athén találta fel a demokráciát.

A demokrácia szó a démoszból, a nép szóból, és a kratos, az állam és hatalom szóból született, népuralmat jelent. Azt jelenti, mindig a többség szavazata dönt. A filozófus Szókratésznek ez a többségi szavazat azonnal csípni kezdte a szemét. Kétezer-négy százhuszonkét éve, időszámítás előtt háromszázkilencvenkilencben kijelentette, hogy ostoba emberek ne szavazzanak. Azt hangoztatta, hogy számító politikusok által befolyásolt emberek ne zsarnokoskodjanak a kiválók felett,

**ne a sok ostoba uralkodjon a kevés értelmes felett.**

*Lett erre nagy riadalom, a demokrácia potentátjai beperelték Szókratészt. Ráfogták, hogy ezek a kijelentései megrontják az ifjúságot. Ezért aztán elítélték, megparancsolták, hogy kövessen el öngyilkosságot. Neki is, mint később Galileinek, felajánlották, vonja vissza a szavait. Inkább a bürök, mint a képmutatás, válaszolta, és megitta a mérget. De nem jött be a többségi diktatúra, mert Róma szőröstül-bőröstül, demokráciástól lenyelte Athént. Így aztán miután a háromezer éves dicsőséges Egyiptomot is holmi provinciává alacsonyította, Róma lett a bajnok a birodalmak olimpiáján. Erre már felfigyeltek az Olümposzon, lett is nagy riadalom. Zeusz összehívta az egész bagázst, a kiskésit! most mi lesz velünk? Csak nem megyünk mi is a levesbe a görögökkel együtt! Szó se lehet róla! Az istenek tanakodtak, mitévők legyenek, egyik ötlet követte a másikat, végül az eszes Pallasz Athéné felkiáltott, srácok, nyugi! Megvan a megoldás!*

***Megmentjük magunkat!***

***Élünk ugyanúgy, mint eddig!***

***Megmaradunk olyanak, mint eddig!***

***Ugyanazt tesszük, mint eddig!***

***Csak a nevünket változtatjuk meg!***

*Görög nevek helyett római neveket adunk magunknak, és görög istenek helyett római istenek leszünk! Egyik birodalomból átmentjük magunkat a másik birodalomba, ilyen egyszerű. Heuréka!*

*Az istenek megtapsolták Pallasz Athénét, és új néven nevezték magukat. Zeuszból lettem én, Jupiter, a Főisten! Venus a görög Aphrodité volt, Mars uram Arész, Pluto Hadész, Saturnus volt Kronosz, és így tovább, minden görög isten latin istennevet kapott. A névváltoztatás olyan remekül sikerült, hogy a földlakók még nekünk, a bolygóknak is az istenek neveit adták istenimádatuk jeléül.*

***A görög istenek feltalálták az első hatalomátmentést.***

*Jupiter torkot köszörült, kezét kulcsolt hátra, és folytatta az előadást.*

*Kétezer-hétszázhetvenhárom éve a Tiberis partján megszületett a nagy Róma, minden idők Rómája! A hatalmas Római Birodalom feje! Ez a monstrum Traianus császár idejére már bekebelezte fél Angliát, az Ibériai félszigetet, az Alpokat, a fél Kárpát-medencét, a Balkánt, Kis-Ázsiát, Észak-Afrikát. Ezt a ménkű nagy államot kellett mindig egyetlen egy császárnak irányítani, de erre már egyetlen egy császár se volt képes. Egy idő után minden római császár istenné avanzsált, de már ez sem segített. A rengeteg pogány isten még rontotta is a helyzetet, az egyik isten ezt mondta, a másik azt, a Főcsászárok, Istencsászárok kapkodták a fejüket, jó lenne, ha csak egy isten lenne, az ember feje nem káptalan, sopánkodtak nap, mint nap.*

*Csak hogy ez a hön vágyott isten már kétezer éve fel volt találva, de ezt Róma nem tudta, szólt közbe Venus. Mivel Jupiter uram betéve tudja az egész Bibliát, elmondja, mi áll a Szent Könyvben, és nekiállt teázni.*

*A Szent Bibliában az áll, hogy időszámítás előtt kétezerben Ur városában született egy Ábrahám nevű sémi ember, a Teremtés könyve szerint ősatya a judaizmusnak, a kereszténységnek és az iszlámnak. Vele kötött szövetséget az Úr, mely szerint, ha Ábrahám és népe egyedül őt ismeri el istenének, akkor cserébe neki adja az Ígéret földjét és megsokasítja a nemzetét.*

*Íme, tartotta magasra a mutatóujját Pluto, egy egyszerű csereszerződés. Egy adásvételi szerződés, mely szerint hitért ígéretet kapsz. Két kereskedő állapotodott meg.*

*Na, több se kellett Saturnusnak, jól felfortyant, hogy mered te Istent kalmárnak titulálni?*

*Szerinted Istennek oda kellett volna adni a Kánaánt gratisz?*

*Ha ő a Mindenható, lehetett volna egy kicsit nagyvonalúbb is,*

nevetett Pluto. De dörzsölt üzletember volt, profi ingatlan-befektető, kisapám, jó magas árat kért hektáronként.

Venus felugrott, ne is folytassátok! Fölösleges. Elmondom, hogyan is történt valójában ez az egyisten-dolog. Járkálni kezdett, megjelent a kis mesemosoly a szája csücskében.

Egyszer volt, hol nem volt, Ur városában élt egy Ábrahám nevű fiatalember. Terahnak, a papának jól menő bálványüzlete volt, tele mindenféle isten szobrocskákkal. Az Ábrahám fiú a pult mögött megállás nélkül csak azt hallotta az apjától, hogy

**fogadj szót, fiam!**

amitől örökké remegett a gyomra. Ha meg az apuka nem őt cseszegette, akkor az anyukára kiabált, hogy

**azt teszed, asszony, amit mondok!**

amitől meg az anyja volt állandó frászban. Közben a vásárlók azon kaptak hajba, hogy melyik bálvány a jó bálvány, az én bálványom vagy a te bálványod. Így teltek a napok, Ábrahám reggel felkelt, bereggelizett, aztán egész nap rosszkedvű volt, este vacsora, aztán alvás. De egy éjjel csak forgolódott az ágyban, felkelt hát az éjszaka kellős közepén, elsétált egészen az Eufráteszig, leült a folyópartra és szomorkodott. Fájt neki, hogy az apja örökké üvölt vele meg a Mamával, fájt neki, hogy a vevők egymással kiabálnak. Ha csak egyféle bálványt árulnának, a vevők nem marakodnának, a Papa se lenne ideges, senki nem ordibálna. Még nem hajnalodott, de már öreg volt az éjszaka, amikor arról álmodozott, milyen is lenne az egyetlen egy isten? Egy férfiálom lenne, olyan, akin nem néznének keresztül a szép leányzók, úgy, mint rajta.

Látta maga előtt, ahogy fenn ül az emberek feje fölött egy káprázatos trónon. Robosztus, magas, izmos. Tekintete parancsoló. Szépséges fűrtjei a vállára omlanak, göndör, dús szakállá izmos mellét verdesi. Isteni férfiassága feldomborítja a vörös palástot.



*Minden sorsot ő határoz meg, ő a **Mindenható.***

*Hatalmas hatalma időtlen időktől időtlen ideig tart, ő az **Örökkévaló.***

*Csak ő tudja, mi a jó és mi rossz, mi igaz és mi hazug, ő a **Mindentudó.***

*A földi és égi lényeknek, égnek és földnek, az élőnek és élettelennek,*

***Egyetlen ura és parancsolója az egész Világnak.***

*Senki nem mer ellentmondani, senki nem mer ellenállni, szembeszállni vele.*

***Mindenki szót fogad neki.***

*Mert mindenki retteg a haragjától, fél a bosszújától, a büntetéstől. Mert ő csak azt szereti, aki fél tőle, aki hisz benne, mert aki nem féli, nem hisz benne, aki kételkedik a szavaiban, aki ellen mer állni az akaratának, aki nem azt érzi, gondolja, csinálja, amit ő parancsol, azt ő kiátkozza, kiüldözi, kigolyózza, kikészíti, kinyírja.*

***Minden istenhívő vallásos ember istenfélő.***

*És ha nem lenne vallásos, nem félne.*

*Aki nem vallásos, nem fél.*

*Vagy a félős lesz vallásos.*

*Akkor minden vallás a félelemről szól.*

*Bizony, buksikák! Ábrahámnak nagyon tetszett, hogy a saját félelmeiből világraszóló félelmet talált ki.*

*Venus folytatta a mesét.*

*Már pirkadt. Ábrahám felugrott, a harmatos hajnalban fel s alá rohangászott, lassan felfogta, mit tett! Na, Papa, ezt kapd ki! Kitaláltam az egyetlenegy Istent! Megteremtettem, meg én, egyedül. Aztán lehuppant a fűre, nem érdekelte, hogy nedves lesz a disdashája, két keze közé fogta a fejét, erősen gondolkodott.*

*Viszont én egy senki vagyok, nem teremthetek Istent, de Isten megteremthet engem. Engem, és az egész mindenséget! Már*

*fájt a feje a gondolkodástól, de ez se érdekelte, mert ez volt álmában a legcsodálatosabb rész,*

***a Teremtő: Férfi!***

*Na, ostoba asszony nép! ezután próbáljatok keresztülnézni rajtunk azzal, hogy ti életet adtok. Mi az a pár pisis? He? De mi férfiak, mi a Világot szüljük meg,*

***a Férfiisten a Mindenségnek ad életet!***

*Pluto felröhögött, a Megváltó, a Teremtő Isten, csak egy szerencsétlen slemil álma. Egy száználmas férfiálom.*

*Pluto még röttyögött, amikor Venus már folytatta a történetet, Ábrahám boldogan hempergett a harmatban, míg az első napsugarak meg nem szárították tetőtől talpig. Akkor kitalálta, hogy ezt az egész izét Istennek kell kitalálni, hiszen már az a mihaszna ősemler is rájött arra, amikor szemet vetett mások munkájának gyümölcsére, hogy*

***a hazugságot Isten szájába kell adni, igazság lesz belőle.***

*Venus, mint aki jól végezte dolgát, lehuppan a lócára, még hanyatt is vágta magát, de a csillagok nem hagyták békébe', ha kétezer évvel időszámítás előtt feltalálták az új istent, mi az ördögöt csinált ez kétezer évig? Kertek alatt sündörgött? Tükör előtt tollázkodott? Mondd már!*

*Hagyjátok Venust, majd én elmondom, szólt a Hét Csillag Csapatra Jupiter.*

*A Kék Bolygó fejlődésében, az evolúcióban minden akkor történik, amikor történnie kell, ott, ahol kell, és úgy, ahogy kell. A Monoteizmus, az Egyistenhit nem kellett addig, míg nem lett rá szükség. Csöndben azért megszületett az egyistenhitűek vallása, és eljutott Palesztinába, ahol az időszámítás kezdete felé már örülten vártak az emberek a Megváltóra, így aztán egy templomban randalírozó tinédzserből a hívők Messiást csináltak, ő meg hagyta. Ő volt Jézus, vele született meg a kereszténység. Az új vallás nagyon gyorsan terjedt a szegények köreiben, mert ez az új Isten*

megígérte, hogy minél szegényebbek most, annál gazdagabbak lesznek a túlvilágon. Naná, hogy minden nincstelen alig várta, hogy megkereszteljék, mert akkor rá máris gazdagság vár, ezáltal azonnal külön is lehet minden pogánynál. Így lassan a keresztények elszemtelenedtek, már nem voltak hajlandók áldozni Romulusnak és Rémusnak meg a többi pogány istennek, hiszen Jézus már mindannyiukért feláldozta magát, majd bolondok lesznek duplán tejelni.

Ennek már fele se tréfa, gondolta Róma. És rákapcsolt. Halomra öldöste, vadállatok elé vetette, lángoló keresztre feszítette a keresztényeket. Nero császár, akinek jó szokása volt éjszakánként kijárni az Aranypalotából kocsμάzni, bórtól bandzsán, vihorászva gyönyörködött a sistergő hívők sivalkodásában. De Róma mindezzel csak tetézte a bajt, mert a zsidó keresztényeknek ettől csak még nagyobb lett a szájuk, fülsiketítő óbégatásuktól zengett a birodalom,

**ők az üldözöttek, az áldozatok, ők a hősök is, akik meghalnak a hitükért.**

A háromszázas évek elejére patthelyzet alakult ki. Róma nem bírt a keresztényekkel, még kevésbé bírt a rengeteg pogány istennel, a katonák is egymás torkának estek, mindenki ölt mindenkit. Ekkor jött el az ideje annak, hogy egyetlen egy Mindenható uralkodjon a Kék Bolygón. Csakhogy, ez az egyetlen isten még nem tudott volna győzni a kézi vezérlésű, domesztikált pogány isteneken, ehhez nem volt elég a Tűlvilág. Az igazi nagy dobás még hátra volt.

Jupiter terpeszbe állt, összefonta a két karját, felemelte az állát, megemelte a hangját, ám annak is eljött az ideje háromszáztizenkettő október huszonnyolcadikán. Ekkor kellett Rómáért megütköznie Constantinus Augustus seregének Maxentius Augustus seregével. Maxentius mindezidáig sikeresen védte meg Rómát, most is biztos volt abban, hogy legyőzi a sógorát, ugyanis annak csupán negyvenezer fős serege volt Maxentius százötvenezer

katonájával szemben. Ám huszonhetedikén délután Constantinus belenézett a Napba. A Napra az volt írva, hogy

***In hoc signo vinces***

*E jelben győzni fogsz, és mellé volt pingálva a krisztusi kereszt a hajlított Í-vel.*

*Venus Jupiter mellé állt, és most nagyon figyeljete!*

*Mert Constantinus nagyon nagy ember volt. Zseniális fattya egy görög csapos nőnek és egy itáliai tábornoknak, tele töméntelen ésszel. Amikor még a többi római császár a pogány istenek csapdájában egyiktől a másikig csapódott, ő már sejtette, hogy a keresztényeket nem üldözni kell, hanem használni. A hit erejét a hatalom szolgálatába kell állítani.*

*Huszonhetedikén este tudta, hogy vesztésre áll, de ha jól felpaprikázza a fiúkat, beoltja őket hívó gyűlölettel a hitetlenek ellen, a düh megnégyszerezi minden egyes harcos erejét, és röhögve hazavágják az ellent. Hajnalban kiállt a sereg elé, elmondta, Jézus éjjel megígérte neki, hogy győzni fognak, ha most azonnal megtérnek. Azután minden pajzsra rávésette a jelet és a jelmondatot, majd százszor harsogtatta, hogy*

***győzni fogunk, mert hiszünk a Jelben és gyűlöljük, aki nem hisz benne.***

*A harag olyan erővel töltötte meg a fiúkat, hogy meg se itták a kávéjukat, rárontottak a meglepett Maxentius seregre a Milvius hídon, a dübörgéstől a híd beszakadt az ellenség alatt. Győzött a gyűlölet ereje. Constantinus lándzsahegyre tűzve mutatta meg Rómának Maxentius fejét, aztán kézen fogva bevezette a kereszténységet a hatalomba, az egyistenhittel pedig betérítette az egész Kék Bolygót.*

*Venus elhallgatott.*

*Na és! vont a vállát Eris. Mi ebben a pláne! Constantinus biztosan ügyesen taktikázott, Maxentius meg valahogy elszámította magát. Ez a csata lenne a nagy dobás? Ugyan már!*

*Makemake izgatottan felugrott, szeme szikrázott, mintha nem is az ő riadt kis szeme lett volna, hangja dübörgött, mintha nem is az ő kis hangja lett volna.*

*Állítsd le magad, te eszement nőszemély! Nem hallottad? A reggelire tálalt gyűlölet minden harcost megerősített a hitében, eggyé kovácsolta őket, erőszakossá erősítette őket. Ezzel elindultak a nagy vallásháborúk, a keresztes hadjáratok, inkvizíciók, boszorkányüldözések, dzsihadok. Mind a mai napig az egyik vallásban hívők kinyírják a másik vallásban hívőket, a mifajtánk a tifajtatokat.*

*Venus helyeselt, a krisztusi jelben megpecsételődött a Kék Bolygó sorsa. A nagy dobás az emberiség megosztása volt. Vagyunk mi, és vannak ők, akik mások, mint mi. Ha nem olyanok, mint mi, nálunk nem lehetnek jobbak, tehát rosszabbak. És mi gyűlöljük a rosszat, mert mi vagyunk a jók. Jól véssétek a fejetekbe, csillagocskáim,*

***Mi és Ők.***

## **Mese a krisztusi gyűlöletről, mely maga az eszköz és a cél**

A Csillag Csapat a lóca körül sertepertélt, Venusnak ideje se volt rendesen elvackolódni, Mars máris rákezdedt, szépséges aranyhajú asszony, mi bajod neked azzal, hogy Constantinus felhúzta a fiúkat, nagyon jól jött nekik, hogy bedühödtek. Makemake csatlakozott, miért baj az, ha mérgemben lekeverek egy frászt annak, aki csúfolja a bajsomat? Jupiter az istenekkel jött elő, akik gyűlöltek az áruló félisteneket. Pluto helyeselt, aki megszegi az omertát, azt a Cosa Nostra örökre elhallgattatja. Eris is háborgott, na és Zeus? Meg tudnám fojtani egy kanál vízben, amiért megette a feleségét Métiszt, mert az asszony okosabb volt nála.

Meg is feküdte a gyomrát, a feje is belefájdult, kacsintott Erisre Makemake. Mondd meg nekem, Venus barátnőm,

**miért baj az, ha a szarokat utálom?**

Venus elnevette magát, nem baj. Fordítva még jobb!

**szeretem, ha a szarok utálnak!**

Venus vidáman nézett fel a körülötte álló csillagbarátokra, ne is folytassátok, mindenkinek igaza van, aki haragszik arra, aki árt.

Venus elrendezgette a párnáit, kényelembe helyezte magát, a csillagok követték, mindenki letelepedett a megszokott helyére, az Űr csupa fül volt.

Venus elkomorodott, a baj az, hogy a krisztusi gyűlölet célja maga a gyűlölet. Erőt ad, és egyben tartja a csapatot. A gyűlölet tárgya akárki, bárki, aki hitetlen. Lehet ártalmatlan, jó, szelíd, ártatlan, tisztességes, a gyűlöletes bűne az, hogy nem hívó keresztény.

Így már egészen más, nevettek a csillagok, a gyűrűs kis bolygó le is fordította a maga észjárása szerint, tehát a jót kell gyűlölni.

*Mindenki nevetett, Venus megsimogatta Saturnus buksiját, buksikám, eltaláltad. Jupiter elmondja, hogyan lett a galamblelkűnek kikiáltott Anyaszentegyház kezében ez a gyűlölet áldott cél, hogy aztán évszázadokon át gyilkos eszközzé váljon.*

*Jupiter azzal kezdte, hogy Constantinus kihirdette az Egyház és az Állam szövetségét, a provinciákban püspökök lettek a helytartók, ők uralták az élelmiszerkészleteket, ezzel jól beindították az Egyház elképesztő gazdagodását. Amikor négyszázhatvanhétben megbukott a Római Birodalom, a gazdag nemesek nem akartak vele bukni, átnyergeltek püspököknek, főpapnak, pápának, megvásárolták maguknak az összes egyházi főméltóságot, a kincs ment a katolikus közösbe.*

*Nocsak, mormolta csúfondárosan Pluto, megint egy mocskos átmentés egyik hatalomból a másikba. Immáron a második. Megy ez!*

*Jupiter folytatta. Így Róma összeomlása után a sötét középkorban a leggazdagabb, legszervezettebb fejedelemség, az Anyaszentegyház vette át a hatalmat egész Európa felett. Amint államvallás lett a kereszténység, már a kezdetek kezdetén rögtön neki is állt gyűlölködni. Háromszáonyolcvanban Theodosius császár rendeletben mondta ki, hogy mindenkit, aki nem katolikus keresztény, mi eszteleneknek és örülteknek ítélünk, és egyelőre az isteni bosszúnak adjuk át őket, de majd, amidőn isteni sugallattól erre utasítást kapunk, magunk is gondoskodunk megbüntetésükről.*

*És aztán gondoskodtak is. Megkapták az utasítást az isteni sugallattól!*

*Ezt a sunyi bandát! pörölt magában Pluto.*

*Hatodik Orbán pápa adta ki a parancsot, hogy mindenkit ki kell végezni, aki ellentmond az Egyháznak.*

*Ma a dzsihád téríti a hitetleneket, aki pedig nem tér meg, azt meg kell ölni, vetette közbe Mars.*

*Átvették a keresztényektől, mondta Makemake.*

*Vallás, vallás, piszkoskodott Pluto. Hit, hit. Hittérítő, hittérítő. Hallottatok bármikor is hitetlen térítőről? Egyetlen istentagadóról, aki meg akar téríteni egy bigott hívőt?*

*Nem hallottunk.*

*Naná, hogy nem. Először is esze ágában nincs ráerőltetni másra a maga hitetlenségét. Másodszor, jól tudja, hogy hívőnek beszélni falra hányt borsó. Harmadszor meg egyáltalán nem zavarja, hogy más hisz vagy nem.*

*Csak a jóságos hívők támadnak. Leüvöltik a fejed.*

*Jupiter felemelte a hangját, elég, fiúk! Az egész pofonegyszerű, ahogy az én csillagbarátnőm szokta mondani, nézett Venusra. A kereszténységgel a gyűlölködés elindult világműködési útjára. Amint kinyílt az Anyaszentegyház csipája, nekirugaszkodott a pápa által megszentelt háborúknak, kétszáz éven át kereszties hadjáratokban öldökölt szerte Európában. Kifejezetten az Úristen határozott utasítására folyt a küzdelem. A jel jegyében, In hoc signo.*

*A háborúk célja a keresztény vallási hitbuzgalom kiterjesztése volt, a meghódított föld volt a járulékos nyereség. Hittérítés halottak tízezreivel. Amikor az Anyaszentegyházé lett minden áhított Szent Föld, tovább lépett az inkvizícióra.*

*Az inquisitio szó kikérdezést, nyomozást jelent. Az inkvizíció intézményét pápai szentesítéssel hozta létre az egyház, mint mondta, az erkölcsi tisztaság megvédésére. Azt hirdette, az Egyház jót cselekszik, amikor kínvallatással ráveszi az eretnekeket arra, hogy megtagadják a nézeteiket. Azt hirdette, hogy a kínhalállal jót tesz velük, mert megmenti őket Isten büntetésétől.*

*Eggyatyaúristen! jajdult fel egyszerre minden csillag. Ez igaz?*



*Az inkvizítorok felkutatták az eretnekeket, körmönfont kínzásoknak vetették alá őket. Ha a hitetlen visszavonta bűnös gondolatait, megúszta vezekléssel, gályarabsággal, ha nem, kiközösítették, bárki megölhette. De a többséget elevenen elégették.*

*Köszönöm, Jupiter. Innen átveszem, állt föl Venus. Nem is tudnék nyugodtan maradni a fenekemen, mert a felszentelt hímek undorító tetteitől mindig kinyílik a bicska a zsebemben. Amikor a kéjes kegyetlenkedés a nőgyűlölettel állt össze, megszületett a boszorkányüldözés.*

*Ez aztán az igazi keresztény csemege, buksikáim!*

*Hitetlenek éltek, élnek és élni is fognak, az áldozatok élő emberek.*

***De boszorkányok nincsenek, sose voltak, nem is lesznek.***

*Valakit boszorkánynak titulálni, rágalmazás. A boszorkányperек szőröstül-bőröstül koncepciós perek. Pletykára, a mai földlakók kifejezésével, besúgásra évszázadokon át tömegesen öltek meg nőket. Boszorkány lett a cserfes csitri, aki visszabeszélt, az irigység boszorkánynak kiáltotta ki az értelmes asszonyokat, azt is, akinek a földjére, házára fájt a szomszéd foga, azt, aki a férje útjába állt, a visszautasított, gusztustalan pasik garmadával pörköltették meg a gusztusos szépasszonyokat. Mindenki feljelenthetett mindenkit, voltak falvak, városok, ahol őrzöngéssé fajultak azok a szertartások, melyekben az ördögöt úzték ki a szerencsétlen némberek testéből.*

*Venus trappolni kezdett, most a hangja se volt bársonyos. A kínzások, vallatások, vízpróbák égbekiáltó közösségi bulik voltak. Ezernégyszáznyolcvannégytől, amikor is Nyolcadik Ince pápa bullát adott ki a boszorkányok ellen, egészen a tizennyolcadik század végéig. Akkor betiltották a boszorkánypereket, mondván, hogy boszorkányok pedig nincsenek, ártatlanok millióit ölték meg rágalmazás és hamis*

vád alapján. A galamblelkű egyház csúcsra járatta a gyűlöletet.

Venus hirtelen megállt, kapkodta a levegőt, itt be is fejezem, mert különben nyomdafestéket nem tűrő szavakat hallanátok napestig. Venus kezét a szájára szorította, kuss, kislány, mondta a tenyerébe, és leült.

A csillagok már tudták, ha Venus rákezd, úgy képes káromkodni, akár egy természetes kocsis.

Erre mindig azt mondta,

**minél tisztább a fej, annál mocskosabb a száj.**

De rögtön hozzátette, ez persze nem igaz.

Így helyette háborodtak fel a csillagok, ez égbekiáltó disznóság! halomra ölnek, aztán kijelentik, hogy akiket megöltek, azok nincsenek is? Az Anyaszentegyház asszonyokra fogja, hogy boszorkányok, elpusztítja őket, aztán meg kijelenti, bocsi, tévedtem! nem is boszorkányok?

Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!

A Mindenség elhallgatott, mert ezt a képtelenséget nem is fogta fel.

Bizony, ez történt, szögezte le Jupiter. Második János Pál pápa bocsánatot kért az egész Kék Bolygótól a Katolikus egyház összes múltbéli bűnéért. Az egetverő meakulpázás közben meg a Vatikán egyetemén Ördögűző Tanszék nyílt meg a minap. A Vatikán zongorát csinált a szájából.

Pontosabban, javította ki Pluto, segget csinált Isten szájából.

Akkor a Vatikán ellentmond önmagának, mondta Makemake. Ellentmond a Bibliának. A Szent Könyvre hivatkozik, amikor öl, aztán elítéli, hogy öldökölt. Sutba dobja a Bibliát?

Nem. Ha sutba dobna, nem kellene kínkeservesen kínlódni a kinyilatkoztatások kálváriájában.

Akkor a Bibliával van baj?

A Bibliával nincs semmi baj. Gyönyörű mese, magyarázta Jupiter.

Először szájhagyomány útján terjedt apáról, fiúra. Amikor aztán feltalálták az írást, még több mint kétezer évig írták, egészen az első századig. Az Ószövetség a Krisztus előtti időkről a próféták műve, az Újszövetség a Krisztus utáni történetek, az apostolok munkája. Összesen hatvanhat könyv. Még azzal sincs baj, hogy az Anyaszentegyház kinyilatkoztatta, ez a hatvanhat könyv nem tartalmaz egyetlen tévedést sem.

**A Biblia az isteni igazságok Szent Könyve.**

**Megkérdőjelezhetetlen, kétségbevonhatatlan,**

mert szerzője az egyetlen, élő, valóságos Isten, aki felkent szolgálóinak diktálta az isteni szavakat, ő utasította a prófétákat és az apostolokat, hogy igéjét írásban rögzítsék. A Bibliában foglaltak csak az egyház papjain keresztül juthattak el az emberekhez. Háromszoros közvetett beszédről van szó. Isten a prófétáknak mondta tollba az igét, a próféták írását a papok adták tovább a népnek.

Vagyis a papok mondják, hogy a próféták mondták, hogy Isten mondta nekik, te meg, hidd el, gúnyolódott Pluto és elhúzta a száját. Jól eltanulták az őcsalótól.

Jupiter elkezdett fel s alá sétálni, Venust utánozta, arra gondolt, hogy elmés mondatok helyett jobb, ha egyetlen példával áll elő.

Felütötte a Bibliát.

„Kezdetben teremte az Isten az eget és a földet. És nevezé az Isten a mennyezetet égnek. És nevezé az Isten a szárazat földnek. És látá Isten, hogy jó”.

Jupiter letette a Bibliát.

Ezt geocentrikus világképnek hívja a tudomány. A Föld a világmindenség középpontja, és persze mozdulatlan, körülötte forog a nap és a csillagok. Isten így teremtette. Aki ebben kételkedett, az elutasította a keresztény tanokat, tehát, eretnek, tehát, tűzbe vele!

A leghíresebb ilyen égetni való Giordano Bruno volt. Őt ezerhatszázban, Rómában a Campo de' Fiori-n vetették

máglyára, előtte a biztonság kedvéért kitépték a nyelvét, nehogy szónokolni kezdjen, mialatt pörkölődik. Ám akkorra már száz éve Kopernikusz lengyel csillagász kidolgozta a heliocentrikus világkép elméletét, miszerint a Föld és a többi bolygó kering a Nap körül. Kepler is felfedezte a bolygó mozgások törvényeit, közöttük a Föld mozgását. Giordano Bruno csupán erre hivatkozott, vallva, hogy nem igaz az isteni örök igazság, nem a föld a mindenség középpontja. Persze az is csípte az Anyaszentegyház szemét, hogy Giordano Bruno szerint Jézus szemfényvesztő volt, aki orránál fogva vezette a hívőket. Aztán ezerhatszázharmincháromban Galileo Galilei csak úgy úszta meg a máglyahalált, hogy kijelentette, igaza van Istennek, nem mozog a Föld.

Makemake összegezett, ellentmondtak az Anyaszentegyháznak, és kihúzták a gyufát. Pluto rögtön rávágta, amivel meggyújtják a máglyát...

Jupiter nevetett, és folytatta, aztán szegény Második János Pál pápának ezerkilencszázkilencvenkettőben Galilei üldözéséért kellett bocsánatot kérni a katolikus egyház nevében. Ezzel elfogadta a heliocentrikus világképet.

Ekkor a Bibliához hű Anyaszentegyháznak meg kellett volna süitögetni a pápáját, hiszen Hatodik Orbán pápa ezerháromszázhetvennyolcban törvénybe foglalta, hogy mindenkit ki kell végezni, aki kételkedik a Bibliában, mondta Venus.

Ehelyett a Vatikán megtagadta a Bibliát, az örök isteni igazságot, mely szerint a Föld a világ kellős közepe.

Mely örök bibliai igazság nevében halomra ölt eretnekeket.

Az Anyaszentegyház tesz a Szent Könyvére, meghazudtolja az igazmondó Bibliát is, ha az érdekei úgy kívánják.

Egy kicsit hallgatott, aztán folytatta.

Az ősrobbanástó meg egyenesen felrobbant a Vatikán. Már térdig jár a faramuci magyarázkodásokban, hogy Isten is

*megmaradjon meg a tudomány is. Ferenc pápa azt bizonyítgatja, hogy az ősrobbanás igenis, nem mond ellent a bibliai örök igazságoknak, mert evolúció azért van, mert Isten megteremtette azokat a lényeket, akik fejlődnek. Ma már minden tudományos tényre azt mondják, hogy Isten teremtette. Lényegében ott tart a Vatikán, hogy Isten parancsolta meg az embernek, hogy teremtsen meg őt, az Istent.*

*A szerencsétlen keresztény egyház úgy belegabalyodott a hazugságok hálójába, mint halacska a halászhálóba, állapította meg Makemake.*

*De mi az istennek ragaszkodnak az Istenhez. Vallják be, hogy nincs, azt kész! szögezte le Mars. És akkor nem kellene kínlódnia.*

*Venus halkan megjegyezte, nem teheti. Fut a pénze után. Isten attól van, hogy hisznek benne. A hívők számáról van szó. Századokon át a Vatikán volt a világ leggazdagabb állama, az ő szelleme uralkodott a Kék Bolygón, dőlt a lé. A tudomány fejlődésével a hívők száma mára a felére csappant. A Vatikánnak a maradék hívőt meg kell tartani, különben felkopik az álla. Szegény, két tűz között van. Ha nem enged a bibliai örök igazságokból, tovább veszít az értelmesebb hívekből. De ha elfogadja, hogy nincs Isten, a vakbuzgó híveit veszíti el. Ám akárhogy kapálózik, a hívők fogynak, egyre fogynak, fogy a zsozsó is.*

*Eris csípőre tett kézzel Venus elé állt.*

*Ezt az egész zsozsó dolgot már elmondta. Hányszor kell még hallanom!*

*Amíg a történelem ismétli önmagát, mondta tudálékosan Jupiter.*

*A történelem nem ismételné önmagát, ha a földlakók nem ismételnék önmagukat, okoskodott Makemake.*

*Elegem van! visította el magát Saturnus, elegem van! és a gyűrűjét felhúzta a fülére, elég! Most akkor van isten vagy nincs isten!*

*Pluto gyanúsan somolygott, résnyire húzta össze a szemhéját, de mielőtt megszólalt volna, Venus leintette, Saturnus felé fordult, tisztelet volt a hangjában.*

*Az én imádott tudósomat idézem neked. Ő Stephen Hawking. Mindent tudott a Mindenségről, mindent tudott rólunk. Amit ő mond, azt elhihetitek.*

*Halála után megtalálták azokat az írásait, melyekben bizonyította, hogy nincs Isten. De ezt, amíg élt, sose mondta ki a nagyközönség előtt. Talán nem akarta megbántani a Vatikánt, talán nem akarta megbántani a hívőket. De az is lehet, hogy nem volt kedve ahhoz, hogy piszkálják. Életében csak annyit mondott a The Grand design-ben, hogy*

***Istennek nincs helye az univerzumban.***

*Természetesen, aki akart, értett a szóból.*

*Venus felállt, elnevette magát, erről eszembe jut az én földi barátnőm novellája, a címe, „Nehogy kimaradjak valamiből”. Már vagy ötven éve olvastam egy irodalmi folyóiratban.*

***a nagymama még be se csukta maga mögött a kaput,  
nekirontok, nagymama, ateista lettem, nincs isten,  
sehol sincs, mert nincs helye a világmindenségben,  
a fák fából vannak,***

***a kutyák kutyából,  
egész szelíd hangon szólal meg a nagymama,  
az isten tebenned van, kislányom.***

***Én vérszemet kapok, hol, a fenekemben,  
és vihogok.***

***Mese, arról, hogy túlvilágon a hívőnek öröklét jár,  
evilágon a hűnek bér jár***

*Izegtek-mozogtak a csillagok, pusmogtak, sutyorogtak haragról, háborúról, harcokról és harcosokról, halálról, hitről, hitetlenségről meg hitszegésről.*

*Venus felcsapta a pisze orrocskáját, mit vagytok oda? Még csak most jön a sötét középkor, mely valóban sötét volt, a megalvadt, fekete vértől volt sötét. Ám mielőtt Jupiter belemártogatná a csillagfejeteket a vértengerbe, elmondom, hogy a sötét középkor éppen olyan fényes is volt, mint amilyen fenyegetőn fekete.*

*Le se ült, sétálva folytatta, bár Dzsingisz kán hajóján utazott Mandzsúriából Európába a döglött patkányok fertőzött bolhain a kegyetlen fekete halál, de ez a hajó hozta magával a nyomtatást, a papírt, a porcelánt, selymet, a puskaport is. Az arab iszlám pedig Európát a tudás, a tudományok tiszteletére tanította, neki adta az algebrát, a matematikát. Tudós arab kódexmásolók lefordították az ókor irodalmi műveit, Szókratészt, Arisztotelészt, Homéroszt, és átadták a nagyvilágnak a görög bölcsélet csodáit. Hatalmas könyvtárakban sokszorosították a műveket. A sötét középkornak nevezett időkben épültek meg a szépséges román és gótikus templomok, várak. Már ezernyolcvannyolcban Bolognában egyetemi oktatás kezdődött. A trubadúrok a klasszikus muzsika első hangjait pengették a lantokon.*

*Az édes dallamok lecsábították a hágesót a várúrnő ablakából.*

*Ez a középkor hordta ki keserves kínok között az újszülöttet, a Reneszánszt. Telebeszélem majd a fejeteket varázslatos szépségekkel, fenséges ragyogással, csodák csodáival. De előbb jöjjön a feketeleves!*

*Tied a csúfság, Jupiter, enyém a szépség, hüvelykujját az orra hegyére biggyesztette, a többi ujjával meg kalimpált a levegőben, a csúfolódás egyetemes gyermeki jelét küldte a Főistennek, aztán leült.*

*Jupiter előhívta mélységes mély memóriájából a hűbériséget. A sötét középkor hivatalosan a Római Birodalom bukásával kezdődött négyszázhatvanhétben, és egészen Amerika felfedezéséig tartott, ezernégyszázkilencvenkettőig. Valójában a népek vándorlásával indult, mindenki mászkált, kereste a helyét, ahol aztán végleg lerakhatta a fenekét.*

*Úgy foglalták el a földeket, hogy azokat, akik ott lábatlankodtak, eltették láb alól, viccelt Pluto.*

*A valóság véres valóság volt, kedves barátom, nem volt vicces, szólt közbe Venus.*

*Ez az ezer év vérszomjas vérontásokat jelentett, vérfürdőt vérfürdő hátán.*

*A dicsőséges honfoglalások tömegmészárlások voltak, mondta komoran Jupiter.*

*Ha a kiszemelt hely már foglalt volt, leöldösték a helyieket, aztán elfoglalták a területet. A lakosok lekasabolásának a honfoglalás nevet adták. Én az utókor helyében nem dicsekednék ezzel.*

*Legelőször két óriási birodalom született meg a harcokból, ezek az ókori birodalmaknál is nagyobbak voltak, Dzsingisz kán mongol birodalma volt az egyik, a másik Szulejmán Oszmán birodalma. A mongol hatalom a Kínai Nagy faltól egészen Európáig terjedt, a zseniális hadvezér vágatában nyilazó seregével bekebelezte egész Euráziát. A férfiak vérét kiontották, a falvakat felgyújtották, az életben maradtakat rabláncra fűzték, az asszonyokat megfektették. Dzsingisz kán emléke előtt unokája, Batu kán tisztelgett a tatárjárással, istenuverte csapás volt az is. Szétverte Európát. Amint megszűnt a mongol hatalom, nyomában lihegett a még nála is hatalmasabb Oszmán birodalom, Indiától egészen a Frank*



honig terjedt Észak-Afrikán át, és az iszlám vallással borította be fél Európát.

Ez a korszak, a hűbériség korszaka akkor kezdődött, amikor végre Európában mindenki elfoglalta a maga helyét, a frankok, germánok, ruszok, vikingek, meg a többiek. Az első fejedelem minden országban a győztes hadvezér volt. A hont elfoglaló. Ő állt legfölül. Övé lett a haza legnagyobb földterülete, az ő családja részesült a hatalomban. Az előkelők a nemzeti törzsfők voltak, kisebb, nagyobb földekkel. Középen a szabad katonák álltak, és azok, akiknek voltak földcskéik, melyeket maguk műveltek. Alattuk a tömeg volt, a sokaság. Legalul a nincstelenek. Az egész felépítmény alapja a föld volt, a birtok, a feudum. Ezért lett a korszak neve feudalizmus. A feudumra épült az egész államalapítási hercehurca. A fejedelem az egyetlen vagyonából, azaz a birtokaiból adományozott, így teremtette meg az állam vezető rétegét. Az adománybirtokokkal vásárolta meg a hű embereit. Adott ő boldog-boldogtalannak, papoknak, katonáknak, földesuraknak, lovagoknak, udvaroncoknak. Bárkinek. Jupiter megállt, szünetet tartott, felemelte a karját, ezzel együtt a hangját is.

### **Bárkinek, aki hűséget fogadott.**

Vagyis, adományt csak az kaphatott, aki letette a hűségesküt. A fejedelem, a király volt az adományozó, a hűbérúr, az adományozottját pedig hűbéresnek nevezték. Ez volt a hűbériség, a hűbéri társadalom. Az adomány ugyan a földbirtok volt, a porhanyós, fekete föld, de ez a földdarab mindent jelentett az adományozottnak. A király védelmét jelentette, a biztonságot, a kiemelkedést, a kiválást, a hatalom érzését. Az adományozás hozta létre az elitet. A nemességet. Az udvari szolganépet, a servi ministeriálist. És mindezért a király csupán hűséget kért. Aki elfogadta a királyi kegyet, köteles volt mindent megtenni, amit ura kért, és semmit nem

tenni, amit ura nem helyeselt, de helyeselnie kellett ura minden szavát, soha nem ellentmondani,

***mindent szót fogadni.***

Úgy kellett ugrálnia, ahogy a hűbérúr fütyült.

Ráadásul, hagyta jóvá Jupiter Makemake megjegyzését, a kegyre áhítozónak commandatiót kellett tennie, fel kellett ajánlkozni a királynak, csak ezután tehette le a hűségesküt a következőképpen.

Jupiter eljátszotta a jelenetet.

A hűségesküt tevő térdre ereszkedik a hűbérúr előtt, összekulcsolt kezeit annak kezei közé teszi, és azt mondja.

***Uram az ön hűbéresévé leszek ezen birtok révén és ígérem, hogy oltalmazni és védeni fogom minden élő és halandó lény ellen.***

Az úrnak pedig így kell válaszolnia.

***Én pedig felfogadom önt Isten hitében és az én hűségemben jogaim érvényben tartása mellett.***

Aztán a hűség jeléül szájon csókolja hűbéresét.

Hogy az istenbe jön ide az isten hite!

Idejön! válaszolt Venus. Akkorra már, Pluto bogaram, az Anyaszentegyház úgy belemosta az emberek agyába az egyistenhitet, hogy az istenhite! éppen olyan kötőszó volt, mint manapság a bazdmeg!

Juj, jajdult fel Saturnus.

Te csak ne jujjolg! Mert valójában az egyistenhit meg a hűbériség egykútja.

Vagy éppen a hűbériség lekopírozta az istenhitet.

Vagy éppen kézzelfoghatóvá tette a megfoghatatlant.

Vagy éppen gyakorlattá tette az elméletet.

Evilágivá tette a túlvilágit. Emlékeztek még arra a szerződésre, amit Isten kötött Ábrahámmal?

Persze, hogy emlékszünk, bölintott Makemake, ha Ábrahám őt ismeri el az egyetlen Istenének, neki adja majd a Kánaánt.

Úgy bizony, csillagom. A hűségeskü és az isteni szerződés ugyanaz. Isten megígéri Ábrahámnak, ha te szót fogadsz nekem, azt teszed, ami nekem tetsző, majd megkapod a Mennysországot és megvédelek téged a pokol tüzétől. A hűbérúr pedig azt mondja a hűségesküt tevőnek, itt és most, azonnal neked adom ezt a birtokot, amivel kiválhatsz a többiek közül, ha nem teszed azt, ami nekem nem tetszik, és azt teszed, ami nekem tetszik. A hűbérúr a megfoghatatlan isteni ígéretet nagyon is kézzelfogható evilági aprópénzre váltotta.

Egy kalap alá venni a szent hitet, meg a zsozsót, dohogott Saturnus, de Venus nem is hallotta, a gondolataiban kotorászott, és előhúzta a szekér-elméletét.

Buksikáim, képzeljétek el, hogy a Nagyvilág egy szekér. Ez a szekér szépen halad előre az úton. Hol gyorsabban, hol lassabban, de halad. A földlakók is mennek előre, minden baj, veszély közepette. A természet törvényei gondoskodnak arról, hogy a legerősebbek, a legjobbak éljenek tovább és adják át az életet. Ebben a szép menetben minden fejlődik.

Jó ideig nem is volt semmi gond. Haladt a szekér.

De aztán a földlakók kitaláltak valamit, ami belerondított a természetes menetbe. Vamit, ami hátrafele kezdte rángatni a szekeret. Kitalálták maguknak a nem létező létezőt, az Urat, aki nem arra tekint, akitől előrefele halad a szekér, hanem csak arra tekint, aki megállítja a szekeret, hogy ne mozogjon alatta, amíg imádkozik. A hűbéríség ezt az alapötletet fejlesztette tovább. A hűbérúr se a kiválót választja ki. Hanem csak annak adományoz, aki szót fogad. A hűbéríség teremtette meg a servum pecust, a szolganyáját. Az írhatnám udvaroncokat. Én nyalakodó nyájnak nevezem őket. A talpnyalókat, a lojálisakat, a gerincteleneket.

Buksikáim, az ókorban az arisztokraták a legjobbat jelentették. A mindenkinnél jobbat.

Ám a hűbériségben született arisztokraták már a mindenkinél szófogadóbbat jelentik.

Pluto szarkazmusa telibe talált, a mai világ arisztokráciája talpnyalásban fogant. A hős ősök szimpla szolgák voltak, akik kétrét görnyedtek a király előtt, akik bárkit kinyírtak királyi parancsra. Belőlük lettek bárók, grófok, hercegek, királyi udvaroncok, talpnyaló lakájok, méltóságos földesurak, akik eldobták a szabadságukat, méltóságukat, hogy királyi kegygyel kiemelkedjenek, vagyont, rangot kapjanak.

A hűbériség törvénye szerint, szólt közbe Jupiter.

A hűbériség törvénye szerint, ismételte meg Jupiter szavait Venus, egész Európában nyolcszáz, kilencszáz éve.

Ezt a törvényt tagadta meg a reneszánszsal Európa nyugati fele az Atlanti óceánig és azon túl, ám ez a törvény uralkodik mind a mai napig Európa keleti felén és azon túl a Csendes óceánig.

Venus abbahagyta a mászkálást, vízszintesen suhintott a karjával, nyissz! A török szablya egyetlen szempillantás alatt elvágta Kelet-Európát Nyugattól, a reneszánsztól, kereskedelemtől, polgárosodástól, a művészetek tiszteletétől, mindentől, ami előrefele halad és nem hátrafele.

Nyissz a reneszánsznak! sóhajtott Makemake.

Míg a világ haladt szépen tovább, az Oszmán hatalom berángatta Európa keleti népeit a kegyetlen hűbériségbe. Miközben nyugaton csodálták az egyéniséget, az embert, az alkotást, az újabbnál újabbat, a jobbnál jobbat, addig az Oszmán jól beleverte a fejekbe, hogy

**a kiemelkedés, a felemelkedés nem az értékesnek jár, hanem a pártfogoltnak,**

**az egyetlen érdem csakis a hatalom jóindulata.**

A sejtjeikbe ivódott, hogy csak térden csúszva lehet egyről a kettőre jutni. Csak kétrét görnyedve lehet kiemelkedni.

Az ember nem volt érték, még az ember ábrázolását is betiltották. A művész gyaur volt, senki, semmi, akit el kell

taposni, az alkotó elmére nem felnézni kell, hanem le kell nézni.

*Az egyetlen érték a hűség.*

*Az elfoglalt országokban ráadásul a hűség a hűségeshez.*

*A szultán úr parancsát a leigázott ország helytartó urának és az uraknak kellett tovább parancsolni. Akik pedig ellenálltak a szultán parancsait teljesítő helyi urak parancsának, azt a helytartónak volt dolga elintézni. A honfitársait kellett idegen parancsra kinyírni.*

*A szerencsétlen keleti alattvalók mást se láttak, csak azt, hogy **az úr, akit szolgálnak, idegen uraság szolgáloja.***

*Nem láttak mást, mint hogy kiválasztott főuraik a sajátjaik vérért ontják, minden honi lázadást, forradalmat, szabadságharcot idegen sereg segítségével vernek le azért, hogy jó pontot kapjanak egy idegen zsarnoktól.*

*Látni, hogy az, akinek én a talpát nyalom, az is talpat nyál?*

*Akit én szolgálok, csak egy szolgál, aki szintén szolgál. Szegényeknek vérükké vált a hajlongás.*

*Az oszmán mentalitást utánozta aztán a sztálini mentalitás. Európa keleti oldalán ma is tudják, hogyan kell viselkedni zsarnokságban, de nem tudják, mit kell tenni szabadságban. Ma is szükségük van egy hűbérúrra, akit imádnak, és aki cserébe úgy bánik velük, mint a kapcaronggyal.*

***Aki hű hozzám, az sokat kap, aki hűtlen, az semmit se kap.***

*Venus elhallgatott, körülnézett és csak azután ült le a lócára.*

*Most se Saturnus, se Eris nem pörölt Venussal, hogy hazudsz. A csillagok megérezték, nincs helye a kételkedésnek, a kérdezetésnek sincs. Döbbent csöndben ültek. Szegény keleteurópaiak, akiket elnyomtak, és akik elnyomták őket, azokat is elnyomta egy még elnyomóbb hatalom.*

*Venus tudta, hogy ennek a mesének a végén baj lesz, előre felkészült, mert jól megtanulta a földlakóktól, mivel lehet úgy elűzni a rosszkedvet, hogy írmagja se maradjon.*

*Enni kell és inni kell.*

*Gyertek fiúk, kenyeret szelni, cipekedni! Minél többen jöjjetek segíteni, mert egyedül nem bírom! Egész csillagsereg tűnt el Venus szobájában, aztán jött elő töméntelen tálcával, a tálcákon császárszalonna, vöröshagyma, kovászos uborka, kovászolt parasztkenyér.*

*Aztán csak rágás, cuppogás, élvezetes hümmögések hallatszottak szerteszét az Űrben, amikor már tele volt minden bendő, karcsúnyakú üvegekben előkerültek a jóféle kisüsti pálinkák.*

*Később Venus vigyorogva nézte, ahogy a Mindenség danázva, négykézláb tér nyugovóra.*

*Ollik fel se tudott mászni az ágyra, a szőnyegen nyomta el az álom, ollik még az ágyelőt se érte el.*

## ***Mese arról, hogy a talentum mindent visz***

*Venus virgoncan perdült a lócára, libbent a fátyol a feneke körül, még a teájával se bajmólódott, egyből rákezdet, most jön az, buksikáim, amiért a Kék Bolygónak érdemes volt a világra jönnie, amiért ő a legcsodálatosabb az egész Mindenségben, amiért én úgy, de úgy imádom!*

*Jön az alkotó, teremtő ember, a gondolkodó ember, a tehetséges ember, a talentum, a géniusz.*

*Minden Mindenség legnagyobb csodája!*

*Venus kicsit fészkelődött, aztán amikor megtalálta a legkényelmesebb ücsörgést, belevágott.*

*Ezernégyszázkilencvenkettőben Cristoforo Colombo felfedezte Amerikát, és ezzel vége lett a kínosan kellemetlen középkornak. Ugyanabban a pillanatban Európa ketté is hasadt. Hosszában. Az Atlanti óceán felé eső fele kiszabadította magát az iszlám öleléséből, hatalmas lendületet vett, helyből ugrott magasat a káprázatos újkorba. Ugrás közben jól bele is rúgott a feudalizmusba, mert az nem tűrte a géniuszokat, a kalifa fejére nem nőhettek alkotó tehetségek, mert olyan magasról nem lehetett lehajolni a kalifa fenekéhez. Kelet őrizte a hűbéri hagyományt, az alattvalóit irgalmatlanul megvédte minden újdonságtól. Az oszmán uralom leugrott a világ száguldó szekeréről, magával rántva a tehetetlen Kelet-Európát. Ám a nagyvilág a reneszánszsal haladt előre a felvilágosodás felé, és magasról tojt az Oszmán birodalomra. Nem sejtette, hogy az alamuszi keleti birodalmak egyszer még a világ kerékkötői lehetnek.*

*Venus csak most szűrte le a tealeveleket, jószokásunk szerint Jupiteré a nemes történet, enyém lesz a lelkes áradozás.*

*Jupiter boldogan mesélt a reneszánszról.*

*Firenze, Róma, Genova meg még jó pár európai nagyváros alaposan megszédte magát a keresztes háborúkban, városállamot alapítottak, városköztársaságokat. A*

kiskirályok kimentek a divatból, szép, nagy, központi királyságok terpeszkedtek szerteszét Európában. A várak körül, a váras földeken városok épültek. A felhőszűrő, csúcsos gótika helyett nyugodt, vízszintes egyensúllyal épültek a kastélyok, paloták, városházák, csarnokok, színházak, bérházak, udvarházak. Az olasz reneszánsz építész, Palladiót utánozta mindenki. Pompás palladiánus kúriákkal kérkedtek az újjgazdagok még a britek honában is. A sikkes házak tele lettek polgárokkal, mesteremberekkel, kereskedőkkel, céhekkal, manufaktúrákkal. A városok vezetői a patríciusok, bankárok, nagypolgárok alkották a pénzarisztokráciát. Mert dőlt ám a lé. A felfedezők, kereskedők, kalandorok, kalózok bejárták a golyóbist, és a világ minden kincsét Európába hurcolták. Arany, gyémánt, rubin, drágakövek, Szibéria ásványai, kínai selyem, porcelán, papír, keleti fűszerek.

A nyugat-indiai tulipánhagymáért Amszterdamban egy házat adtak. Az Újvilágból jött a paradicsom, kukorica, cukor. Az inkák kincse is európai kikötőkben kötött ki.

A világ összes ezüstjének több mint nyolcvan százalékát bányászták ki a bolíviai Potosi vulkánból. Képzeljétek el! Jupiter szónoki csendet tartott. Száz év alatt negyvenötezer tonna ezüst landolt a spanyol kincseskamrákban.

Európa urai dúskáltak a javakban. A dúsgazdagokat már hidegen hagyta holmi túlvilági boldogság. Csak az evilági örömökre vágytak. Könnyű, vidám, élvezetes életet, szépséget, csillogást, pompát akartak a pénzükért.

Venus mocorgott, az izgalom felugrasztotta a lócáról, lelkes áradozásba kezdett, óh, Te jószágú almacsutka! mindenből a legjobb kellett, a legkülönlegesebb, a legdrágább.

**Az ilyen még nem volt,**

**a még senki másnak nincs ilyen**

portékáért fizettek a gazdagok a legtöbbet.



*Leonardo, szólt imádott kedvencéhez Ludovico Sforza Milano uralkodó hercege, fess nekem valami egészen különlegest. Idő és pénz nem számít. És Leonardo da Vinci három év alatt a Santa Maria delle Grazie kolostor falára festette az Utolsó vacsorát.*

*Talentum kellett a gazdagoknak, talentumba fektették a pénzüket, mert az érték pénzt hozott. A tehetség értéket alkotott, a piacnak értékre volt szüksége, ezért megszületett az értékes ember, az értékes munka elismerése és megbecsülése. A reneszánszban útjára indult az egészséges verseny. Érdemes volt jobb, szebb művet alkotni, újat produkálni, mert az kelendőbb volt a piacon. A vagyonnak nem kellett dilettáns. Minden gagyiért lelkesedő pártfogót, giccsét gyártó pártfogoltat hamar befűtt a feledés pora. A hűségesküért egy fityinget se adtak a piacon,*

***a seggnyalás nem piacképes.***

*Venus egyre lelkesebben mesélt. Bársonyos hangja az izgalomtól zöngésebb lett.*

*A kort az alkotóerő lelkesítette. A tehetség. Az egyéniség. A feltalálás. A sokoldalúan képzett, művelt ember, az uomo universale. Leonardo a polihisztort vezette be a köztudatba. Ekkor születik meg a géniusz fogalma. Buonarotti Michelangelo fogadtatta el a világgal a művész fogalmát. Il divino. Az isteni Michelangelo. A kor művészei szupersztárok voltak. Királyok, hercegek, pápák tartották nagyra a művészeket, és tartották el őket. A Mediciek, della Roverék, Borgiaék, Sforzáék kegyetlen, kicsapongó, könyörtelen maffiózók voltak, ugyanakkor bőkezű mecénások. Egymást mérgeztették, egymást szurkálták hátba, hasba, egymást lökdösték le a pápai trónról, de az ármányok szünetében művészeket pártoltak. Éktelen vagyonokat költöttek festőkre, szobrászokra, építészekre, írókra, költőkre, muzikusokra. A reneszánsz ember felfedezte a test szépségét és újra felfedezte a gondolkodás szépségét is. Elege lett abból, hogy megsüti*

azt, aki gondolkodik, mint Giordano Brunot, kiátkozzák, ahogy Galileo Galileit. Elege lett az Isten tiszteletéből, magát akarta tisztelni. Poggio Bracciolini humanista, firenzei konzul, írók, költők lelkes pénzforrása kimondta, hogy a nemesség nem származási vagy vagyoni kategória, hanem a tehetség, a tudás „felmagasztalódása”. Hirdette, hogy **a legmagasabb rendű arisztokrácia a tehetség, a szellem arisztokráciája.**

Az én imádott mentorom, Michel Montaigne az első, aki kimondja, hogy az igazság, az erkölcs, az érték nem isteni eredetű, hanem emberi eredetű. Hamarosan Immanuel Kant gyerekesnek vélte azt, hogy az ember kisebbnek tartotta magamagát Istennél.

#### **Az ember nagyobb Istennél.**

Spinoza meg már ott tartott, hogy se Isten, se lélek. Kapott is a fejére, kivágták a zsinagógából, mint macskát szarni, ő lett a főgonosz istenkáromló.

Hiába negligálta a középkori vakhit az ókori lángelmék bölcsességét. Újraéledt. A földlakók a valóságnak hű gondolkodásban kezdtek hinni, a szabad, a tévhitek szorításából kiszabadult gondolkodásban.

#### **Megvilágosodás helyett a felvilágosodás.**

Ezerhétszáznyolcvankilencben a párizsiak nem csak a nyomor ellen lázadtak, hanem az előítéletek, az egyház, a butaság ellen is. A francia forradalom eszméi, a szabadság, az egyenlőség, a valósággal adekvát gondolatok voltak. Voltaire, Pascal, Diderot és a többi felvilágosult író igazságokat mondott ki. Az embert istenítették Isten helyett. Hogy aztán ezernyolcszázötvenkilencben Darwin, az angol természettudós könyve az evolúcióról, a természetes szelekcióról megadja a kegyelemdőfést az isteni ígének. És innen már nem volt megállás, tömegével születtek a nagyobb nál nagyobb gondolkodók, tömegével születtek az elméletek.

*Az isteni satu szorításából kiszabadult gondolkodás ujjongva száguldozott a Kék Bolygón.*

*Venus kifulladt a lelkesedéstől, mély lélegzeteket kellett vennie. Pluto rögtön kihasználta a szünetet, ez a Poggio Bracciolini, ez a nagy művészetpártoló, mellesleg ménkű jó pajzán anekdotácskákat írt buja orgiákról, pikáns szerelmi csatákról. Jó dolog gondolkodni, de paráználkodni még jobb.*

*Nana, nem csak a reneszánszban dívott a gyönyörteljes kéjtelenség, kapott az alkalmon Mars, már a szigorú középkor is tele volt közös fürdővel. Ezekben a fürdőkben a földlakók vígan kettýintettek a melegvízben. Fiúk, lányok, fiúk fiúkkal, lányok lányokkal, hármas, négyes, ötös csoportokban. Isten orra előtt!*

*Isten pokolra is juttatta a bűnösöket, háborodott fel Saturnus. A középkorban isteni, szép, szűzies volt a szerelem. A pornográf írók, költők mind hazudnak. Ez a Poggio is.*

*Meg Chaucer, Boccaccio, Casanova is, mi? mosolygott Makemake.*

*Igen, vágott vissza Saturnus. Ezek csak ócska, mocskosszájú firkászok. Az igaz költők, a trubadúrok ábrándos dalokat énekeltek a várfal tövében, lanttal kísérték magukat, pengettek és pengettek, és távolról imádták a várúrnőket. Hozzájuk se értek egyetlen ujjal se. Igenis, ez az igazság!*

*A lágylelkű trubadúrok háta mögött, a bokorban meg a rosszéletű Francois Villon jól megdőngette az ő tenyeres-talpas Margot-ját, mondta Venus. De jó, hogy előjöttél a lovagokkal, Saturnus. Kezdetben a finom ujjak valóban csak a lant húrjait érintették, aztán őket is megcsapta a kor szele, eldobták a lantot, verseket suttoztak a delnők fülébe, ujjak izgalmasabb pontokat pengettek finom hajlatokban. Így született újjá a költészet, ódák, epigrammák, bölcselkedő versek, eposzok, drámák, tragédiák, vígjátékok. Dante Alighieri Isteni színjátéka még a túlvilági veszélyeket kutatta, de Shakespeare már az evilági veszedelmes viszonyok*

mindentudója volt. És ahogyan a festők szobrászok Botticellitől Turneren át Picassoig és még tovább a huszonegyedik századig, úgy a költészet, a próza művészei is körülrajongott sztárok voltak Cervantestől Hrabalig, Gabriel García Márquezig. Hatalmas regények születtek. Talentumok ültek le üres, fehér papírok elé, és amikor felálltak, a fehér lapok vörös szenvedélyekben tobzódtak.

**Az íróember a semmiből teremt valamit.**

Minden művészet, mint az ősrobbanás, a semmiből teremt valamit.

Kezecske, fejecske, hátra van a szívecske, kántálta Makemake.

Minden csillag kérdőn nézett a kis bajszosra, Venus is felkapta a fejét, mi van?

Neked tudnod kell, nézett Venusra a zenebolond csillag. Először a kezek képessége, tehetsége lódult meg a reneszánszban. Először a festők, szobrászok, kézművesek, építészek alkottak csodás műveket. A trecentóban, quattrocentóban. A cinquecentóban az ész, az agy, a szellem, a gondolkodás, a fej talentumai arattak. Jön a seicento kora, mi következhet? A szív, az érzelmek.

A zene! Remek vagy, nyuszikám!

Oh, la, la, la! Venus táncot lejtett a maga lalázására.

Valójában a muzsika, a ritmus, a dallam együtt született a földlakóval. Danászott, amikor még makogni se tudott, beszélő dobon üzent a távollevő kedvesnek. Bánatában énekelt, örömeiben muzsikált, táncolt, zene volt az élete. Aztán jó ezer éven át csak a zsoltár, csak a mise, csak az alázatos ájtatosság, ima rogyásig az Isten házában. Gregorián énekektől zengett minden katedrális.

A reneszánsz életöröm kiengedte az egészséges vágyakat a palackból, melyet a szigorú Úristen örökre le akart zárni, de a sebesen kisüvítő parafa dugó jól kupán vágta. Palestrina visszaadta az emberi hang becsületét, szárnyaltak a

dallamok, chansonok, madrigálok. Hamar megszületett az ária, az opera. Mindenhol muzsikáltak az emberek. Kis szobákban álltak össze pár hangszerrel, aztán concertók, zenekari versenyek, szimfóniák árasztották el a Kék Bolygót. A barokknak köszönhetik a földlakók a legnagyobbat, Mozartot, a klasszicizmusnak Beethovent. A nagy romantikusok jöttek utána, Chopin, Liszt, Csajkovszkij, Muszorgszkij, Brahms. Majd a nagy operák. Puccini, Verdi. Ők is szupersztárok voltak. A huszadik század gényusa pedig Bartók Béla. A legújabb kor az együtteseket, szólistákat emelte piederasztálra. A múlt században már éjjel-nappal szólt a gramofon, a magnetofon, milliók csápoltak a koncerteken, ma már a csapból is zene folyik. A csap a You Tube.

Mi van? Már a mánál tartunk a kis bolygó életében? Juj, de jó! lelkenendezett Saturnus.

Jaj, dehogy! Még hátra van az, ami az embert emberfeletti magasságokba emelte, de le is taszíthatja majd onnan. A tudomány.

Venus komolyabban folytatta, az agy felfoghatatlan és kimeríthetetlen képessége van hátra. A tudás. A felfedezés és a feltalálás. A reneszánsz és a felvilágosodás után, a művészetek csodája után a találmányok csodája következett. Ez volt az ipari forradalom, ezerhét-százhatvankilencben kezdődött, a gőzgép feltalálásával.

Venus visszakucorodott a párnái közé, elmosolyodott, leeresztettem, akár egy kiszúrt lufi, a gőzgép nekem már magas. Ami utána jön, még magasabb. A fejtágítást Jupiterre bízom, én meg befogom a fülem, hogy ne is halljam, azzal a csipkés párnája alá dugta a fejét.

Jupiter professzor emeritus pózt vett fel, komótosan kezdett bele.

A gőzgép feltalálása milliárdszor szorozta meg a munkaerőt. A Kék Bolygó belsejében rengeteg erő fortog. A Föld felszíne alatt a réges-régi ősfák összepréselődtek, elszenesedtek, és az

*apró kovamoszatokból kőolaj lett. Az ember a fosszilis energiákat felszínre hozta, meggyújtotta, vizet forralt vele, a víz gőzölgött, a gőz kitágult, és felugráztatott mindent, ami az útjába került. Legyen az egy fazék fedele vagy egy dugattyú. Ez a felfedezés megmozgatta a hajókat, a benzint a belső égésű motorokat. Mozgás, mozgás hátán, mozgott az egész golyóbis, vasutak, gépek, autók, repülők, űrhajók, felhőkarcolók, hidak, erőművek, részecskegyorsítók, laptopok születtek meg a feltalálók agyában. Felfedezték az elektromosságot, és az elektromágnesességet, a mikroprocesszorokat, az anyag atomi és molekuláris szintjét, a fényt, az elektromos és az atomi sugárzásokat.*

*Ma már világot renget a tudomány. Már nem az egyik nemzedék adja át a tudását a következőnek. Ma már nem az ember kezében vannak a szerszámok, hanem a gépek kezében van az ember.*

*Közben Venus kidugta fejét a párna alól, felállt és Jupiter vállára tette a kezét, most ne mondj erről többet, drága Jupiter, bár tudom, te mindent tudsz a tudományról. De ezt a mesét szavak nélkül szeretném befejezni, olyan csodák csodáival, melyekhez minden szó kevés.*

*Kedves csillag barátaim, szólt a Mindenséghez kicsit megilletődötten. A földi barátnőm meglepetést készített elő nektek, azért, hogy gyönyörködő gyönyörűséggel fejezzük be ezt a mesenapot.*

*Venus bement a szobájába, leült a gépe elé.*

*Kész vagy?*

*Igen, jött a válasz, átküldöm nektek a csodáimat. Akkor mehet?*

*Jöhet.*

*Mire Venus kilépett a szobából, telis-tele volt a Mindenség a Kék Bolygó remekműveivel.*

*Atyáé! Te szentséges csirkebecsinált! Jézusmáriaszentjózsef! Azanyját! Cseszd meg! ez már döfi! Sőhajok, ámuldozások,*

kiáltások, ujjongások hangzottak mindenfelé a Mindenségben. A csillagok szeme előtt szobrok, festmények, paloták, szonáták, színjátékok, könyvek, operák, művek és alkotások a Mindenség minden pontján, ameddig csak a szem ellát, és még azon túl is.

Turner tüzei, Modigliani, a Hermelines hölgy, Michelangelo Dávidja, Csontváry-Kosztka, Monet, Manet, Carpaccio, aztán az Eiffel torony, Machu Picchu, Angkor, Traianus oszlopa, az ezüst E Jaguár.

Itt a Kopár sziget szépséges zenéje szólt, ott Mozart A-dur klarinét kvintettje, amott Aznavour, Trenet, máshol Tom Waits és Viszockij rekedtes hangja meg Tito Gobbi basszusa, Jonas Kaufmann csengő tenorja, a Carmina Burana, Bartók Zenéje húros hangszerekre, Beatles és a Verdi Requiem.

Máshol Havel olvasott fel Hrabal Sörgyári capricciojából, a Kabaréban Joel Gray grimaszolt, Eris elkapta végre Marsot, egy jó boogie-woogi-t roptak, Pluto Al Pacinot tanulmányozta a Keresztapában, Makemake lázas-boldogan cikázott egyik műtől a másikig, Jupiter Lao ce-t mormolt, a csillagok, galaxisok mámorosan csodálták a szépségeket.

A legédesebb Saturnus volt, izgatottan pörgette a gyűrűjét a dereka körül, és megállás nélkül jujuj-jujdeszépezett.

Venus szeretettel nézte az ő Mindenségét. Mekkora öröm megosztani a gyönyörűséget, melyet a kicsi Kék Bolygón egyes egyedül az Univerzumban, az a parányi, csupasz, halandó élőlény tud megteremteni.

A pici, hatalmas géniusz.

Venus boldog volt. Az ő öröme immár az egész Mindenség öröme lett.

Ahogy szokta mondani, úgy mondta most is.

**Örül vagyok.**

***Mese a Harangról, na meg arról, hogy eszetlenből több van, mint eszesből***

*Mint megannyi hullócsillag, hullott kókadtan a Mindenség Venus lába elé. A csillagok kialvatlanul zavarták le az éjszakai műszakot. De zizegtek, zajongtak, zakatoltak. El voltak telve a földlakók ámulatba ejtő műveivel, alkotásaival, találmányaival, áradoztak, lelkesedtek, mindenki a maga kedvencét dicsérte. Venus büszkén tartotta fel a piszejét, ugye, tudtam én.*

*De nocsak! Makemake! Lóg a feje, lóg minden kis bajsza szála, tegnap még majd megveszett az örömtől, el is késett a munkából, Pluto az utolsó pillanatban kapcsolta fel, mert elfelejtett ragyogni az éjszakában a kis pernahajder. Most meg egy szava sincs. Ennek meg mi baja?*

*Neked meg mi bajod?*

*Semmi.*

*De van. Ki vele!*

*Makemake csak nemelt a fejével, nem, nem, nem.*

*Mi nem?*

*Nem, és nem értem a földlakókat. Térdig járnak a szépségben, zenékben, szobrokban, festményekben, gondolatokban, palotákban, dúskálnak a csodákban, kellemdússá varázsozták maguk körül a világot, táncolni kellene, énekelni a boldogságtól, de ma is úgy balhéznak egymással, mintha semmijük se lenne. Hülyék ezek?*

*Venus sokáig kavargatta a forró tejben a füstölt tea leveleket, aztán a csillagok csészéket kaptak, bele a híres lórúgás-teáját. Olyan erős volt, mint a lórúgás. Néhány korty, és pikk-pakk, fel is pezsdültek a csillagok. Megrázták magukat, Szemük tágra nyílt, itták Venus szavait.*

*Hogy hülyék-e a földlakók? Dönts el magad!*

*Egyszer volt, hol nem volt, de volt vagy kétszáz évvel ezelőtt egy bizonyos Gauss nevű német tudósember. Amikor az*



utcákat róttá, nézegette a járókelőket, látta, hogy rengeteg középmagas ember jön vele szemben. A közepestől eltérő kicsit magasabb meg kicsit alacsonyabb már jóval kevesebb került a szeme elé. Aztán elég sokat kellett mászkálnia ahhoz, hogy találkozzon olyan kicsikkel, akik az ember hónaljáig se érnek, meg olyanokkal, akik jó egy fejjel magasabbak a többinél. Törpét és óriást nem látott az utcán, csak a cirkuszban. Mivel tudós volt, elgondolkodott, a természetben is átlagosból van rengeteg, a közepestől eltérőből kevesebb, a különlegesebből még kevesebb, a nagyon különleges meg ritka, mint a tollas cápa. Aztán rájött arra, hogy a földlakók esze menete is így van szétosztva, sok a közepes észjárású, kevesebb az eszement meg az eszes, még kevesebb az esztelen, eszeveszett-eszelős meg ritkaság, ahogy az eszesnél is kevesebb az, akinek vág az esze, mint a borotva, lángészt meg alig találni. Ezt jól véssétek az eszetekbe! grimaszolt Venus és egy nagy harangot rajzolt az Űrre.

Rámutatott, ez Gauss harang-görbéje. Kérlek, Jupiter!

Jupiter Venus mellé állt, és magyarázott.

Professzor Gauss a „Népesség normális eloszlásának görbéje” nevet adta az ábrának. Mivel matematikus volt, az emberi értelem megosztását százalékokban fejezte ki. Ez a találmány lett később az intelligencia kvóciens, az IQ mintája. Én most a százalékokat átváltom számokra és emberekre. Ezer ember száz százalék, ötszáz ember ötven százalék, kétszázötven ember huszonöt, és így tovább.

Venus a harang elé állt, széttárta a két karját, és mutatójjaival megbökte a rajz két alsó csücskét.

Ez a két kis csücsök a harang alján, kezdte Jupiter, egy-egy ember ezer emberből. Egyetlen órült van az egyik oldalon, és a másik csücsökben egyetlen génusz.

Venus a harang szoknyáján egy kicsit felfelé csúsztatta mindkét mutatóujját. A nagyon különlegesebből picit már több

van, ez az egyik oldalon huszonkét értelmi fogyatékoszt jelent, a másik oldalon szintén huszonkét különlegesen értelmest.

Venus felhúzta a két karját a harang két oldalán középig, Jupiter már mondta is, hogy az átlagostól kicsit különböző jóval több van, százharminchat átlagnál ostobább, a másik oldalon ugyanennyi átlagnál értelmesebb.

Venus a harang tetején összekulcsolta a kezét. Az átlagosból, rengeteg van, hatszáznyolcvankét közepes értelmű átlagember, ők a középszerűek.

Venus letörölte a harangot a Mindenségről, na, ezzel megvolnánk!

Akkor most én válaszolok a kérdésedre, barátom mosolygott Pluto a pengebajsa alatt, ezer földlakóból egy zseniális, huszonkettő kiemelkedően értelmes, százharminchat átlagnál értelmesebb, ha jól számolok, ez nem több százötvenkilencnél, a többi hülye.

Te vagy hülye, most Pluto kapta meg a magáét Saturnustól.

Elmondom, Saturnusom, Pluto mire gondolt. Meg fogod érteni.

Az átlagnál butább bandával kezdem, a virtigli ostobával. Venus felsóhajtott. A buta ember nagy titok! Mindmáig nem akadt senki, aki megfejtette volna a buták rejtélyét. Felfoghatatlan, és megfoghatatlan, miért buta a buta? Miért választja az igaz és az hamis között csípőből a hamisat? Miért hisz el minden hazugságot?

Senki nem tudja.

Miért biztos abban, hogy van túlvilág? Ufó? Reinkarnáció?

Angyalok? Ördögök?

Miért?

Miért szeret gyűlölködni, haragudni, üvölteni, öldökölni, utálni? Miért rajong zsarnokokért, kóklerekért, hamis prófétákért? Miért?

Senki nem tudja.

Miért lehet minden rosszra rávenni, de jóra soha? Miért?

*Senki nem tudja.*

*A butáról csak azt tudni biztosan, hogy mindenkinél okosabbnak tartja magát, tette fel az íre a pontot Makemake, miközben már Venus egy köpcös szekeret rajzolt az Űrre. Küllős kerekekkel, szekéraljjal, saroglyával, bakkal, rúddal. Így néz ki az a világ szekere, buksikáim, amiről már beszéltem. Csak előrefele haladhat, de az ostobák belekapaszkodnak a saroglyába és húzzák, húzzák hátrafele.*

*Hányan is vannak?*

*Ezerből százharminchatan. A fogyasztékosokkal meg az egy örülttel együtt százötvenkilencen.*

*Venus ellépett a rajztól, vajon mit tesz a világ szekérével a középserű ember? Átlagos értelmű földlakóból nagyon sok van, sokfélék, elmosolyodott, a sokarcú sokaság. Egyik okos, másik ravasz, van racionális, van körmönfont, logikus meg lassú észjárású, csavaroseszű, tudálékos és tanulatlan. Megállás nélkül morfondíroznak valamin, de egyiknek sincs egyetlen fia maga teremtetten gondolatkája se. Sose merít saját kútfejéből, csakis a közkútból lefetyel. Saját véleménye a közvélemény. Számára az helyes, amit mindenki gondol.*

*Falkaeszüek, helyeselt Makemake.*

*Venus rámutatott a rajzra, az egyik fele a szekéralján ücsörög, ki se lát a rácsok közül, nem is tudja, merre mennek. A másik felének nem tetszik, hogy haladnak. Ők a kerékkötők, állandóan leugrálnak, botokat dugdosnak a küllők közé.*

*Hányan is vannak, Saturnus?*

*Saturnus kiszámolta, háromszáznegyvenegy meg háromszáznegyvenegy, összesen hatszáznyolcvankettő az ezerből.*

*Na, látod! Tőlük se megy előbbre a világ szekere egy jottányit se.*

*Azanyját, ez összesen nyolcszáznegyvenegy ember az ezerből, csapott a homlokára Mars. Valóban százötvenkilencnél nem több az értelmesebbje.*

*Jöjjenek tehát az átlagosnál értelmesebbek, az értelmiség. A diplomások, tudósok, doktorok, az idegen nyelveket beszélők, a lexikális tudásúak. Száznegyven fölötti ikúval.*

*Ne merd nekem azt mondani, hogy ezek is buták?*

*Miért ne merném! Mindent megtanultak, amit meg lehet tanulni, mindent tudnak, amit tudni lehet. Ezért tisztelet, elismerés, megbecsülés jár minden diplomás, nagy tudású földlakónak.*

*Csak az a baj, hogy a memóriát tartják észnek, és gondolkodásnak az emlékezőtehetséget.*

*Drágalátos, szépséges Venusom, jogosan büszkék arra, hogy mindenre emlékeznek, mindent megjegyeznek. Ez miért lenne baj?*

*Máris mondom, Mars uram.*

*Réges-régen minden tudás apáról fiúra szállt, szájról szájra adták át az öregek a fiataloknak mindazt, amit tudtak. Az volt a legeslegokosabb, aki mindenre emlékezett. Őt a legnagyobb tisztelet övezte. Mióta feltalálták az írást, a földlakók leírják, amit tudnak. A tudás már ott van a könyvekben. Ma nem kell mindent fejben tartani, csak tudni kell olvasni. Ennek ellenére ma is azt tartják a legeslegokosabbnak, aki kívülről fúj könyvtárnyi könyvet, betéve tudja az összes Shakespeare-t.*

*Jupiter közbeszólt, nem mindenki. Akad pár kivételes elme, aki régóta figyelmezteti az okosokat, kapjanak már észbe, fogják fel, hogy nem az ókorban élnek. A Nobel-díjas tudós, a C-vitamin feltalálója, Szent-Györgyi Albert például, aki nagy gondolkodó is volt, és igaz ember volt.*

*És jó pasi.*

*Mars féltékenyen horkant, én Venusom! Hogy mondhatasz ilyet?*

*Venus visszavágott, miért, nem jó pasi?*

*Jupiter rosszállóan nézett mindkét csillagra, és folytatta, Szent-Györgyi nem sokkal a halála előtt mondta, hogy a*

*könyvek azért vannak, hogy megtartsák magukban a tudást, mialatt mi a fejünket valami jobbra használjuk. Hozzátette, a tudást a könyvtárban kell tartani, s akkor a fejemet használhatom gondolkodásra, de ha a fejemet megtöltöm szecskával, mindenféle adattal, akkor a fejemet nem tudom használni. Ugyanis az agy gondolkodásra való és nem arra, hogy teletömjem, mint egy disznósajtot, állapította meg Makemake.*

***A jó memória nem jelent jó gondolkodást.***

*Venus a fátýol-köntösét babrálta, hiába mondta ki ez a zseniális férfiú, hogy minél több területet foglal el az agyban az idegen gondolat, annál kevesebb hely marad a saját gondolatra. A tudós földlakók még ma is százszor megrágott szavakból csipegetnek, válogatnak, rakosgatják össze-vissza, turkálnak bennük. Hozott anyagból gondolkodnak.*

*Second-hand gondolkodók, tette le a garast megint Makemake.*

*Venus a szekér orrára mutatott, ők fenn ülnek a bakon, a tudásuk nélkül nem haladna előre a világ, de nem ők irányítják a szekeret, mert az utat könyvhegyek takarják el a szemük előtt. Szavakat látnak, és nem a valóságot.*

***Nem gondolkodás az, ha szavak szülnek szavakat. Gondolkodás az, ha a valóság alkotja a szavakat.***

*Már csak huszonkét legkülönlegesebb meg az egyetlen zseni van hátra, számolt Pluto.*

*Venus menten bebizonyítja, hogy ezek is hülyék, gúnyolódott Eris.*

*Nem. Ők nem. Venus már nem gyömöszölte a fátýlát, lelkes lett, mert megint a kedvenc földlakóiról beszélhetett.*

*A világ szekere a különlegesen értelmesektől megy előre, mert mindig, minden évezredben, évszázadban, minden évben születnek páran, akiktől „pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen”, úgy halad a szekér. Iciri-piciri társaság, mégis eddig mindig ők voltak az erősebbek. Ők a tehetségek, a*

talentumok. Ők fogják erősen a szekérrudat, mindig előre néznek, nagyon figyelnek, mert az úton jóval előttük jár valaki, lehet, hogy csak a körvonalait látják, lehet, hogy csak a lába nyomát. De követik.

Mert ő az első.

Mindig van egyetlen egy első, aki feltalálja a kereket, aki kezét rajzol a barlang falára, magot vet a földbe, aki 88 billentyűt biggyeszt a zongorára, aki megírja az első operát, kitalálja az első regényt, az első szimfóniát, megfesti az első impresszionista képet, feltalálja a gőzmozdonyt, robotot, részecskegyorsítót.

**Az első, aki a járt útért a járatlant el nem hagyja.**

Ő a génusz. 1838-ban Fejér György filozófus írta le a talentumot.

Jupiter már olvasott is.

A láng észnek bélyeg jegyei közül az első az eredetiség. Azt jelenti, ideáját nem mástól veszi, hanem önnön kebelében leli fel. A második az újság. Azt jelenti, hogy nem jár szokott úton, hanem maga tör ösvényt első haladásra. Harmadik a függetlenség. Azt jelenti, nem szabály rabja, nem a szokás majma, nem utánoz példát, hanem ő szab törvényt, ő remekel példát, ő kezd szokást. Negyedik pedig a lelkesültség. Azt jelenti, hazája az ideák tiszta ege, éhe és szomja, a szép mesterség nyugalma, az érzéseinek kielégítése, gyönyörűsége pedig a génuszával való társalgás.

Ennél jobban ma se írhatná le senki a tehetség természetrajzát, de a filozófus kihagyta a legfontosabb tulajdonságot, a bátorságot. A génusznak háromszor nagyobb bátorsággal kell születnie, mint a legbátrabb embernek, fűzte tovább a tudós gondolatát Venus.

Az első bátorság, hogy merjen úgy gondolkodni, ahogy még senki nem gondolkodott. Merje azt kitalálni, amit még senki nem talált ki.

***Kitalálni az igazat. Inventare il vero, mondta Giuseppe Verdi.***

*Merje kigondolni a valóságot.*

*Már mondtam, és most megismétlem nektek, hogy  
**a valóság mindennél erősebb attól, hogy van. Volt akkor is, amikor senki nem volt, és lesz, amikor nem lesz senki. Van ott, ahol nincs senki, van akkor, ha senki nem tud róla.***

*A valóság ellensége minden hazug szónak, mindenféle butaságnak. A butaság retteg is a valóságtól, kerüli, mint a forró kását.*

*Az egyik nem is látja.*

*A másik megfordítja.*

*A harmadiknak elvarázsolt kastély, torztükör.*

*A negyediket szófal választja el a tényektől.*

*Az egyetlen, aki jól gondolkodik, az, aki a valóságnak megfelelően gondolkodik. A valóság ezt meghálálja, megmutatja magát, kikuttyogja neki a titkait, feltárja előtte a szükségszerűségeit, a Csodálatos Természet törvényszerűségét.*

***Az értelmes ember azt gondolja, amit lát.***

***Az értelmiségi pedig azt látja, amit gondol.***

*A második bátorság ahhoz kell, hogy merjen hinni abban, amit gondol, merje vállalni, vallani, tenni.*

*A harmadik, a legnagyobb bátorság ahhoz kell, hogy tudja, egy mű értéke önmagában érték. Nem attól értékes, hogy tetszik és nem attól értéktelen, hogy nem tetszik. Nem attól remekmű, ha mindenki ismeri és attól nem lesz fércmű, ha senki se ismeri.*

*Giuseppe Tomasi di Lampedusa Párducára az író életében nemet mondtak a kiadók. A halála után jelenhetett csak meg és hatalmas világsiker lett.*

*Botticelli képeit háromszáz évig semmire se tartották, vetette közbe Jupiter.*

Van Gogh életében csak egyetlen egy képet adott el, jegyezte meg Pluto.

Mozart nyomorban halt meg, mondta Makemake.

Ghandi azt mondta,

**először megtűrnek, aztán kinevetnek, végül gyűlölnék. – És te győzől.**

Az elsők, akik járatlan úton járnak megelőzve korukat, sokszor halnak meg szegényen, ismeretlenül, kevés követővel, a kortársak többsége ki nem állhatja őket. Az utánzók, másolók, plagizálók, az örök másodikak pedig meggazdagodnak, világsikerben lubickolnak.

Akkor mi a jó abban, ha valaki első? Igazándiból semmi, legyintett Eris.

Nincs az a pénz, amiért én elmennék géniusznak, vigyorgott Pluto.

Akkor miért csinálják?

Mert nem tudják nem csinálni.

Mert megéri. Az a tudat éri meg, hogy én találtam ki, hogy én fedeztem fel, hogy én csináltam meg először, én mondtam ki azt, amit még senki.

Ez olyan örömmézés, amihez nincs fogható semmi más.

Tudod, Pluto, van az a pénz. A második minden pénzt megadna, minden sikerét, plecsnijét, az egész vagyonát odaadná, ha ő lehetne az első. De ez az érzés, amiről örökre lecsúszott.

Megalkotni, teremteni, létrehozni valamit, olyan érzés, amit soha senki az alkotón kívül nem érezhet. Amit akkor éreznek, ha kész a mű.

Venus elmosolyodott, talán csodálatosabban senki más nem is fogalmazta meg ezt az érzést, mint a világ egyik legnagyobb költője.

A Mindenségen megjelent József Attila sora.

**Irgalom, édesanyám, mama, nézd, jaj, kész ez a vers is!**



## **Mese a Mandula Magocskákról, na meg a beszariságról**

Tegnap a butaságtól kongott Gauss mester harangja. Venus le sem ült, megállt a csillagok között, megvárta, míg minden szem rászegeződik.

Miért születik az egyik ember butának, hogy aztán az is maradjon, és miért születik a másik értelmesnek haláláig.

A földlakók, mióta világ a világ keresik a választ.

Miért?

Venus hátrakulcsolt kézzel kezdett sétálni, a maga tanítónénis módján, hol volt, hol nem volt, de volt, két pici baba. Amint kinyílt a szemük, az anyut nézték, amikor ringatta őket, amikor tisztába tette őket, az anyut figyelték, ahogy jött, ment, tett, vett. Pár nap se telt el, amikor egy ismeretlen arc hajolt a bölcső fölé. Az egyik csecsemő nézte, nézegette figyelemmel, aztán lassan elmosolyodott, nevetgélés lett a vége. A másik kicsi abban a pillanatban felsírt, amint meglátta az idegent, belevörösödött a bőgésbe, akkor se hagyta abba, amikor eltűnt az ismeretlen. Az anyukák ezt úgy mondják, hogy az én gyerekem mosolygósnak született, az én gyerekem sírósnak született. Az anyukák mind nagyon jól tudják, hogy ezek a kicsik már akkor ilyenek, amikor a nagyvilágból még semmit nem láttak. Az egyik baba azzal született, hogy a világtól félni kell, a másik baba azzal született, hogy nem kell félni a világtól. Ám nincs kétféle világ. Csak egyetlen egy adjonisten! van. De kétféle fogadjisten! a válasz. Egy síró meg egy mosolygós.

A lélekgyógyászok pont fordítva mondják. A kicsiket a környezet, a körülmények teszik ilyené vagy olyanná.

Talán mert meg vannak fordítva, nem lélekgyógyítók, hanem lelki betegek.

*Pluto! Jobb, ha nem piszkálok a pszichológusokat, mert rögtön rád fogják, hogy azért gonoszkodsz, mert sanyarú kiscsillag életed volt.*

*Én csak megkérdezném, mit szólnak azokhoz az ikrekhez, akikből az egyik ördög lesz, a másikkól pedig angyal?*

*Mit szólnak azokhoz a háborús gyerekekhez, akiknek fele még vén korukban is csak akkor tudnak elaludni, ha a fejüket bedugják a paplan alá, mert a bombázás szétcincálta az idegeiket? A másik fele meg azon nevetgél, hogy az óvóhelyen a Pistike megmutatta neki a fütyülőjét?*

*De nem kérdezek tőlük semmit.*

*Mert fontosabb, hogy mára már megvan a válasz arra a kérdésre, hogy miért születik az egyik kicsi ilyennek a másik olyannak. Végre megtalálták a tudósok.*

*Drága Jupiter, elő a génekkel!*

*A génkutatókat izgatta, mi van az ösztönös felsírás-felnevetés hátterében, és addig-addig turkáltak a gének között, míg fel nem fedezték, melyik gén ludas abban, hogy az egyik baba félelemmel születik, a másik meg nem. Ráleltek a D4 dopamin-receptor gén 7R variánsára. Azok a földlakók, akik ezt a gént hordozzák, örülnek az újdonságoknak, sok a felfedező, világutazó közöttük, merészek, kockáztatnak, szeretik a szabadságot. Míg a D4-4R variáns gyakoribb azoknál, akik tartanak a változásoktól, félősebbek, a biztonságot szeretik. El is nevezték ezt a gént ideológiai génnek, mert jelentősen meghatározza a világképet.*

*Elég, Jupiter, hagyjuk a dénégyet, a héterret meg négyerret, mert megfájdul a fejem. Én ennél láthatóbb felfedezést mondok, ült le végre Venus.*

*A génkutatók után az agykutatók is azon tanakodtak, hogy kell lennie valaminek az agyban, amitől az egyik ilyennek születik, a másik meg olyannak. Őket követték a politikusok. Miért van az, hogy a választók egyik része ösztönösen a konzervatívokra szavaz a másik fele meg a liberálisokra?*

*Keresgéltek, keresgéltek, hosszan keresgéltek, míg aztán jött egy tehetséges és kíváncsi angol színész, Colin Firth, aki kétezer tízben eljátszotta a The King's Speech-ben a dadogó Hatodik György királyt. A szerep kíváncsivá tette, sokat olvasott az agy rejtelseiről, végül felkérte a University College London's Institute of Cognitive Neuroscience tudósait, kutassák már ki szépen, miben más a konzervatív párti és a munkáspárti politikusok agya.*

*Innen megint Jupiter jött.*

*A tudósok megállapították, hogy különbözőek azok az agyi területek, melyek a kockázatot, bizonytalanságot, vészhelyzetet dolgozzák fel.*

*Amikor egyes agyterületeken drámaian megnő az idegsejtek nyulványosodása, megnőnek a köztük levő kapcsolatok, ettől bizonyos agyrészek nagyobbak lesznek. Ezeknek gyakoribb az aktivitásuk. Ez azt jelenti, tettekre készebbek, lendületesebbek, gyorsabbak, fokozottabb a tevékenységük. A vizsgálat a liberális résztvevőkben nagyobb tömeget mutatott ki az anterior cingularis kéreg területén, kimutatta, hogy az övtekervény, az anterior kortex nagyobb mennyiségű szürkeállománnyal rendelkezik, vagyis az övtekervény nőtt nagyobbra. Ez az öntudatosság központja. A konzervatív résztvevőkben viszont a vizsgálat a két kis mandula magocskából álló amygdala területén, a félelem központjában mutatott ki nagyobb tömeget.*

*Ez a felismerés volt az első bizonyíték arra, hogy különbségek vannak a konzervatívok és liberálisok agyának anatómiai felépítése között.*

*Jupiter kimerülten rogyott le Venus lócája mellé, egy szuszra ennyi tudomány már neki is sok volt. A Mindenséget meg úgy fejbe kólintotta a tudomány, hogy pörgő csillagokat látott maga előtt.*

Venus sokáig gondolkodott, pofonegyszerű az egész, kezdte végül, mert szokása volt addig gondolkodni valamin, amíg az a valami nem lesz pofonegyszerű.

A fenébe a politikával! Konzervatív meg liberális. Szavak! FigyeljeteK ide! Van a földlakó. És ott van körülötte a külvilág, ahonnan éppen fenyegető jelentés jön, vészhelyzet van. A jelek megérkeznek az agytörzsbe. Ha a Mandula jobboldali magocskája nagyobb, mint illenék, beindul, bekapcsolja a vészcsengőt, riadót fuj, beszarni! Üss vagy fuss! Támadj vagy menekülj! Ölj vagy bújj el! Erre a földlakót félelem járja át, vagy üvölt, verekszik a félelemtől, vagy moccanni se bír, gyáván bebújik a mama szoknyája alá. Ha meg az övtekervény szürkeállománya nagyobb, a vészhelyzetre ez a terület lesz tetteK kész, azonnal kiadja a parancsot, nyugi! Ne hisztizz, értsd meg, dönts el, oldd meg, mássz ki a szarból, nem lesz baj, meglátod! Az ösztönei azonnal kikapcsolnak minden érzelmet, csak cselekszik. Szembe néz a veszéllyel, elhárítja, kimászik belőle.

Ezt ismerem, mondja a hétpróbás Pluto. Túlélőre kapcsol.

Venus csettintett,

**Az egyikén úrrá lesz a félelem, a másik úrrá lesz a félelmen.**

Akkor az egyik a félelem irányította ember, a másik meg az ész irányította ember, okoskodott Makemake David Riesmann után szabadon.

Liberális újszülött meg konzervatív újszülött. Bizisten! nem hallgatlak tovább! Eris felállt.

Azt hiszed, hiányozni fogsz? kérdezte Mars, mire Eris leült. Mi az, hogy liberális meg konzervatív, fordult Jupiterhez.

A konzerv eredetileg azt jelenti, légmentesen záródó üvegben tartósított élelmiszer.

Vagyis befőtt, mondta Pluto.

*Pontosan. A konzerválás tartósítást jelent. A konzervatív ember a régihez ragaszkodó, a változásokkal szembe helyezkedő.*

*A liberális szabadelvűséget, engedékenységet, elnézést jelent. Haladó szelleműt, korszerűt.*

*Jó, Jupiter, de nekem ez nem elég a szabadságról, jegyezte meg Venus. Patetikus pózba vágta magát, Marianne-ra, a francia szabadság ikonjára hasonlított.*

*A libertas, a szabadság szó a legszebb, legkedvesebb szavam. Ódákat tudnék zengedezni róla. A csodálatos nagy francia forradalom ültette az emberek fejébe. A liberté, égalité, fraternité, a szabadság, egyenlőség, testvériség a francia felvilágosodás jelszava volt, a szabad gondolkodásé. Mind a mai napig, minden haladó gondolkodó ezt az eszmét vallja, ezen nőtt fel, ebből él. Ez a szó szép. Szabadon gondolkodni szép. Szabadon élni szép.*

*Venus ingatta a fejét, szinte danászott, li-ber-té, li-ber-té.*

*De aztán összeszedte a gondolatait. A félősből félelmet kelt minden, ami nem biztonságos. A változás mindig bizonytalan, nem lehet tudni, mi lesz. A változás megzavar mindent, amit az ijedős földlakó megszokott. Maradjon hát mindig minden úgy, ahogy van, ott, ahol van. Ami eddig nem volt, ne is legyen. De a nem ijedős földlakó élvezi a változást, sőt, maga változtatja meg, azt, ami csípi a szemét. Számára kíváncsi minden ismeretlen, neki mindenáron meg kell tudni, mi van az Óperencián túl.*

*A gyáva a kiismerhetetlen nagyvilágtól retteg állandóan, a tények fenyegető fenevadak, galád módon ott vannak az orra előtt, fél tőlük, a szorongást csak úgy tudja megszüntetni, ha átrendezi a tényeket a maga szájíze szerint. Bebeszél magának egy másik valóságot.*

***Az egyik az igazat keresi, a másik az igazát.***

***Csak egy kicsi vessző, és két világ.***

*Egy olyan valóságot kezd látni, ami már nagyon is tetszik neki. Ezután ehhez a kitalált valósághoz tartja magát körme szakadtig. Aki ellentmond, hazudik, ő sokkal jobban tudja, mi az igazság.*

*Mindent jobban tud, mindenkinél különb, nőnél, zsidónál, négernél, gyereknél, öregnél, a szomszédnál. Mindenkinél nagyobb, erősebb.*

***A gyávának az ostobaság a fegyvere.***

*A kör bezárult, mosolygott Makemake, visszakanyarodtál a butasághoz.*

*Mert ennek ez a dilije, biggyesztette le a száját Eris, bele van akadva a butaságba.*

*Venusból kitört a nevetés, jól ráfáztál, bántani akartál, de mérgedben kiköpted az igazat. Igen, igaz, ki vagyok akadva a butaságra.*

*Most pedig, alvás!*

*Álmodjatok szépeket, felejtsetek a géneket.*

*A tekervényekre tojzatok, örüljetek,  
hogy nincs mandula magotok.*

## ***Mese arról, hogy a hazugságnál nincs alattomosabb gyilkos***

*Emlékeztek, ugye, az első csalóra, aki találkozott az első ostobával?*

*Még szép, hogy emlékszünk.*

*És mit tett ez a pernahajder az ő oktondijával? Átverte a palánkon a hülyéjét.*

*Hogyan verte át? Azt mondta, most beszéltem az istenemmel.*

*És beszélt? Nem.*

*Tehát? Tehát hazudott.*

*Venus összevont karral, terpeszben állt a csillagok előtt. Szigorúnak látszott, de csak komoly volt.*

*Már mondtam, nekem a legszebb szó a szabadság. Örültem szeretem. És a legromdább szó a hazugság. Iszonyatosan utálok. Ha egyetlen orrba rúgással megsemmisíthetném, megtenném, és leülném az életfogytigot.*

*Mi lenne a szabadságvágyaddal?*

*Megérné! Tudjátok, nem vagyok ijedős, de a hazugságtól nagyon félek, és féltelek benneteket is. Alattomos. Átver boldog-boldogtalant.*

*Venus hátrakulcsolta a kezét, lehajtott fejjel sétálni kezdett.*

*Ez nem tetszett a csillagoknak, mert Venus szeret kalimpálni a karjával, ha beszél. Ez a komolyság is fura. Ha nem jókedvű, akkor mérges. Vagy röhög, vagy morog.*

*A csillagleány végül megállt, felemelte a fejét, buksikáim, eddig a csodálatos, izgalmas Kék Bolygóról meséltem. Arról a kis csodáról, melyen ugyan megszületett a butaság is, sőt, fejlődött, nőttön-nőtt, hol itt, hol ott ütötte fel a fejét, de a sok ostoba nem tudott győzni a kevés értelmes felett. A világ szekere haladt a maga útján, mind csodálatosabb lett, a fikarcnyi génusz, a pár tehetség és értelem hajtotta előre. A buta többség ellenére.*

*De mára a butaság birtokba vette a szekeret, háttal ül a bakon, hátrafele hajtja a járgányt, kezében az ostor,*

***a hazugság.***

*Emlékeztek arra a se-sava se-borsa legényre is, aki álmaiból megteremtette az Atyaúristent?*

*Óh, atyám! sóhajtott Pluto. Nem volt elég belőle?*

*Nem, mert ez a két anyaszomorító bepalizta az egész Kék Bolygót egy bitang nagy hazugsággal, az istennel, aki nem létezik, mégis mintája minden diktátornak. Etalonja minden zsarnoknak. Prototípusa minden önkényúrnak, kényúrnak, egyeduralkodónak, ellentmondást nem tűró parancsuralomnak, zsarnoknak, na meg a bülbülszavú populistáknak.*

*Erre az egy kaptafára működnek a tömeggyilkosok és szekta vezérek.*

*Venus megpördült maga körül, végre befejezte ezt az idétlen komolykodást, megjelent a mesemosoly a szája csücskében, feltartotta a mutatóujját, akkor lássuk,*

***miből lesz a cserebogár?***

*Jupiter értelmelte, ez egy szólás, mely szerint valaki egyszer csak éppen az ellenkezője lesz annak, mint ami addig volt. Akkor hangoztatják, ha valakiből főnök lesz, nagyfőnök, még nagyobb főnök.*

*Óh, mióta hatalomra került más lett. Megváltoztatta a hatalom.*

*Egy frászt változtatta meg!*

*Lehet akár tíz diplomája, mind ostoba, aki azt hiszi, hogy a hatalom megváltoztat bárkit is. A hatalom azt jelenti, hogy valaki megteheti azt, amit hatalom nélkül nem tehetett meg, olyan lehet, amilyen addig nem lehetett. Egy vékonydongájú suttyó egyedül nem mer nekimenni egy behemótnak, mert a behemót felkeni a falra. De ha ez a gyáva nyaviga parancsol száz behemótnak, mindenkit felkenettet a behemójtjaival a falra. A hatalomtól a jó ember nem lesz rossz, és a rossz se jó.*



*A tisztességest a hatalom nem képes tisztességtelenre változtatni, mert a tisztességes nem tud tisztességtelen lenni, ha szeretne se. A tisztesség sem elhatározás kérdése, mint oly' sok veleszületett képessége a földlakónak.*

*Nincs olyan, hogy mától rossz ember leszek, és olyan sincs, hogy mától jó ember leszek.*

*Éppen, mint a szerelemben. Olyan nincs, hogy bele akarok szeretni. Az akaratnak semmi köze az érzelmekhez, bölcselkedett Mars a kedvenc témájáról.*

*Bizony, éppen olyan, Mars uram, bólintott Venus, és elkerülte Mars tekintetét.*

*Buksikáim, a nagy cserebogár kicsi cserebogárból lesz. Körülnézett, jó lenne, ha nem vihognátok. Azt hiszitek, hülyülök. Hát nem!*

*A kicsi földlakók húszhónapos korukban beletotyognak a dackorszakba. Eddigi életükben egyetlen egy egész volt a világ, magukról egyes szám harmadik személyben beszéltek. De ekkor kiderül a kicsinek, hogy a világ kettő, és ebből ő az egyik. A Baba csinálja, sitty-sutty eltűnik, helyette jön az Én csinájom.*

*Ekkor csípőre tett kézzel a csöppség fölé tornyosul a külvilág. Nem szabad! Csakazéjtis csinájom.*

*Akkor kikapsz. Akkoj én ojdítok.*

*Akkor én megbüntetlek. Akkoj én gyűlöllek, utállak, ne szólj hozzám.*

*Nagyjából ez a dac-dráma menete. Tele van énakajommal, és nemakajommal, csakazéjtis csinájommal, csakazéjtse csinájommal, enyémmel, nekem kellel. Hisztis üvöltözéssel, sírásokkal, dacokkal, tiltásokkal, nyaklevesekkel, fortyogó tehetetlenséggel, reménytelen rimánkodásokkal, kérlek szépen, hagyd abba a sírást, hagyd abba!*

*Az anyukák kimerülnek, a kicsik meg negyven hónapos korukban kitotyognak a dackorszakból, a fejlődés következő grádicsára lépnek, megtanulják, mi az ördögöt kezdenek a*

nemekkel, a nemszabadokkal, meg a tilosokkal. A hisztis hároméves-korba belép minden csöppség, átesik rajta, de nem minden pulya lép ki belőle. Felnőnek ők is, de nem viselik el a kívülág jogát ahhoz, hogy mást akarjon, mint, amit ők akarnak, nem felejtik a tiltást, a szigort. Sokan szófogadással, bólogatással befedik a burjánzó mérgüket, de titokban arról álmodoznak, ha tehetnék, mindenkit kinyuvasztanának. Egy mézédés mosolyú híres író, akit mindenki szeret, így írta meg a naplójában.

**Hátralevő életemben már soha nem követhetek el olyan bűnt, amiért előre meg ne bűnhődtem volna.**

Eszem a drága kisszívét! Már meg is bocsátott magának. Bárkinek árthat, mert a papa jól elnászpángolta, mikor forró vízben kimosta a cicát, aztán kiakasztotta száradni, csúfolódott Pluto.

Miért gúnyolod? álmélkodott Saturnus. Biztosan jó ember, hiszen mindenki szereti.

El se tudod képzelni, barátom, mennyi megvadult zsarnokocska garázdálkodik a zárt ajtók mögött, fordult Makemake az értetlenkedő csillaghoz. Akiket mindenki szeret. Zsarnok apák, asszonyverő férjek, ártó főnökök és barátok, erőszaktevők, büdösszájú, visszautasított zaklatók.

Alattomos, nyákos giliszták, akik az ajtón kívül imádnivalók, de, ha belépnek oda, ahol négyszemközt vannak az áldozatukkal, szörnyeteggé válnak.

Aranyhajú Venusom, ők mindennapi földlakók, annyi van belőlük, mint a nyű. De nem ők lesznek a Hitlerek, Sztálinok, Nérók, Dzsingisz Kánok, Putyinok. Miből lesznek a diktátorok?

Már megmondta az okos nőszemély, cserebogárból, gúnyolódott Eris.

Venus két könyökét a térdére támasztotta, állát az összekulcsolt kezére ejtette, ahogy szokta, így válaszolt.

*A virtigli diktátorok azokból lesznek, akik megmaradtak hisztis háromévesnek, örökre benn ragadtak a dackorba, sose léptek ki belőle. Megfogadták minden nemnek, minden nemszabadnak, minden tilosnak, ha felnőnek, mindent megcsinálnak, amit akarnak, mindig ők fognak ordítani, és soha többé senki nem mondhat nekik nemet. Megfogadták, hogy az egész Kék Bolygón állnak majd gyilkos bosszút minden pofonért.*

*Persze, ez önmagában még nem emelné ki a diktátorokat a hasonszőrűek közül. Ha bosszúvágyból sok van bennük, hogy kerek legyen a kerek, érzelemből kevesebbnek kell lennie.*

*Csököttek.*

*Nem tudnak szeretni, mondják a földlakók, mert a földlakók szeretik a szeretet szót, reggeltől napestig ömlik a szájukból. Éjjel-nappal hangoztatják, úgy szeretem, hogy mindent megteszek érte. Azt sose hallani, hogy*

***úgy szeretem, hogy semmit nem teszek meg ellene.***

*Hogy nagyon szeretem, ezért nem bántom, nem okozok fájdalmat, nem üvöltözök vele, nem ütöm, nem kínozom, nem ölöm meg. Nem ártok neki.*

*Venus felállt, körülnézett és nagyon halkán, finoman, lassan ejtette ki a száján, hogy nem ártani!*

*Csettintett az ujjával.*

***Nil nocere!***

*Ne árts, mondta Hippokratész.*

*Venus visszaült a lócára, a nem-ártani parancsa hiányzik a csököttekből. Mindegyik buja izgalmat érez, amikor sikerül valakinek tönkretenni az életét. Minél többnek, annál jobb. Ha tömegeknek, az a legjobb.*

*Kicsit hallgatott, aztán folytatta.*

*Lássuk tovább, mi szükségeltetik a diktátorkodáshoz a dackórságon és az ártáson kívül.*

*Mindegyiknek alacsonynak kell lennie. Pici pasi volt Dzsingisz kán, Attila, Nero, Hitler, Sztálin, Napoleon, Mussolini, Putyin, i ták dálse.*

*Természetesen hozzá teszed, hogy vannak kivételek, mondta Makemake.*

*Természetesen, hozzá teszem, mert mindig vannak kivételek. Ha nem teszem hozzá, gondoljátok azt, hogy hozzátettem.*

*Fészkelődött egy keveset, aztán folytatta.*

*Az alacsony fiúk szeretnének hórihorgasak lenni, minél kisebbek, annál nagyobbban látszani. A világ urának álmodják magukat, ám seggdugaszok. Az éig érő álmom a porbafingó valósággal karöltve kegyetlenül megkínozza őket. Kisebbrendűségi komplexus, állapította meg Jupiter.*

*Venus bólintott.*

*Mindegyik kekeckedő, balhés kamasz. Az utolsó évtizedek összes híres diktátorát kicsapták az iskolából, ollikat többször is.*

*Mindegyik hibás egyednek született. Van közöttük kacsa karú, karikalábú, diótörő állú, cápaszemű. Egyik se leányálmom. Kivéve a szép szál, izmos zsarnokokat, kacsintott Venus Makemakéra.*

*Kivéve, ismételte meg szertartásosan, de aztán huncut fintorral hozzátette, persze, a robosztus, impozáns termethez sokszor járul hihetetlenül parány bögyörő. Ezzel máris löttek a „tisztelet a kivételnek”.*

*Ez ám a kisebbrendűségi komplexus! mégpedig a javából, jelentette ki Mars nagyhangon. Érzékeltetve, neki aztán semmi oka, semmiféle aprósági komplexusra, az emberfia szereti, ha faltörő kos van a suspensorában, nem pedig selyemhernyó.*

*A Mindenség harsogott a nevetéstől. Mars csodálkozva állt a hahotázásban, miért, mit mondtam, nem mondtam semmit.*

*Az univerzális röhögésben senki nem vette észre, hogy Venus orcája vérvörösre pirult. A bájjal teli szépséges leánynak*

*Mars szavaitól nem nevezhetnékje támadt. Inkább, mintha pillangók támadtak volna fel a gyomrában.*

*Aztán a nagy viháncolásban volt ideje összeszedni magát, leinteni a hangoskodókat, hogy aztán nyugodtan folytassa a zsarnokok meséjét.*

*Mindegyik arról álmodott, hogy zseni lesz, egyszer az egész világ a lába előtt hever. Az egyik nagyobb költő szeretett volna lenni, mint Puskin, a másik nagyobb futballista, mint Puskás Öcsi, a harmadik nagyobb író, mint Dante Alighieri, a negyedik Leonardónál is nagyobb festőművész. Ügyesnek ügyesek voltak, de piszkosul tehetségtelenek. A világ nem letről nézett fel rájuk, hanem magasból tojt a fejükre.*

*Hitlert fel se vették a bécsi Művészeti Akadémiára, szobafestő mázolóknak csúfolták, amikor ő világraszóló festőnek, hatalmas építésznek vélte magát, mondta Jupiter.*

*Elutasították őket, és ez még annál is sokkal jobban fáj, mintha szíjat hasítottak volna a hátukból, mondta Makemake.*

*Ezt a békát aztán soha nem tudták lenyelni, mondta Pluto.*

*Itt véget is érhetek volna az álmaik, mint oly' sok akarnok senkinek.*

*De nem! Mert mind kivételes szónoki képességgel született.*

*Mind lyukat tud beszélni az egész világ hasába. Mindegyik álnokul halkán kezdi, aztán megrészezől a saját szavaitól, bezsong és bezsongtatja a tömeget. A taszító kinézetű Hitler beszédei alatt elélvezett sok Mutti, Mutter, Gross Mutter.*

*Amint felfedezik magukban a szófosás sajátos tehetségét, már tudják, semmi nem állíthatja meg őket a diktátorsághoz vezető úton.*

*Pillanatok alatt bepofázzák magukat egy pártba, melynek vezérei lesznek.*

*A múlt századi diktátor-jelöltek először a bolsevista, kommunista, szocialista pártokat szúrták ki maguknak, az olyan jó kis balhész, forradalmi, gondolták, de egyiknek se jött*

be. Mussolini munkáspárti szocialista napilappal kezdte, a Popolo d'Italia-val. Aztán már 1921-ben a Partito Nazionale Fascista párt vezére lett. Neki köszönheti a Kék Bolygó a fasizmus szavacskát. Hitler is bolsevista bandában kezdett, onnan spiclinek küldték át egy jobbos ellentáborba, 1921-ben ebből a pártból megszínálta a Nazionalsozialistische Deutsche Arbeiterparteit, a náci pártot. Persze ő lett a pártvezér. Az orosz és Kelet-európai diktátorok véresszájú kommunista ifjoncok voltak.

A diktátor-palánták mindig egyik pártból a másikba ugrálgatnak, egyik eszméből a másikba, mert ők nagyon is tisztában vannak azzal, hogy egyik kutya, másik eb. Keresztény, náci, kommunista, szocialista, muszlim, fasiszta, konzervatív? A keresztények keresztes háborúkban öltek, a jezsuiták boszorkányokat gyilkoltak, a fasiszták partizánokat, a nácik zsidókat, a dzsihád hitetleneket, a konzervatívok felfedezőket, a koncepciós perekben társaikat akasztották fel a komcsik.

Nincs más dolguk, mint kiválasztani azt a mesebeszédet, amit legtöbben szeretnek hallani. Megfejtethetetlenül jó orruk van ahhoz, hogy kiszagolják, merre találtaik a legtöbb bugyuta, akik majd az ölükbe pottyantják az áhított hatalmat.

Mert minden zsarnok születésétől fogva tudja, hogy **ostobából sokkal több van, mint okosból.**

Ez a veleszületett tudás az önkényurak titka.

Akkor professzorom, kérem szépen az önkény jelentését!

Önkény, amikor egyetlen személy kizárólag a maga érdekei szerint valósítja meg az akaratát, felfogását, céljait, nézeteit erőszakkal és fenyegetéssel, mindenki ellenére, mások semmibe vételével, mások kárára. Csakis a saját vágyaik, ösztöneik, indulataik kielégítésére a saját kényük és kedvük szerint.

**Önkényúr, aki mindig azt csinálja, amit akar, és mindenki azt csinálja, amit ő akar.**

*Buksikáim, Jupiter meghatározta a munkát, amire a hisztis hároméves vágyott, rendes munkaköri leírással. Én felsorolom nektek a munkaeszközöket. Venus csettintett, íme, az első*

***similis simile gaudet.***

*Hasonló a hasonlónak örül.*

*Ha ezt lefordítom az önkényuralom nyelvére, akkor így szól,*

***hülye hülyít hülyéket.***

*A Kék Bolygón az okosok úgy vélik, a diktátor mindig tudja, mit akar a tömeg. Nem. Csak azt tudja, ő mit akar! Valójában csak a saját vágyairól, félelmeiről, dühéről tud mindent, ezeket kiáltja világgá, ezekkel varázsolja el a hallgatóságát. A titok csupán az, hogy az álma azonos a legtöbb földlakó álmával. A szívükből beszél, mondják és imádják. Ő a Kánaánra áhítozik? Megígéri az ámuló tömegnek a Kánaánt. Hatalmasnak képzei magát? Népem, te vagy a leghatalmasabb, harsogja.*

*A német nép kirobbantotta az első világháborút, aztán ezért a világtól jól kikapott, mindent elveszített. Erre a német nép felháborodott, tőle mindent elvettek. Halálosan meg volt sértve.*

*Erre jön egy halálosan sértett Hitler nevű senki, telebeszéli a német nép fejét azzal, hogy téged, én német népen igazságtalanul támad a világ, te nem ezt érdemled, mert te minden népnél jobb vagy, mert te németnek születtél. Homlokán kidagadó erekkel harsogja, hogy deutsche, deutsche über alles! Én újra nagygyá teszlek. Az egész világ lesz az élettered.*

*A Führert Isten megbízottjának tartották, pedig nem tett mást, csak világgá kürtölte az álmát, mely álmom szerint ő lesz a legnagyobb, és az övé lesz az egész világ.*

***In hoc signo vinces***

*Ez a második. Vagyunk mi a jók, és ők a rosszak. Pofonegyszerű. Nem vagyok semmi? Nem vagyok senki?*

*Hohohó! Nem úgy van az, barátocskám! Én úgy, ahogy vagyok, jobb vagyok nálad, mert te más vagy. Én német vagyok, te nem. Én hottentotta, angol, holland, orosz vagyok, te pedig nem. A nacionalizmus, a legalattomosabb mákony. Ma az önkényurak ezzel tartják egyben az egész falkát.*

*A harmadik eszköz a*

### **Nocere!**

*Ma nem kell máglya, nem kell kötél. Nem kunszt bárkit kinyírni, csak ki kell rúgni az állásból úgy, hogy sehol ne kapjon munkát szerte a hazában, ki lehet rúgatni a párját, gyerekeit, egész pereputtyát. Nem kunszt megmutatni, hogy akkor csapok le rád, amikor csak kedvem tartja.*

*A legjobb móka a koncepciós per. Ez a rágalmazás hivatalos neve. Megint virágkorát éli. A boszorkányperekben kimunkált gyakorlatot Sztálin modernizálta. A módszer menete a következő, ártatlan vagy, de én megvádolalak. És addig kínozlak, amíg be nem vallod, hogy elkövetted azt, amit nem követtél el. Ezzel elismered, hogy nem rágalmaztalak meg, bűnös vagy.*

### **A rágalom a leggyilkosabb hazugság.**

*Venus a csillagok közé telepedett törökülésben, mielőtt elmegyünk aludni, elárulok nektek egy titkot. Az a helyzet, hogy az okos földlakók úgy gondolják, a diktátor a diktátorkodásért csal, hazudik, rabol, öldököl. Az ostoba földlakók meg azt, hogy eszméért, az ideáért, elvekért. Egy frászt! Titokban csak a gyerekkori álmom a cél, hogy egyszer ő lesz a világon a leggazdagabb.*

### **Az igazi cél a zsozso.**

*A múlt despotái még kérkedtek a dáriusi kincsekkel. Az újkoriaknak titkolni illik. Ők jobbára nyomorban születtek, putriban nőttek fel. És mire csúnya életük csúnya befejezéséhez közeledtek, országuk leggazdagabb emberei lettek. Hitler nincstelennek írta le magát a végrendeletében, ám övé volt a világ legnagyobb műkincsgyűjteménye, amit*



halála után a több ezer kilométeres rejtett alagútból 80 teherautó dugig megpakolva hozott ki. Svájci bankokban még mindig negyvenötmilliónyi márkája rejtőzik. Amikor szemet szúrt a piperkőc divatozása, luxus élete, a palotája, Berchtesgaden, felháborodott, mindez csekély kárpótlás azért, mert meg nem értett zseniként kell leélnie az életét, neki nincs java, ő a népe javáért él.

Egy mai jobboldali, konzervatív diktátorocska, baloldali, liberális korában el is szólta magát egy riportfilmben ezerkilencszáznolcvannyalc május tizenhetedikén.

„Ha így haladunk a szervezettségben, akkor határ a csillagos ég. Elvileg akkor itt iszonyú szervezetet ki lehet építeni, ez meggyőződésem, és akkor majd gazdálkodni fogunk, befektetünk, forgalmazunk, így lesz, remélem. Ha nem nyerünk, hazamegyek és kitörlöm a fenekemet az alkotmánnyal.”

De nyertek, ma már ő az ország leggazdagabb embere, földek, kastélyok, gyárak, sajtó, média, minden az övé, külpolitikáját csakis a jatt irányítja: Ide a zsupát az én zsebembe, és akkor híved vagyok és híve vagyok az országodnak.

Ő fizetésből élő munkavállalónak írja le magát.

Akkor a riportfilmben az ifjú forradalmár leple alól kibújt a pénzéhes csóró, nem azt mondta lelkesen, ha győzünk, felvirágoztatom az országot, boldoggá teszem a népet. Nem, nem. Hanem azt mondta,

**iszonyú szervezetet építünk ki, gazdálkodni fogunk, befektetünk, forgalmazunk.**

**Határ a csillagos ég.**

## **Mese arról, hogy a rossznak dicséret, a jónak meg büntetés jár**

*A Mindenségen már fenn volt a felirat,*

***a jóra mondani, hogy rossz. Hazugság.***

***A rosszra mondani, hogy jó. Hazugság.***

*Venus alatta ücsörgött.*

*Mindmáig keletkezhettek úgy diktátorok, hogy már az apuka is az volt, a csemetének ölébe hullt a hatalom. Aztán vagy élt vele vagy visszaélt vele, jól használta a hatalmát vagy rosszul, attól függően, hogy jó volt vagy rossz. De nem róluk mesélek.*

*A földlakók történetében legtöbbször a győztes hadvezérek szerezték meg maguknak a vezetést, erősek voltak, kegyetlenek voltak, a hatalmuk is erős és kegyetlen volt.*

*De róluk se beszélek.*

*Manapság a demokrácia a módi,*

***a nép választja meg a maga diktátorát.***

*Csak a választott diktátorokról beszélek. És akkor már a hazugságról beszélek.*

*Az a valaki lesz az egyeduralkodó, akit a többség választ meg.*

*Aki azt akarja, hogy őt válasszák, a többséggel kell meggyőztetnie magát.*

*A diktátor aspiránsok, akik tudják, hogy a többség buta, azt is tudják, hogy az oktondik a hazug szavakat szeretik a legeslegjobban a világon, mert a hazugság az egyetlen, ami megmenti őket attól, amitől a legeslegjobban félnek.*

*A valóságtól. A tényektől.*

***Az ostoba főellensége az igazság.***

*Minél több és több hazugság hálózza be a Kék Bolygót, annál több diktátort választanak meg a földlakók.*

*A Kék Bolygón ma populistáknak illik hívni őket, de diktátor mindegyik a javából. Pop-diktátorok.*

*Jupiter értelmezett, a populus népet jelent latinul. A populizmus pedig a népszerű, a többség akaratával egyező irányzat. Lényege a népszerűség hajhászása, a megtévesztés, olyan ámító beszéd, amit szívesen hallanak a választók, célja félrevezetés hangzatos, kivitelezhetetlen lózungokkal.*

***Minél többnek tetszem, annál többen választanak meg.***

*A populista becenevű diktátor az anyaszentegyház, a hübriség, a diktatúra ténykedéseiből kimazsolázta azt, ami a mai világban a legtöbb tetszést arathat, a mákonyos lódítást. Ma a populisták gomba módra szaporodnak, óvodájuk a televízió volt, egyetemük az internet. Először a nézettségi mutatók megtanították a divatos diktátoroknak, hogy sokkal kevesebben kattantanak művészeti műsorokra, mint a valóságshowra. Nem szabad értékes dolgokkal kiállni a nép elé, mert a nép nem csípi az értékes dolgokat.*

*Hol van már az a csodálatos félezer év, amikor a piacra mindig a jobb, újabb, szebb portékát kellett kitenni, mert azért többet fizettek. Ma már nincs értékes és értéktelen. Nincs becsülete annak, aki kitalálja, megcsinálja, csak annak van becsülete, aki eladja. A művész kontra kofa harcban kiütéssel győzött a kofa. Most silányból kell rengeteg. Nem minél jobbat, hanem minél többet kell eladni a világpiacon. Sok pénzt hoz a konyhára az, amit sokan vesznek. Az ócskaságért vannak oda a legtöbben, ezért talmit kell árulni. A pénzvilág szakkifejezésével,*

***tömeges vásárlást csak a színvonal leszállításával lehet elérni.***

*A vásárlás kiszolgáltatottá teszi a földlakókat, örök szorongás, sóvárgás az életük, mert bármijük van, bármennyi van,*

***mindent van valaki, akinek még többje van.***

*A populista úgy játszik velük, mint macska az egérrel.*

*Az internet már láthatóvá teszi, mi jár a földlakók fejében. Kettőt se csodálkozott a Kék Bolygó, máris megszülettek a közösségi oldalak. Ezekre az oldalakra pedig mindenki feltehetette, amit gondol.*

*A Nagyvilágnak eddig csak az emberek munkájának a gyümölcéséről volt tudomása. Nagy alkotók nagy műveiről. Könyvekről, muzsikáról, gondolatokról, színdarabokról, festményekről, szobrokról, várakról, palotákról, hidakról, masinákról, piramisokról. Híres emberek tetteiről. Királyokról, hadvezérekéről, császárokról, forradalmárokról. De nem tudott semmit arról, mire gondol a rabszolga, a jobbágy, a földműves, a kisember, mit gondolnak a városi polgárok, a szegények, a gazdagok, az okosok és az ostobák.*

***Az Internet megjelenéséig a Kék Bolygó semmit nem tudott arról, hogy mit szeret a névtelen tömeg, mit nem, mit érez, mit akar, mit nem.***

*Ma minden földlakó nyitott könyv egy ravaszdi népvezér számára, mert boldog, boldogtalan, öreg, fiatal minden áldott nap felteszi magát a Netre, felteszi, mit csinál a négy fal között, felteszi a gyerekeit, macskáját, megmutatja az egész világnak a micsodáját, közben elmagyarázza, hogy ő a legokosabb, és mindenki más hülye. Tömegek hiszik magukról, csak akkor léteznek, ha látszanak. Lájka a napi betevőjük. Akkor vagyok, ha néznek.*

*Moliere szavait élük.*

***Egész életemben tetszeni akartam, mert ha nem tetszem, az olyan, mintha nem csináltam volna semmit.***

*Nagy baj, ha az értéket a külvilág értékítélete jelenti, jegyezte meg Makemake.*

*Nagy baj, bizony, mert a többiek tetszése vagy nem tetszése a többieket jelenti, és nem őt. Venus csettintett,*

***Véleményed rólam – te magad vagy.***

*Pedig köztudott, hogy a közepes az alacsonynak magas, a magasnak kicsi. Ha a rossznak a jó nem tesz, nem azt jelenti, hogy a jó nem jó.*

*Te Venus! Nem viszed te túlzásba a te egyszerűsítéset?!*

*Te Eris! nincs az az egyszerű, aminél egyszerűbb ne lenne, nevetett Venus, de maradjunk a Netnél meg a populistáknál. A Net a populisták malmára hajtja a vizet. A netezők nem tudják megkülönböztetni a látszatot a valóságtól, az igazságot a hazugságtól. A jót a rossztól. A populisták röhögnek a markukban, és álhírekkel árasztják el a Kék Bolygót.*

*A populistáknak influenzaszerei vannak, befolyásoló emberei, hamis profiljai, dreamwriterei, ezek a micsodák hatvan másodperc alatt írnak meg egy ezerszavas álhírt, A pribékek ontják a konteókat.*

*Venus felugrott a lócáról, erről van szó, buksikák, a populista diktátorok hazudtak, hogy megválasszák őket, majd még többet hazudnak, hogy megint őket válasszák.*

**A hazugság hatalom.**

**A demokráciából a hazugság csinál diktatúrát.**

*A demokráciát már elmondtátok, de nem tudom, mi az a diktatúra, kérdezte Mars.*

*Jupiter már mondta is, hogy a diktatúra a diktál szóból nőtte ki magát. Azt jelenti, tollba mond valaki valakinek, de még azt is, hogy parancsol. Aki parancsol, az a diktátor, a parancs maga a diktátum.*

*Kösz, Jupiter! eljátszom ezzel a szavacskával, mert igazán izgalmas. Csak hat betű, mégis benne van a diktatúra lényege. Hiszen beszélni az ember magában is beszélhet. De tollba mondani csak úgy lehet, ha van ott valaki, aki hallja. A diktáláshoz kell, aki diktál, és kell, akinek diktálnak, a parancsoláshoz, akinek parancsolnak. A diktatúra egyik fele sincs meg a másik fél nélkül.*

**Önmagában nincs diktátor, csak a többiektől.**

És ezt nagyon jól tudja minden önkényúr. És minden önkényúrnak a hatalmában van az a fegyver, amivel milliókat tart sakkban, kényszerít térdre, ejt ámulatból ámulatba.

*A Mindenségen megjelent a felirat.*

**A jóra mondani, hogy rossz, a rosszra, hogy jó. Ez minden diktátor csodafegyvere, a kontraszelekció.**

Venus toppantott, ezt a szót aztán annyira rühellem, hogy ki se ejtem a számon.

*Jupiter tudta, mi a dolga, belekezdett az okításba.*

Az élet megjelenésének pillanatától a természetes kiválasztódás, a szelekció szolgálja a fejlődést. Azt jelenti, hogy az előnyös adottságok tulajdonosai maradnak életben, és adják tovább a kiváló tulajdonságaikat. A szelekció ellentéte a kontraszelekció, a természetellenes kiválasztódás, amikor a gyengébb minőségű egyedek szaporodnak, az ő utódaik satnyábbak lesznek, szerencsés esetben kihalnak. Az emberek társadalmában a kontraszelekció az értéktelenek kiválasztását jelenti az értékesekkel szemben. Választást az érdemtelen javára, az érdeemesek kárára.

*Jupiter befejezte.*

Venus mérgelődött, ez az ocsmányság olyan ősi, hogy a Biblia mindjárt az elején fontosnak tartja, hogy a helytelen választásról regéljen. Rögtön az után, hogy az Úr kiborult Évától, amiért a szemtelen némbor az ő tilalma ellenére meg merte rácsálni a tudás almáját, sőt Ádámnak is adott belőle, mérgében kipenderítette őket az Édenkertből, mire azok azonnal nekiálltak a gyerekcsinálásnak. Ment nekik, mert megszületett Kain és Ábel. Az első példabeszéd róluk szól.

*Jupiter fejből citálta.*

„Lón pedig idő múltával, hogy Kain ajándékot vize az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vize az ő juhainak első

fajzásából és azok kövérségéből. És tekintte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekintte” Pont. Ide tegyél pontot, Jupiter, mert a Biblia nem mondja meg, hogy az Úr miért tekint az egyikre, a másakra meg nem.

Venus kérdően nézett a barátaira.

A csillagok találgattak. Mert a Biblia se tudja. Tudja, de nem mondja el, nem akarja lejártni az urat. De az is lehet, hogy az Úr csak ostoba, fél az ismeretlentől. Vagy utálja a zöldborsófőzeléket, és él-hal a birkapörköltért.

Akár okos, akár buta, az Úr úgy választott, ahogy választania kellett. Nem tehetett mást, mint amit tett, azért, hogy örökkön örökké uralkodhasson, szögezte le Venus. A rosszat kell választania, ha jól akar élni.

Mert mi lenne az Úrral, ha azt választaná, akinek nem jó az, ami van? Az ilyenek nem lehet parancsolni.

Döntenie kellett. Ábelt kellett választania, mert Ábeltől nem kell féltene a hatalmát.

A Biblia egyszer s mindenkorra kimondja, hogy minden Úr túlélésének titka, hogy a rosszat kell választani a jó helyett.

A diktátoroknak a fejetetejére kell állítani a világot, különben mehetnek a levesbe!

### **A rossznak jutalom jár, a jónak büntetés.**

Minden önkényúr minden reggel megbeszéli a borotválkozó tükrével, mi a napi teendő, mit kell tenni az ő népével. Mivel kívülről fújja a Gauss-görbét, a német matematikus elosztása szerint mérlegel. A legbiztosabb szavazóbázissal kezdi, a legostobábbakkal.

A csúrhével, aki imádja az ő diktátorát, mert sehol nincs jobb dolga, mint a diktatúrában. Szabadon üvöltözhet, üthet, verhet, akit csak akar, mert az önkényúr megengedi. Sőt minden reggel kitalálja a napi gyűlölnivalót, amivel aztán elvannak napestig. Maga pedig nap mint nap kivívja a hozzá

megszólalásig hasonlók ámulatát, lop, csal, hazudik, és minél galádabb, annál jobban lelkesednek érte.

Ezzel megvólnánk, mondja az önkényúr a tükrének, nincs gond, a következő társaságon, a tucatemberen már rajta kell tartanom a szemem.

Az átlagember is esküszik az ő önkényurára, hiszen a diktátor kegyelméből viheti egyről a kettőre, főnököcske lehet, egy kis besúgásért, árulásért, rágalmazásért máris jut ez meg az. Kevéssel is beéri, kicsi vagyonka is több a semminél.

**A senki, aki attól lesz valaki, hogy van valamije, csupán egy senki, akinek van valamije.**

De a javadalmazásuk még nem lenne elég ahhoz, hogy újra és újra a meglévő urukat prolongálják. Hinniük kell, hogy ő jó és erős, az ország boldog és hatalmas, a nép pedig gazdag. Minden nap beszélnie kell a híveihez, hazudnia kell, el kell látnia a jószágot, ki nem maradhat egyetlen etetés sem. Az ellenzék zavarodottan hüledezik, miért mondja ezt, miért mondja azt, amikor nem igaz, ő is tudja, hogy nem igaz, azt is tudja, hogy az egész világ tudja, hogy hazudik.

Egyáltalán nem érdeklik azok, akik nem hisznek benne, esze ágában nincs egy fia energiát is rájuk pazarolni.

Az a dolga, hogy azt mondja, amit az övéi hallani szeretnének. Az ő hitüket kell erősíteni.

Ám ez a banda se érdekli nagyon, ettől sincs félnivalója. A következő csapat már macerásabb, és mélyebben kell a zsebébe nyúlnia. A közepes képességű, de átlagnál értelmesebbje, már többet követel a kegyekből. Nem csak jobban akar élni, mint amennyire a tehetségéből futná, ő nagyon jól akar élni. Mindenáron ki akar emelkedni az átlagból. Potentát akar lenni. Pénz kell és pozíció. Megkapja. Ő lesz a kiválasztott.

Az értelmiség egyik fele bebeszéli magának, hogy a diktátor igazságos, jó vezető, azért választott ki engem, mert én jobb vagyok a többinél, meg kell hagyni, jó szeme van az öregnek.



*El vannak ragadtatva uruk minden hazugságától, ravaszságától, ilyen az igazi politikus!*

*A másik fele egyszerűen köpönyegforgató. Nem csípi a diktátort, elmondják mindennek, de csak a zuhany alatt. Nagyon jól tudják, hogy silány kegyencek, ezért kegyetlenül üldöznék mindenkit, aki nem az. Sokan közülük eléggé tehetségesek ahhoz, hogy fel tudják mérni, mennyivel különb náluk az igazi tehetség. A kiválasztott közepszerűek falkában fognak össze, és kigolyózzák maguk közül az értékes embereket, mert*

***a tisztától mindig jobban látszik a mocskos mocska.***

*Szerencsétlen szorongó servum pecus. Térdig járnak a dicsőségben, tejben-vajban fürdenek, minden díj, siker, elismerés az övék, de az önkényúr minden áldott nap a tányérjukra teszi, nem a te érdemed, kikapám, tőlem kaptad, én is veszem el tőled, ha ahhoz van kedvem.*

*Venus elfáradt, leült, lógatta a fejét és nagyon rossz kedve lett. Utálta a zsarnokok ügyes-bajos dolgait. A csillagokon is látszott, hogy mára elégük van. Nem is érdekelte őket, amit Makemake mondott.*

*Bevégeztetett, az érdemtelen van kiválasztva. Az Úr rá tekint.*

*Kínos csönd borult a csillagokra. Makemake is lehajtott fejjel ült, sokáig gondolkodott, és akire az Úr nem tekint? kérdezte magában.*

*Amikor felnézett, már senki nem volt körülötte.*

## **Mese arról, hogy mi igaz és mi nem az**

*Lassan szállingóztak be a csillagok. Némán telepedtek le.*

*Amikor Venus szétnézett maga körül, arra gondolt, hogy a tegnapi rosszkedvüinktől ma is rossz a kedvünk.*

*Makemake Venus gondolataira válaszolt, Shakespeare szavait mondta halkán, „York napsütése rosszkedvünk telét tündöklő nyárrá változtatta át”.*

*Venus felkapta a fejét, a csillagok is felfigyeltek, ez meg mi?*

*Tegnap, alvás előtt arra gondoltam, hogy egy szót se szóltál azokról, akikre az Úr nem tekint. Se az első Magvetőről, Kainról, se a többiekről, akik nem félnek tőle, de ő fél tőlük. Tudod, drága barátnőm, ha ma is róluk, a géniuszokról, a bátrakról beszélnél, te lennél York napsütése, és tündöklő nyárrá változtathatnád ezt a búskomor telet, amitől mi, csillagok ennyire levertek vagyunk.*

*A Mindenség elmosolyodott, Makemake költő lett. Elszállt a csüggedés.*

*Venus felállt, leguggolt Makemake elé, két tenyerébe fogta a kis bajszos arcot, és homlokon csókolta a barátját, köszönöm neked, kis haver, aztán felállt, meghajolt a csillag előtt, máris boldogan teljesítem a kívánságod.*

*Leült, nem rendezgette magát, nem teázott, csettintett,*

***aki nem fél, nincs szüksége arra, hogy félelmet keltsen.***

*A bátor nem is szereti, ha félnek tőle, csak annak kell félelemben tartani mindenkit, aki fél. Minden önkényúr mindig attól a pár földlakótól fél, aki a Gauss harang szoknyájának jobb csücskében kuksol.*

*Az értelmesektől fél, a tehetségesektől, akik tisztán gondolkodnak. Akik annak látják őt, ami, akik sose hitték el, hogy a Föld lapos, akik feltalálták a kereket, a búzatengert, a kupolát, a C-vitamint. Akik olyan hangokat csaltak elő a szívük mélyéről, amilyen hangok nem hallatszottak a*

természetben. Olyan gondolatokat írtak le, amilyeneket addig senki se mert gondolni. És olyannak festették a világot, amilyennek senki más nem látta. A tehetség magasról tesz minden hatalomra, mással van elfoglalva, teszi a dolgát.

Venus nem állta meg, újra ódát zengett a tehetségről.

Vagy van, vagy nincs. Tanulni nem lehet. Akarni nem lehet. Van, aki olyannak születik, hogy létre tud hozni valamit, ami addig nem volt. A géniuszok előtt soha nincs más, csak az üres vázon, a fehér kottapapír, a tiszta lap, az üres tér. És megtörténik a csoda. Ezért az egyetlen pillanatéért a tehetségnek az egész életére, minden erejére szüksége van. Erősnek kell lennie, biztosnak magában, bátornak, hogy független legyen minden megszokottól, ne törődjön az értetlenséggel, ne izgassa se a pénz, se a siker, se a megalázás, tudnia kell, hogy

**a mű értéke maga a mű.**

Közben Venus aranyló hajfürtjeinél fogva kihúzta magát a saját fennkölt meghatottságából, nevetett, toppantott, kinevettek mi, az áradozásaimért. Nevezzetek, én meg áradozom tovább. Mert az önkényurak nem véletlenül majréznak a tehetségtől.

Mert ő olyan, hogy a hatalom nem talál rajta fogást.

Mert ő olyan, hogy magasról tojik minden diktátorra, az adja az erejét, hogy a mű megalkotásához semmiféle diktátumra nincs szüksége.

Mert ő olyan, hogy nem is viseli el, hogy a hatalom a hóna alá nyúljon, a hatalom repítse a magasba, magát önmagának kell megteremtenie, tiszteletet csak önmagáért visel el. A támogatást csak a közepes tehetségek tűrik, a dilettánsok egyenesen könyörögnek érte, a tehetség megalázza.

**Mankó a féllábúnak kell. A kétlábúnak útjában van.**

Természetesen minden diktátorhoz dörgölőznek tehetségek is. Olyanok, akiknek a műnél fontosabb az érte járó pénz, a díjak, a siker, az elismerés. Használják a tehetségüket.

**Az egyiknek a mű cél, a másiknak eszköz.**

Az önkényúr szagról felismeri azokat a talentumokat, akik a sikerért, elismerésért nem állnak szolgálni őt.

**Inkább kapja a díjat középszerű tehetség, ha hozzánk hűz, mint a zseni, aki a szocializmus ellensége.**

Venus felemelte a mutatóujját, ezt a feliratot nagyon jól jegyeztétek meg, mert ebben az egyetlen mondatban benne van minden, amiről én annyit és annyiszor prédikálok nektek. Kádár János mondta, a szovjetek magyar helytartója több, mint félszáz évvel ezelőtt.

Makemake felállt, Venust utánozva pördült egyet, buksikák! pofonegyszerű,

**az Úr a középszerű tehetségre tekint, a zsenire nem tekint,**

bevégeztetett.

A földlakó a kezdetek kezdete óta végigmenetelt a történelmen, és most éppen ott van, ahonnan elindult? Záporoztak a kérdések a Mindenség minden pontjáról.

Szóval, akkor Szokratész is hiába intette a földlakókat? Most már valóban győz az ostoba többség? És ezt szó nélkül tűrik az okosok? Győznek a buták? Kilapítják a földet? Középen a lapos föld, fölül a menny, alant a pokol? Mi van azokkal, akikről a világ szekere olyan gyönyörűen haladt eddig előre? Mi van a gyönyörűségek alkotóival? Mi van azokkal a feltaláló elmékkel, akik már a mesterséges intelligenciánál is merészebb dolgokon törnek a fejüket? És mi van az értékes művekkel? A csodák csodáival, az alkotásokkal? Semmi, de semmi erejük? Semmi?

Egy idő után Venus felállt, sszekulcsolta a karját és sétálás közben mondta.

Először is a földlakókon nem változtat semmit, hogy csodákra képesek. Az eszükkal a csillagokat rugdossák, de ma is egy kanál vízben fojtják meg egymást egy kupica pálinkáért. Ha

*egy művész remekművet alkot, amúgy meg undok fráter, nem a csodálatos mű öröklődik, hanem a rusnya természete. Akik tiszta fejjel, tisztán látják, mi történik, csak páran vannak. Őket nem szívelik a kortársak. Szóhoz se juthatnak. Az alkotók inkább kivonulnak a marakodó mocsokból, nem akarnak belefulladni, elbújnak, nem engedik, hogy a butaság a közelükbe férközzön. Inkább vállalják a megalázó nevesincs senkik mindennapjait, valahogy megélnék, és alkotnak.*

*De mi van a demokratikus értelmiséggel? Ők hallathatják a szavukat, irányíthatják a tömeget, mióta világ a világ, mindig is ezt tették, a sokaság követte őket. Mindig a haladó fiatalok vezették a forradalmakat. Fellázadnak a hatalom ellen, fellázítják a tömeget, és sutty! elzavarják a zsarnokot. A Kék Bolygó történetében akad erre példa bőven. Igazán útilaput köthetnének a cinikus hazudozók talpára.*

*De nem kötnek, kis barátom. Jupiter elmondja, miért bűnös a haladó értelmiség a diktátorok tündöklésében, és miért tehetetlenek a bukásában. A haladó értelmiség miért választ az egyik populistá helyett egy másikat, miért hiszi el újra és újra mindig, mindenhol ugyanazokat a hazugságokat.*

*Közben Jupiter felállt, és mesélni kezdett.*

*Hitler, a savószemű, dilettáns festő kirobbantotta a második világháborút. A németek, élükön a haladó értelmiséggel, elhitték a sértett hőzöngőnek, hogy világmegváltó forradalmár, később már Isten fiaként csodálták, és boldogan követték a háborúba. Rengeteg német még akkor is hitt benne, amikor porrá rombolta Európát, a fél Oroszországot, akkor is, amikor hatvan millió halottal a háta mögött vereséget szenvedett.*

*Hány és hány fájdalmas, őszinte vallomást hallott a Kék Bolygó arról, mennyire szégyellik magukat, mert hittek a tömeggyilkos gonosztevőnek. A világ szeme előtt sírt a német haladó értelmiség, miért nem állították meg Hitlert idejében, amikor még egy taslival el lehetett volna intézni. Talán*

megállíthatták volna, amikor ezerkilencszázhuszonnyolcban elvesztette a választásokat. Ha észnél vannak. De nem voltak észnél. Amikor Hindenburg harminchárom január harmincadikán kancellárrá nevezte ki Hitlert, már késő volt. A német haladó értelmiség elkésett.

Az európai értelmiség pedig nem tanult semmit. Ma is addig-addig ajnározza és pátyolgatja a populista palántákat, míg azok a fejére nem nőnek.

Aztán amikor már tönkretették az országukat, amikor már nem lehet nem észrevenni, hogy a nép nyomorog, már mindennek elmondják az önkényurukat, aljas, kegyetlen, hazaáruló, népnymorító, cinikus, gyűlöletkeltő, harácsoló, és lop, csal, hazudik, oknyomozó újságírók, civilek, tudósok, elemzők kikutatják az eltitkolt disznóságokat, előássák a dokumentumokat, ország-világnak mutatják meg, mit tett az országgal, az emberekkel.

A haladó értelmiség fülsiketítően jajgat, sopánkodik, rémül, ámul, visítózik, jajistenem, jujistenem, szűzanyám! Miért, jaj, mért? Későn szörnyülködnek, hogy hittünk benne, hittünk benne, jaj, hittünk benne.

De miért hittek? kérdezte a Mindenség. Hiszen voltak, akik nem hittek. Egyszerű átlagemberek nem hittek benne.

Ők miért hittek? Hiszen ők az értelmiség. Az átlagnál értelmesebb banda. Haladók, liberálisok, demokratikusak, mifene!

Óh, utólag szépen megmagyarázzák, miért hittek! Előjönnek a juj-mennyire-megváltozott mantrájukkal, miszerint, amikor én a liberális forradalmárt szerettem benne, az is volt, de most nem az. Megváltozott.

Aztán rátesznek egy lapáttal nap, mint nap, minden nyilatkozatukban maguk árulják el magukat. Amikor felhozzák megválasztott hazudozójuk legújabb eszelős rémtetteit, hozzáteszik, hogy ez a politika. Bizony, gonosz, de el kell ismerni, remek politikus. El kell ismerni, nagyon

eredményesen gonosz. Minden disznósága bejön, mondják mély tisztelettel.

Az értelmiség elárulja magát. Naponta felmondja a leckét, hogy a politika a hatalom megszerzésének és megtartásának a technikája. Eszébe se jut elgondolkodni azon, hogy

**jó politikus az, aki alatt jól él a nép, és az a rossz politikus, aki alatt rosszul él a nép.**

Hova tette az eszét ez a társaság?

Pedig nap, mint nap a szemeláttára alakulnak önkényuralmak, sőt, modern hűbériségek, szélhámos egyeduralkodók.

Mars a szakálla gyűrűit tekergette, ha azt mondjátok, én egy bugyuta fajankó vagyok, akkor se értem, miért nem választ a haladó értelmiség jó politikust, aki alatt jól él a nép?

Nem vagy bugyuta. Választott már jó vezetőt is, ma is választ, bár egyre ritkábban. De hamar megbánja. Már tudjátok, hogy az okosok nem bírják, ha valaki több náluk. Eleinte csak irigykednek, aztán örökre megutálják, nem bírják a szagát. Van, hogy egy egész országgal képesek meggyűlöltetni azt, aki jót tesz a néppel.

Bezzeg ájultan hiszik el annak a hazugságait, aki öli, butítja és nyomorba dönti őket, méltatlankodott Eris.

Makemake előjött a farbával, mert ők is hazudnak!

Kicsi csillagom, tudod te, mennyire okos vagy?

A Mindenségben jól ismeritek azokat a csillagokat, akik orrfacsaró gőzt fújnak ki magukból, puffogatva parádézhatnak itt is, ott is az Űrben, igaz?

Jaj, ki nem állhatom őket. Mars még az orrát is befogta.

Én messziről megérezem a szagukat, amikor közelednek, és elbújok előlük, mondta Makemake.

Én a fejemre húzom a gyűrűmet, míg el nem húzzák a csíkot.

Én meg rájuk fújom az összes Fidji parfümöket, de nem használ, nyafogott Eris.

Egyszerűen csak ki kell kerülni őket, jegyezte meg Pluto.

*A Mindenség helyeselt, ki kell kerülni ezeket.*

*Venus bólíntott, tudjátok, miről van szó. Megérezitek, hogy bűdösek. De a pöfékelő csillagok nem kerülnek ki egymást, kvaterkáznak egymással, csacsognak, sétifikálnak, nem éreznek semmiféle gőz-gáz bűzt.*

*A csillagok bólogattak, persze, mert nem érzik, hogy bűdösek. Nem érzik meg egymás szagát, igaz? Persze, mert egyforma a szaguk.*

*Igaz, bizony. Olyanok, mint két bagós földlakó, nem érzik meg a másikon a cigaretta szagot. Csak az érzi, aki nem bagózik.*

*A csillagok tovább bólogattak, aha, valóban, nahát, tényleg! Persze megint Makemake volt az, aki a homlokára csapott, értem már!*

*A Kék Bolygó haladó értelmisége olyan, mint ezek a puffogó csillagocskák.*

*Venus dicséretétől a kis nyuszi megtáltosodott. A populisták hazugságot puffogatnak. A haladó értelmiség nem érzi meg a hazugság szagát, igaz?*

*A populista diktátor másoknak hazudik. A haladó értelmiség önmagának hazudja a világot olyannak, amilyennek ő látja. De a hazugság szag egy és ugyanaz.*

*A csillagok csodálattal nézték Makemakét. Mialatt Venus mesélt, kiderült számukra, hogy az a kis nyuszika, akire oda se figyeltek, mert olyan kis szerény volt, bizony igazi gondolkodó.*

*Gratulálok Makemake, mosolygott Venus. A Mindenség is egyhangúan fújta, gratulálunk!*

*Jupiter felállt, Venusra nézett, megengeded szépséges leányzó, hogy elmondjam a következtetéseimet?*

*Persze.*

*A Kék Bolygón a buta földlakóktól nem várható el, hogy a valóságnak megfelelően gondolkodjanak, hogy átlátjanak a szitán, hogy felismerjék a valóságot. Rájuk nem számíthat a*



*világ. A nagyon kevés értelmes ember, nagyon kevés. Ők tisztán látnak, de meg se hallgatják őket. Marad az értelmiség. Az ő bűne, hogy a Földön győz az ostoba tömeg. Nem ismeri fel a tisztességtelen hazudozót, mert maga se tisztességes. Emberismeretet nem tanítanak semmilyen egyetemen. Ennél nagyobb baj, ha felismeri a valóságot, de nem mer tenni semmi, mert akkor lőttek a fenenagy jólétnek. Az orra előtt zajlik, hogy demokratikus választásokkal az ostoba többség hamis prófétákat választ az országok élére. Csak tehetetlenül néz maga elé, teleóbégatja a világot a demokráciával, hiába fújja kívülről ő is a Gauss-görbét, annyi esze már nincs, hogy végiggondolja, mit jelent a túlnyomó többség butasága.*

*Az én földi barátnőm egyszer elmondott nekem egy érdekes esetet a gyerekkorából. Megkérem, hogy mesélje el nektek is, mert minden szónál többet mond az, ami megtörtént.*

*Venus bement a szobájába, leült a gép elé.*

*Ráérsz? Rá.*

*Emlékszem a történetedre a lilagatyás nagybácsival. Megtennéd, hogy elmeséled az egész Mindenségnek? Szívesen.*

*Kihangosítalak.*

*Amikor kilépett a csillagok közé, megszólalt az emberi hang a Kék Bolygóról. Hasonlított Venus mélybársony hangjához.*

*Szervusztok, csillagok. Én már sokat hallottam rólatok, jól ismerlek benneteket, és örülök, ha most meghallgattok. Elmesélek nektek egy esetet a kisgyerekkoromból, Venus barátnőmnek tetszett, talán nektek is tetszik majd. Képzeljétek el, hogy kicsi lányka vagyok, éppen hétéves, elsős. az iskolából jövök a nagymamához, jókedvem van, lóbálom a táskámat meg a copfomat, a konyhakertben a nagybátyám meg az unokatesóm kacsol az eprek között, a nagybátyám amint meglát feláll, lizoformmosollyal kuncog, te tökmag, délelőtt piacról jövet láttuk, hogy sorban álltatok az*

iskolaudvaron, nocsak, mondom, az a legkisebb gyerkőc a sor végén, az az apróság, az bizony az én unokahúgom. És vigyorog, én felesattanok, nem, nem én vagyok a legkisebb, én hátulról a második vagyok, láthatátok jól! Ő húz tovább, ne feleselj velem te prücsök, úgy van, ahogy mondtam, te vagy a legeslegkisebb az iskolában.

Nem, nem igaz!

Nem igaz? Meghazudtolsz, te taknyos?

Nem hazudok. Az igazat mondom. Nem én vagyok a legkisebb!

De bizony hazudsz, mert te vagy a legkisebb, ugye te is láttad, böki meg az unokaöcsim feje búbját, és nevetve ránt egyet a lila fürdőgatyája korcán. Az unokatestvérem rám néz, és látom a szemében, hogy máris hisz a nagybátyámnak, ki is mondja, láttam, hogy te vagy a legutolsó a sorban.

Na, ugye, ő is látta, hogy te vagy a legkisebb.

Kiabálok, nem, nem, nem, nem igaz!

Egy ideje már a nagymama is kinn van a tornácon, hallgass te lány! Hogy mersz te feleselni egy felnőttel!? Hogy mersz te visszabeszélni a nagybácsikádnak! ha ő azt mondja, te vagy a legkisebb, akkor az úgy is van.

Már toporzékolok, kínomban taposom a port, de Nagymama! Te is tudod...

Hallgass! Azonnal kérj bocsánatot!

Eddig tart a történetem, drága csillagok. Abban a pillanatban mindent megtudtam az emberekről, bár akkor még nem fogtam fel ésszel. Ott volt a nagybátyám, aki nem mondott igazat. Aki hazudott, azért, hogy bántson engem. Sok nagybácsi van a világon. Aztán ott volt az unokaöcsim, aki elhitte a nagybácsinak a hazugságot, hiába látta, hogy ki volt utolsó a sorban és ki nem. A Földön nagyon-nagyon sok ember olyan, mint ez a fiú. És a nagymamám! Ő a hazugságot védte. Mert egy gyerek nem feleselhet egy felnőttel. Még csak az kéne! És ott voltam én, aki tudta, mi

*igaz és mi nem, tudta, ki hazudik, és azt is tudta, ki hiszi el a hazugságot, és azt is, ki ad igazat a hazugságnak. Még ma is érzem azt a fájdalmas ütést a gyomromban, amit akkor éreztem, amikor megtudtam, hogy semmire nem megyek az igazsággal.*

*Azzal búcsúzom tőletek, hogy tudnotok kell, örülök ennek a gyerekkori pillanatnak, mert ez mentett meg nagyon sok butaságtól. Azt is tudnotok kell, hogy jól ismerlek benneteket, éjszakánként elnézegetem, ahogy végzitek a munkátokat, csillogtok-villogtok, beragyogjátok az életemet.*

*A csillagok tapsoltak, tele voltak kérdésekkel, de Venus leintette őket, mára legyen elég egyetlen mondat a Mindenségen.*

***Megbocsáthatatlan bűn, azért hazudni, hogy valaki kinyáiban tapossa a port.***

## ***Te jószagú almacsutka!***

*Venus vidáman kezdte az utolsó mesenapot. Semmi okosság, csak a szagok!*

*Miii? Ámultak a csillagok.*

*Bizony, bizony, a szagok, óh, azok a szagok! A Csodálatos Természet már a kezdetek kezdetén gondolt arra, hogy még jól jöhetnek az édes illatok meg a penetráns bűzök. Mindenkit idejekorán gondosan ellátott azzal, ami nem hagyja majd, hogy bárki is az ostoba feje után menjen. A szagok ellenállnak az erőszakos gondolatoknak. A földlakók nem is sejtik, mennyire fontos, hogy mindenkinek és mindennek van szaga. Az örömmek, szorongásnak, félelemnek, hazugságnak, bánatnak, jókedvnek, emlékeknek, boldogságnak, szerelemnek, mindennek. Milliárd és milliárd szag szállong szerteszét. A földlakók orra is billió szagot érez. De erről nem tudnak. A szervezetük a tudomásuk nélkül érzékel a szagokat. Drága Főistenem, még utoljára oktass ki minket, jó? kérlelte Jupitert.*

*Persze, szívesen, mosolygott Jupiter, a szagokról is nagyon sokat olvastam. Talán valóban a szagoktól függ a kicsi bolygó. Minden lény szagot választ ki a külvilág felé. A kintről érkező szag az orrüreg receptorain át beérkezik az orrba, innen egy idegszál közvetíti egyenesen az agytörzsbe, az érzelmi agyba. Ezért a szag sokkal, de sokkal hamarabb érkezik meg a központba minden más ingernél.*

*Jupiter felemelte a hangját, megismételte, sokkal, de sokkal hamarabb. A földlakó oda se figyel, de a szervezete már tudja, mi a valóság. A gyorsasága mellett a szagok hatása sokkal, de sokkal erősebb, mint az érintésé, hallásé, ízlelésé, látásé, anélkül, hogy a földlakónak tudomása lenne róla.*

*Venus felállt, a földlakó nem tudja, hogy a szagok döntenek arról, milyen reakciót váltanak ki belőle. Nem csak, hogy nem*

tud róla, de nem is szólhat bele a szagok dolgába. Mindegy, mit gondol, mit nem, mit akar, mit nem. A bűdös, bűdös, a jó szagú, jó szagú!

Mars Venus mellé somfordált, egyik lábára állt, aztán a másikra, toporgott, zavarban volt, nyögdecsejt, köhécselt, végül csak kibökte, azt mondtad, a szerelemnek van illata.

De még mennyire, hogy van, én Mars uram!

Jöjjön a szerelem? kérdezte Venus a Mindenségtől.

Na, erre a csillagsugarak izgatottan kezdtek zizegni, mindenki kiabált, jöjjön, jöjjön, jöjjön a szerelem.

Venus pille léptekkel libbent, libbent közöttük, hol itt volt, hol ott, elemében volt, hiszen a barátnőjével annyiszor, de annyiszor cseverésztek a szerelemről.

### **Szóval a szerelem!**

A természet a kezdetek kezdetén stikában az élőlényekbe dugott egy drogot. Ha az etil-fenil amfetamin működésbe lép, fellobban a vágy, a szerelem. Ez a drog is függőséget okoz, a vágy fogva tartja az élőlényeket, a szerelmes a vágyait nem tudja irányítani, megteremteni, kiirtani, akarattal elfojtani, semmit nem tud kezdeni vele. Akkor születik, amikor ő akarja, és csak akkor múlik el, ha majd ő akarja.

A mindenek fölött való éktelen ereje abban rejlik, hogy amíg tart, olyan jó tud lenni, amilyen jóhoz semmi nem hasonlítható az egész Világmindenségben.

Ez menti meg a földlakókat.

A vágy, melyet egy lány érez egy fiú iránt, a fiú meg a lány iránt, hatalom. Senki nem tudja magát rábeszélteni arra, hogy beleszeressen abba, akinek irtózik a szagától, az érintésétől, és senki nem tudja magát lebeszélteni arról, hogy ne röpdössenek a pillangók a gyomrában, ha megsimogatja az imádott nagy Ő.

Vagyis a kettyintés felülírja a hülyeséget, mondta Pluto.

Úgy bizony, kisapám. Akármit mesterkedik az emberi butaság, akármilyen hatalmas veszélybe sodorja a Kék

*Bolygót, lesz egy fiú meg egy lány, akik megvadulnak egymás szagától, és bebújnak a paplan alá.*

*A barátnőm mesélte, hogy Stájerországban dívik ma is egy régi szokás. Tánc előtt a fiúk zsebkendőt raknak a hónaljukba. Tánc közben a lányok ezzel a zsebkendővel letörlik arcukról az izzadtságot, és visszaadják a fiúnak a kendőt. Ha tetszik nekik egymás illata, jöhet a szerelem.*

*Jupiterből menten kíváncszott egy jó kis okítás, a testszag pontosan jelzi, ha valaki izgatott lesz. Ez a verejtékben megjelenő vegyi anyagoknak köszönhető, az oxytocin hormonnak, a szeretet hormonnak. A földlakó nem érzékeli, de az orra továbbítja az agy megfelelő területére az anyagok összetételét, és a földlakó megérzi, milyen izgalmi állapotban leledzik az a valaki.*

*Jaj, Jupiter! Nem állítanád le magad? nevetett Venus, egyszerűen a vágyakozás megváltoztatja a testszagot, ezt érzi meg a másik. Ha ez tetszik neki, vágyakozni kezd ő is, szerelem szaga lesz, a szagok cinkosan egymásba kapaszkodnak, szerelem első látásra!*

*A barátnőm azt is mesélte, hogy máshol a lányok a hónaljukra tapasztott almaszelettel kínálják meg a kiszemelt ifjút, és ha az remegő orrcimpákkal rágesálja az almát, irány a szalmakazal!*

*A tudás almája veszejtette el az emberiséget és a szerelemittas almaszelet menti meg, nevetett Makemake.*

*Nyuszikám! Egyetlen mondatban összefoglaltad az összes mesémet.*

*A hónaljszag menti meg a Kék Bolygót, vihorásztak a csillagok.*

*Én szépséges Venusom, megengeded, hogy megszagoljalak, esedezett Mars.*

*Na, több se kellett a csillagoknak, egyik szaladgált a másikhoz, mind egymást kezdték szaglászni, ettől aztán ménkű jókedvük lett.*

Venus intett Erisnek, hatalmas tálakban Telihold bólét kutyultak, közben kóstolgatták, mikor jó már, töltögettek a csillagoknak, nem sok idő telt el, a két csaj egymást átölelve vihorászott, szent volt a béke, Makemake beindította a szférák zenéjét, a bólés bolygók egymásba kapaszkodtak, körtáncot jártak, kurjongattak, ropta az egész mindenség, bökverset gyártottak, ezt dalolták újra és újra,

**A szerelem szaga,  
a szerelem szaga,  
a vágy, a vágy illata  
burkolja be a Földet,  
bódítja a Mindenséget,  
a szerelem illata  
az élet sava-borsa**

Pluto aztán mindig hozzátette a refrént,

**ha áll a micsoda.**

Venus kipirult a bólétól, Te jószágú almacsutka! ez már mindennek a teteje, felhevülten a kör közepére lebbent, szemével Marsot kereste, a szép szál csillag máris elkapta a derekát, magához szorította a buja csillagleányzót, kunkorodó hajtínesei ábrándos izgalommal ficánkoltak a feje búbján, arcát Venus nyakhajlatába nyomta, beszívta a finom Femme parfümöt, melyen a nő illata szállt a férfi orrcimpájába.

A gyűrűs, dús szakállt csillámló aranyhajszálak borították. Te jószágú almacsutka! rebegte remegve Venus és fejét az istenség izmos mellére hajtotta, orrocskáját belefúrta a férfi bozontos bekecsébe, ajkait lágy szőrszálak birizgálták,  
**te jószágú!**

## *Tartalomjegyzék*

<i>Mese arról, hogy most kezdődik a mese.....</i>	<i>5</i>
<i>Mese arról, hogyan jött világra a Világ.....</i>	<i>8</i>
<i>Mese a csillagokról.....</i>	<i>16</i>
<i>Venus.....</i>	<i>21</i>
<i>Makemake.....</i>	<i>22</i>
<i>Pluto.....</i>	<i>23</i>
<i>Jupiter.....</i>	<i>24</i>
<i>Eris.....</i>	<i>25</i>
<i>Mars.....</i>	<i>26</i>
<i>Saturnus.....</i>	<i>27</i>
<i>Mese arról, hogy az élet életbe lép.....</i>	<i>28</i>
<i>Mese a mászkálásról.....</i>	<i>35</i>
<i>Mese a legelső léhűtőről.....</i>	<i>44</i>
<i>Mese a Magvetőről meg a Nagy Ugrásról.....</i>	<i>51</i>
<i>Mese arról, miként teremté az ember az Istent.....</i>	<i>59</i>
<i>Mese a krisztusi gyűlöletről.....</i>	<i>69</i>
<i>Mese arról, hogy a hűnek bér jár.....</i>	<i>78</i>
<i>Mese arról, hogy a Talentum mindent visz.....</i>	<i>86</i>
<i>Mese a Harangról.....</i>	<i>95</i>
<i>Mese a Mandula Magocskákról.....</i>	<i>104</i>
<i>Mese arról, hogy a hazugságnál nincs alattomosabb... </i>	<i>110</i>
<i>Mese arról, hogy a rossznak dicséret jár.....</i>	<i>121</i>
<i>Mese arról, hogy mi igaz, mi nem az.....</i>	<i>129</i>
<i>Te Jóságú almacsutka!.....</i>	<i>139</i>



*Horváth Gita*  
*A Butaság laposra veri a Földet. Cseszd meg!*

*Illusztráció: Horváth Gita*

*Kiadó:*



*Magyar Hollywood Tanács*  
*Felelős kiadó: Bokor Balázs*

*Az egyedüli jogosított magyar nyelvű kiadás.*  
*A kiadó minden jogot fenntart*  
*– részletek közlésének jogát is – az írott és elektronikus sajtóban*

*Nyomdai munkálatok: H ART Kft.*  
*Felelős vezető: Halmos Imre*

*A fotót Felvégi Andrea készítette*

*Copyright: Horváth Gita*  
*ISBN 978-615-01-9555-1*



*(Fotó: Felvégi Andrea - 2019.)*

*Horváth Gita - Wikipédia*  
*Született: 1939. május 12.*  
*Állampolgársága: magyar*  
*Foglalkozása: író*



Forward Pass  
Backward Pass  
Folded map